

KONEČNÝ ROZHODČÍ NÁLEZ

vydaný v rozhodčím řízení ad hoc
ve sporu vedeném pod sp. zn. Rsp 06/2003

žalující strana:

DIAG HUMAN SE,
se sídlem Vaduz, Heillegrenz 6, 9490 Vaduz,
Lichtenštejnské knížectví
prav. zast. JUDr. Janem Kalvodou, advokátem se sídlem
Liborova 405/14, 169 00 Praha 6

proti

Zalované straně:

České republice - Ministerstvu zdravotnictví,
se sídlem Palackého nám. 4, 128 01 Praha 2, IČ: 024341
prav. zast. JUDr. Janem Herdout, jednajícím jménem
Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových,
Územní pracoviště v hl. m. Praze
Rasínovo náb. 42, 128 00 Praha 2

c:

Náhradu škody ve výši 5.770.780.000,- Kč a úroky z prodlení do
30. června 2007 ve výši 7.487.684.791,- Kč s dalším příslušenstvím
Hmotné a nehmotné zadostiučinění

Prof. JUDr. Květoslav Růžicka, CSc., předsedající rozhodce, Prof. JUDr. Monika
Pauknerová, CSc., a JUDr. Zdeněk Rusek, rozhodci,

rozhodli takto právem:

1. Zalovaná strana je povinna zaplatit straně žalující na náhradu škody částku
4.089.716.666,- Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto konečného rozhodčího
nálezu.

2. Co do nároku na náhradu škody v částce 1.354.455.000,- Kč se žaloba zamítá.

3. Co do nároku na náhradu škody v částce 326.608,334,- Kč se řízení zastavuje.

4. Žalovaná strana je povinna zaplatit straně žalující na náhradě úroků z prodlení za období od 1. července 1992 do 30. června 2007 částku 4.244.879,686,- Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto konečného rozhodčího nálezů.

5. Co do nároku na náhradu úroků z prodlení za období od 1. července 1992 do 30. června 2007 v částce 3.242.805,105,- Kč se žaloba zamítá.

6. Žalovaná strana je povinna zaplatit straně žalující na úrocích z prodlení částku 1.287.877,- Kč denně, počínaje dnem 1. července 2007 do zaplacení, a dále z částky 58.130.213,- Kč od 14. července 2007 do zaplacení, a to ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou zvýšené o 7 procentních bodů s tím, že v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka, je výše úroků z prodlení závislá na výši repo sazby stanovené Českou národní bankou a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí.

7. Co do návrhu, aby žalovaná strana byla povinna adresovat žalující straně doporučený dopis, obsahující text: „Česká republika – Ministerstvo zdravotnictví se omlouvá za své protiprávní jednání vůči společnosti Diag Human SE, jímž neoprávněně a bezdůvodně zasáhla do její dobré pověsti a vyloučila ji z podnikání. Svého protiprávního jednání, jakož i následků, lituje.“, se řízení zastavuje.

8. Co do návrhu, aby žalovaná strana byla povinna zveřejnit na svůj náklad text omluvy dle bodu 7. tohoto výroku formou nejméně půlstránkové inzerce v deníku Mladá fronta DNES, Právo, Lidové noviny a Hospodářské noviny a ve vysílacím čase mezi 19.00 a 21.00 hodinou v televizním vysílání České televize, televize Nova a televize Prima, se řízení zastavuje.

9. Co do návrhu strany žalující, aby žalovaná strana byla povinna zaplatit žalující straně na finanční zadostiučinění částku 91.300.000,- Kč, se řízení zastavuje.

10. Co do návrhu strany žalující, aby žalovaná strana byla povinna zaplatit žalující straně jako náhradu skutečné škody v částce 21.000.000,- Kč, se žaloba zamítá.

11. Žádná ze stran nemá právo na náhradu nákladů řízení, včetně nákladů právního zastoupení a odměn zaplacených rozhodcům.

12. Znalci, společnosti E & Valuations s.r.o., se sídlem Karlovo náměstí 2097/10, 120 00 Praha 2, IČ: 16190581, se přiznává náhrada nákladů na vypracování Znaleckého posudku a jeho dodatků ve výši 1.596.508,78 Kč.

13. Strana žalující a strana žalovaná jsou povinny zaplatit Znalci náklady na vypracování Znaleckého posudku každá částku ve výši 795.254,39 Kč, která bude odečtena od jimi složené zálohy ve výši 1.200.000,- Kč.

14. Znalec je povinen do 15 dnů ode dne právní moci tohoto konečného rozhodčího nálezů vrátit na účet každé ze stran sporu část složené zálohy ve výši 404.745,61 Kč.

Tento rozhodčí nález je konečný a závazný, doručením oběma stranám nabývá účinku pravomocného soudního rozsudku a dle § 28 odst. 2 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, ve znění pozdějších předpisů, a dle čl. III. Úmluvy o uznání a výkonu cizích rozhodčích nálezů z 10. května 1958 je soudně vykonatelný, nebude-li využito možnosti sjednané rozhodčí doložkou obsaženou v rozhodčí smlouvě ze dne 18. září 1996 a rozhodčí nález nebude přezkoumán jinými rozhodci dle § 27 cit. zákona. Žádost o přezkoumání rozhodčího nálezu může být doručena druhé straně do 30 dnů ode dne, kdy byl straně žadající o přezkoumání rozhodčí nález doručen.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 15. října 1996, doručenou předsedajícímu rozhodci dne 21. října 1996, se domáhala žalující strana vydání mezitímního rozhodčího nálezu se zněním „žalobcovy nároky na omluvu, náhradu škody z důvodu poškození obchodního jména a dobré pověsti žalobce, na náhradu skutečné škody vzniklé žalobci jakož i náhradu škody z důvodu ušlého zisku jsou oprávněné a nejsou promlčeny“.

Posléze měl být vydán částečný rozhodčí nález, dle kterého „žalovaný je povinen do deseti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí zaplatit žalobci a) Kč 19.000.000,- jako náhradu skutečné škody, b) Kč 152.785.000,- jako náhradu ušlého zisku za období od 1.4.1993 do 31.12.1992, c) Kč 67.500.000,- jako finanční satisfakci za poškození žalobcovy obchodního jména a doručit žalobci dopis podepsaný současným ministrem zdravotnictví ČR“, jehož text byl v žalobě koncipován.

A nakonec měl být vydán konečný rozhodčí nález, dle kterého „žalovaný je povinen do deseti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí zaplatit žalobci Kč 1.630.642.500,- jako náhradu ušlého zisku za období od 1.1.1993 do dne, kdy žalobci bude doručena písemná omluva žalovaného uvedená v petitu částečného rozhodčího nálezu, a náklady rozhodčího řízení, ve kterém byl vydán tento konečný rozhodčí nález“.

Žalující strana doručila předsedajícímu rozhodci dne 31. října 1996 nové znění žaloby datované 15. října 1996, s tím, že v částečném rozhodčím nálezu požadovala zaplacení „a) Kč 67.500.000,- jako náhradu škody za poškození žalobcovy obchodního jména, b) Kč 91.300.000,- jako finanční zadostiučinění, c) Kč 21.000.000,- Kč jako náhradu skutečné škody, d) Kč 154.732.500,- jako náhradu ušlého zisku za období od 1.4.1993 do 31.12.1992, tj. Kč 334.532.500,- celkem“ a doručení zmíněného dopisu. V konečném rozhodčím nálezu požadovala strana žalující přiznání nákladů rozhodčího řízení, ve kterém byl vydán konečný rozhodčí nález.

2. Žalovaná strana v žalobní odpovědi ze dne 29. listopadu 1996, doručené rozhodcům dne 4. prosince 1996, navrhla zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

3. Žalující strana podáním ze dne 17. prosince 1996 upravila žalobní petit a v částečném rozhodčím nálezu požadovala přiznání částky 533.612.500,- Kč jako náhradu

ušlého zisku ve výši 1/3 výše požadované žalující stranou a konečném rozhodčím nálezu přiznání zbylé části žalované náhrady škody ve výši 1.429.563.000,- Kč.

4. Žalující strana provedla další úpravu žalobního petitu v podání ze dne 10. února 1997, kterým rozšířila žalobu na 2.073.938.880,- Kč s příslušenstvím a navrhovala vydání mezitímního rozhodčího nálezů, dle kterého „je žalovaný odpovědný za důsledky dopisu podepsaného dne 9.3.92 tehdejším ministrem zdravotnictví ČR MUDr. M.Bojarem, CSc, a adresovaného firmě Nova Nordisk a za důsledky jeho jednání se zástupci této firmy v r. 1992. V příčinné souvislosti s tímto jeho dopisem a s tímto jednáním vznikla žalobci škoda. Žalobciv nárok vůči žalovanému na náhradu této škody, ani jeho nárok na omluvu a finanční i nefinanční zadostiučinění není promlčen.“

Dále žalující strana navrhovala vydání dvou částečných rozhodčích nálezů. Dle nálezů prvního „Žalovaný je povinen do 15 dnů od právní moci tohoto částečného rozhodčího nálezů zaplatit žalobci náhradu škody ve formě ušlého zisku za dobu od 30.6.1992 do 31.12.1996 ve výši Kč 1.842.845.880,- a od 1.1.1997 do zaplacení ve výši Kč 1.290.863.- denně.“ Dle nálezů druhého „Žalovaný je povinen na své náklady zajistit, aby do deseti dnů od právní moci tohoto rozhodčího nálezů byla na první stránce deníku Mladá fronta Dnes publikována žalovaného omluva žalobci“ s uvedeným zněním.

V konečném rozhodčím nálezů pak navrhovala „Žalovaný je povinen do patnácti dnů od právní moci tohoto částečného rozhodčího nálezů zaplatit žalobci Kč 67.500.000,- jako náhradu poškození žalobcova obchodního jména, Kč 91.300.000,- jako finanční satisfakci a Kč 21.000.000,- Kč jako náhradu skutečné škody a částku Kč 125.000,- jako náhradu odměny, kterou žalobce dle rozhodčí smlouvy poskytl rozhodčím.“

5. Mezitímním rozhodčím nálezů ze dne 19. března 1997 rozhodl senát v původním složení rozhodl takto;

„1. Žalobní nárok vyplývající z požadované náhrady škody ve výši 67.500.000,- Kč za poškození žalobcova obchodního jména se zamítá.

2. Žalobní nároky na náhradu škody a nemotné zadostiučinění – omluvný dopis, jsou, pokud jde o základ nároků, po právu. O nároku na finanční zadostiučinění nebylo rozhodnuto.

3. Tento rozhodčí nález je mezitímní, a za předpokladu, že se sporné strany jinak nedohodnou, podléhá přezkoumání podle bodu V rozhodčí smlouvy mezi smluvními stranami ze dne 18.9.1996, bude-li žádost o přezkoumání doručena druhé straně do 30 dnů ode dne, kdy byl straně žádající o přezkoumání rozhodčí nález doručen. Nebude-li žádost o přezkoumání doručena druhé straně v uvedené lhůtě, nabývá nález účinku pravomocného soudního rozhodnutí (§ 28 zákona č. 216/1994 Sb.).“

Žalovaná strana podáním ze dne 15. dubna 1997 požádala o přezkoumání mezitímního rozhodčího nálezů.

6. Podáním ze dne 10. září 1997 rozšířila strana žalující žalobu o úroky z prodlení ve výši 18% ročně z dlužné částky od požádání o zaplacení do zaplacení, přičemž se odvolala na

ustanovení § 369, § 735 a § 502 obchodního zákoníku. Strana žalovaná se k rozšíření žaloby nevyjádřila. Rozhodčí senát v tehdejší složení o návrhu strany žalující na rozšíření žaloby nerozhodl.

Vzhledem k této skutečnosti se musel s tímto návrhem vypořádat rozhodčí senát ve stávajícím složení. Rozhodci dospěli k závěru, že nepřipustitelním změny žaloby by v tomto stadiu řízení došlo k zásahu do práva žalující strany na soudní ochranu dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a proto dne 13. června 2008 vydali usnesení č. 61, kterým připustili rozšíření žaloby dle návrhu žalující strany ze dne 10. září 1997.

7. Přezkumným rozhodčím nálezem ze dne 27. května 1998, vydaným rozhodčím senátem ve složení JUDr. Jindřiška Munková, předsedající rozhodce, Ing. Ota Karen, CSc., a JUDr. Bohuslav Pavlík, rozhodci, bylo rozhodnuto:

„1. Žalobní nárok na náhradu škody, uvedený v prvé větě bodu 2 mezitímního rozhodčího nálezu uplatněný žalobou ze dne 15.10.1996 k rozhodčímu soudu, je, pokud jde o základ nároku, po právu a námitka promlčení není důvodná.

2. Žalobní nárok na nehmotné zadostiučinění – omluvný dopis, uvedený v bodu 2 mezitímního rozhodčího nálezu uplatněný žalobou ze dne 15.10.1996, je po právu.“

8. Strana žalující podáním ze dne 7. dubna 2000 vzala zpět žalobu v té části, která se týká finančního a nefinančního zadostiučinění a požádala rozhodčí senát, aby toto částečné zpětvzetí žaloby připustil a řízení v této části zastavil. Vzhledem k tomu, že rozhodčí senát o návrhu nerozhodl, urgovala strana žalující podáním ze dne 29. května 2001 rozhodčí senát, aby o jejím návrhu rozhodl. Ani v dalším průběhu řízení nebylo o tomto návrhu žalující strany rozhodnuto.

Strana žalující podáním ze dne 17. dubna 2002 vzala zpět svůj návrh na zpětvzetí žaloby v části hmotného a nehmotného zadostiučinění. Ani o tomto návrhu žalující strany nebylo rozhodčím senátem rozhodnuto. Strana žalovaná se k žádnému z uvedených návrhů strany žalující nevyjádřila.

Rozhodci vycházeli při svém rozhodování o návrzích žalující strany na zpětvzetí části žalobních nároků a zpětvzetí zpětvzetí v červnu 2008 z judikatury Ústavního soudu. Dle judikátu II.ÚS 1342/07 je zpětvzetí žalobních nároků (v tomto případě části žalobních nároků) nevratným úkonem. Podle nálezu Ústavního soudu IV.ÚS 295/97 „vzal-li účastník procesní úkon tam, kde zákon takové zpětvzetí připouští, zpět, nelze toto zpětvzetí vzít dalším úkonem zpět, a navrátit tak řízení do původního stavu“. Rozhodci nemohli proto rozhodnout jinak, i když opožděně, než připustit navržené zpětvzetí části žalobních nároků ohledně zadostiučinění, a proto vydali dne 13. června 2008 usnesení č. 62, kterým připustili návrh strany žalující ze dne 7. dubna 2000 na částečné zpětvzetí žalobních nároků na finanční a nefinanční zadostiučinění.

9. Žalující strana podáním ze dne 17. února 2002 navrhla vydání tohoto částečného rozhodčího nálezu:

„I. Žalovaný je povinen do pěti dnů od právní moci tohoto rozhodčího nálezu zaplatit žalobci a) 199.313.039,- Kč s úrokem z prodlení 15,333% ročně od 1.11.95 do zaplacení, b) 23.231.361,- Kč s úrokem z prodlení 14,876% ročně od 12.11.96 do zaplacení.

II. O dalších částech předmětu řízení i o nákladech řízení bude rozhodnuto v konečném rozhodčím nálezu.“

Podáním ze dne 17. dubna 2002 navrhla žalující strana vydání tohoto částečného rozhodčího nálezu:

„I. Žalovaný je povinen do pěti dnů od právní moci tohoto rozhodčího nálezu zaplatit žalobci a) 198.523.059,- Kč s úrokem z prodlení 13,333% ročně od 1.11.95 do zaplacení, b) 23.231.361,- Kč s úrokem z prodlení 14,876% ročně od 12.11.96 do zaplacení.

II. O dalších částech předmětu řízení a o nákladech řízení bude rozhodnuto v konečném rozhodčím nálezu.“

Podáním ze dne 11. června 2002 navrhla žalující strana vydání tohoto částečného rozhodčího nálezu:

„I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do pěti dnů od právní moci tohoto rozhodčího a nálezu k úhradě části náhrady škody a) 199.313.059,- Kč s úrokem z prodlení 13,802% ročně od 1.11.95 do zaplacení, b) 158.780.941,- Kč s úrokem z prodlení 13,538% ročně od 12.11.96 do zaplacení.

II. O dalších částech předmětu řízení i o jeho nákladech řízení bude rozhodnuto v konečném rozhodčím nálezu.“

10. Částečným rozhodčím nálezem vydaným dne 25. června 2002 rozhodčím senátem v tehdejší složení bylo rozhodnuto:

„I. Strana žalovaná je povinna zaplatit straně žalující částku 326.608.334,- Kč do pěti dnů od právní moci tohoto částečného rozhodčího nálezu.

2. Tento rozhodčí nález je částečný a za předpokladu, že nebude podána žádost o jeho přezkoumání v 30 denní lhůtě od doručení (bod V. rozhodčí smlouvy ze dne 18.9.1996), nabývá účinky pravomocného soudního rozhodnutí a je soudně vykonatelný (§ 28 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů).

3. O dalších částech projednávané věci včetně příslušenství, jakož i o nákladech řízení bude rozhodnuto v konečném rozhodčím nálezu.“

11. Žalovaná strana podáním ze dne 23. července 2002 požádala o přezkoumání částečného rozhodčího nálezu.

Přezkumným rozhodčím nálezem ze dne 16. prosince 2002, vydaným rozhodčím senátem ve složení JUDr. Jindřiška Munková, předsedající rozhodce, Ing. Ota Karen, CSc., a JUDr. Bohuslav Pavlík, rozhodci, bylo rozhodnuto:

„Částečný rozhodčí nález ze dne 25.6.2002 ve sporu žalující strany Diag Human, se sídlem Bechyně, Zámek 1, PSČ 391 65, okres Tábor, IČ 00408611, zapsané v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, oddíl B, vložce 50, právně zastoupené JUDr. Jiřím Oršulou, advokátem se sídlem Popovova 10/1788, Praha 4 – Modřany, proti žalované straně Česká republika, Ministerstvo zdravotnictví, Praha 2, Palachého nám. 4, IČ 00024341, právně zastoupené JUDr. Pavlém Blažkem, Ph.D., advokátem se sídlem Poštovská 8d, P.P. 196, 601 00 Brno, o úhrnu částky Kč 1.873.874.500,- kterým bylo rozhodnuto, že strana žalovaná je povinná zaplatit straně žalující částku Kč 326.608.334,- a že o dalších částech projednávané věci včetně příslušenství, jakož i o nákladech řízení bude rozhodnuto v konečném rozhodčím nálezu, se potvrzuje.“

12. V podání ze dne 17. dubna 2002 (ve spisu založeno pod V2 a V3) sděluje JUDr. Jiří Oršula rozhodčím, že vypověděl žalující straně plnou moc k zastupování v tomto rozhodčím řízení, že mu byla na základě smlouvy postoupena žalující stranou pohledávka a navrhuje, aby byl vydán druhý částečný rozhodčí nález „Žalovaná Česká republika je povinná do pěti dnů od právní moci tohoto částečného rozhodčího nálezu zaplatit druhému žalobci JUDr. Jiřímu Oršulovi 77.775.550,- Kč a 150.000,- Kč jako náhradu poměrné části Jím zaplaceného poplatku za rozhodčí řízení. A poté, co s ČR dohodnu prominout a ČR mi zaplatí 77.775.550,-, tak tento třetí rozhodčí nález. Rozhodčí řízení se v části, která se týká nároku JUDr. Jiřího Oršuly, zastavuje a nadále pokračuje jen v části, která se týká nároku Diag Human, a.s.“

13. Vzhledem k rezignaci JUDr. Josefa Kunáška na funkci předsedajícího rozhodce a vzhledem k tomu, že se strany nedohodly na osobě předsedajícího rozhodce, zvolili zbývající dva členové rozhodčího senátu dne 27. dubna 2003 předsedajícím rozhodcem Doc. JUDr. Květoslava Růžičku, CSc.

Žalující strana v podání ze dne 15. května 2003 (ve spisu založeno pod Y1) sděluje, že nevznášá námitku podjatosti vůči zvolenému předsedajícímu rozhodci. K tomuto podání přiložila strana žalující originál plné moci pro JUDr. Jana Kálvodu, advokáta, ze dne 24. března 2003.

Strana žalovaná v podání ze dne 21. května 2003 (ve spisu založeno pod S6) uvedla, že souhlasí s osobou předsedajícího rozhodce a nevznášá vůči němu námitku podjatosti.

Doc. JUDr. Květoslav Růžička, CSc., na základě kladných stanovisek stran ke své osobě funkci předsedajícího rozhodce přijal a dne 25. května 2003 její přijetí podle § 5 odst. 2 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, ve znění pozdějších předpisů (dále v textu jen „ZRR“) písemně přijal (ve spisu založeno pod X4). Tak byl doplněn rozhodčí senát, který dále pokračoval v řízení a nakonec vydal tento konečný rozhodčí nález.

14. Podáním ze dne 28. dubna 2003 (V4) navrhl JUDr. Jiří Oršula vydání druhého mezitímního rozhodčího nálezu:

I. Dne 23.2.2001 Diag Human, a.s. smlouvou o postoupení pohledávky postoupil JUDr. Jiřímu Oršulovi, r.č. 540508/0912 část v rozsahu 30% z té své pohledávky včetně příslušenství vůči České republice, jejíž právní základ byl příznámí mezilítními rozhodčími nálezy z 19.3.1997 a rozhodčím nálezem z 27.5.1998, pohledávky. Tímto postoupením se JUDr. Jiří Oršula stal věřitelem postoupené části pohledávky.

II. Dne 23.4.2003 prokázal JUDr. Jiří Oršula nabytí části pohledávky uvedené ve výroku I: a) České republiky dle § 526 odst. 1 občanského zákoníku, čímž se stal osobou oprávněnou k přijetí úhrady dosud neuhrazené části pohledávky. B) rozhodčím dle § 2 odst. 5 zák. č. 216/1994 Sb. o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, čímž se stal účastníkem tohoto rozhodčího řízení jako druhý žalobce.

15. Žalovaná strana v podání ze dne 5. května 2003 (S1 a S7) uvedla, že zájmem České republiky je, aby rozhodčí senát bezodkladně ve věci konal a směřoval ke konečnému rozhodnutí ve věci, neboť dosavadní způsob řízení považuje za nepřijatelný a poškozující meritum věci. Česká republika setrvává na stanovisku, že ze strany žádného k tomu příslušného orgánu veřejné moci nebyla nikdy uznána příčinná souvislost mezi tzv. protiprávním jednáním státu a vznikem škody, kterou uplatňuje žalující strana.

Žalovaná strana navrhla, aby se rozhodčí senát zabýval legalitou celého rozhodčího řízení, včetně legality rozhodčí smlouvy, i zda jsou splněny podmínky, za nichž může být rozhodnuto ve věci samé.

16. Žalovaná strana v podání ze dne 21. května 2003 (S3) se obrací na předsedajícího rozhodce, aby rozhodčí senát v dané věci neprodleně konal a vedl řízení k meritornímu rozhodnutí ve věci. K tomuto podání přiložila strana žalovaná ověřenou plnou moc pro JUDr. Pavla Blažka, Ph.D., ze dne 28. dubna 2003.

17. Rozhodčí senát usnesením č. 1 ze dne 28. května 2003 uložil stranám, aby se ve stanovené lhůtě vyjádřily k nárokům a návrhům JUDr. Jiřího Oršuly a aby se dohodly na osobě (osobách) znalce, který by vypracoval revizní znalecký posudek. Žalující straně bylo uloženo, aby specifikovala své uplatněné a dosud nerozhodnuté žalobní nároky.

18. Žalující strana v podání ze dne 29. května 2003 (Y3) sdělila rozhodčímu senátu výsledek jednání a mimosoudním řešení předmětného sporu. Tato jednání však byla jednostranně ukončena stranou žalovanou. Dále se žalující strana vyjádřila k mimosoudním postupům strany žalované, které mají dvojitý povahu: veřejná prohlášení osob, aktuálně vykonávající ústavní funkce, k rozhodčímu řízení; a policejní postupy v přímé souvislosti s rozhodčím řízením, jež jsou těmito prohlášeními avizovány.

Nakonec se strana žalující vyjádřila k námitkám strany žalované, že tato nemůže být účastníkem rozhodčího řízení a tím i k nedostatku pravomoci rozhodců. Podle jejího názoru je žalovaná strana jak korporací veřejného práva, tak právnickou osobou soukromoprávní. V právním vztahu, založeném soukromoprávním deliktem, je právnickou osobou a její právní subjektivita je založena § 18 odst. 2 občanského zákoníku, v souvislosti s § 6 zákona č. 219/2000 Sb.

19. Žalující strana se v podání ze dne 15. června 2003 (Y8) vyjádřila k procesním návrhům JUDr. Jiřího Oršuly a sdělila rozhodcům, že nenavrhuje, aby JUDr. Jiří Oršula vystoupil jako účastník do řízení co do jím tvrzené postoupené části pohledávky a nad rámec tohoto prohlášení dále konstatuje, že JUDr. Jiří Oršulou tvrzená právní skutečnost – tedy postoupení části pohledávky – nenastala. Podle tvrzení žalující strany smlouva a postoupení části předmětné pohledávky JUDr. Jiřímu Oršulovi jako postupníku nikdy nevznikla.

20. Žalovaná strana se v podání ze dne 13. června 2003 (S8) vyjádřila k nárokům a návrhům JUDr. Jiřího Oršuly a navrhla, aby rozhodčí senát jeho návrhu nevyhověl. V souvislosti se zadáním rozhodčího senátu ohledně dohody o osobě revizního znalce, žalovaná strana uvedla, že nikdy neuznala příčinnou souvislost mezi případnými protiprávními jednáními a případnou škodou, a proto znovu opakovaně požaduje, aby se rozhodčí senát touto stěžejní otázkou zabýval.

21. JUDr. Jiří Oršula podáním ze dne 17. června 2003 (V8) doručil žalobu – hlavní intervenci dle § 91a OSŘ – na zaplacení 30% s přísl. z dosud nerozhodnuté části předmětu rozhodčího řízení Diag Human, a.s. – Česká republika, ministerstvo zdravotnictví“, ve kterém navrhl vydání usnesení, že JUDr. Jiří Oršula je účastníkem řízení pro jím tvrzený nárok na 30% z nároku, který vůči žalované České republice uplatnila žalující strana.

Strana žalující i strana žalovaná byly vyzvány dne 6. srpna 2003 předsedajícím rozhodcem (až tohoto dne byl předsedajícím rozhodci doručen originál podání JUDr. Jiřího Oršuly ze dne 17. června 2003), aby se ve stanovene lhůtě vyjádřili k uvedenému podání.

22. Žalující strana v podání ze dne 30. června 2003 (Y9) rekapitulovala výši uplatněného nároku na náhradu škody takto:

a) co do částky 199.313.095,- Kč výzvou ze dne 13.9.1995 adresovanou žalované straně s lhůtou k zaplacení do 30.10.1995;

b) co do částky 1.873.874.500,- Kč žalobou ze dne 15.10.1996, doručena rozhodčímu senátu dne 21.10.1996;

c) co do částky 1.965.175.000,- Kč opravným a doplňujícím podáním žaloby, doručeným rozhodčímu senátu dne 30.10.1996, a to 67.500.000,- Kč jako náhradu škody za poškození obchodního jména, 91.300.000,- Kč jako finanční zadostiučinění, 21.000.000,- Kč jako náhradu skutečné škody, a 1.785.375.000,- Kč jako ušlý zisk za období 1.4. do 31.12.1996;

d) co do částky 2.073.938.880,- Kč podáním ze dne 10.2.1997 rozšiřuje žalobní nárok; mezitímním rozhodčím nálezem ze dne 19.3.1997 byl pak zamítnut žalobní nárok ve výši 67.500.000,- Kč za poškození obchodního jména žalobce z důvodu promlčení a z hlediska nároku na náhradu ušlého zisku konstatován počátek škodné události k datu 1.7.1995;

e) žalující strana dále uplatňuje nárok na náhradu úš. zisku, vycházející z údajů o množství krevní plazmy produkované na tihu v ČR v letech následujících, a to od 6.1.1997 (již uplatněná náhrada škody na úš. zisku zahrnuje výpočet úš. zisku k 3.1.1997) do 30.5.2000 (koniec příčinné souvislosti mezi protiprávním jednáním žalované a vznikem škody) s příslušenstvím, a to ve výši 330.000.000,- Kč za jeden rok.

Dále se strana žalující podrobně vyslovuje ke znaleckému posudku znalců Doc. Ing. Luňáka a Ing. Kochánka a navrhuje žalované straně postup při jmenování revizního znalce.

23. Strana žalovaná v podání ze dne 16. července 2003 (S12) uvedla, že setrvává na stanovisku nepoužitelnosti posudku znalců Doc. Ing. Luňáka a Ing. Kochánka jak z důvodů právních, tak z důvodů věcných a metodických. Strana žalovaná opět navrhuje, aby se rozhodčí senát bezodkladně zabýval podmínkami řízení.

24. Právní zástupce žalované strany JUDr. Pavel Blažek, Ph.D., podáním ze dne 21. července 2003 (S11) sdělil rozhodčímu senátu, že mu byla stranou žalovanou odvolána plná moc k zastupování v tomto rozhodčím řízení, přičemž odvolání mu bylo doručeno dne 21. července 2003.

Dne 23. července 2003 bylo rozhodčímu soudu doručeno podání JUDr. Zdeňka Nováčka, advokáta ve Slapaněticích u Brna, že mu byla dne 15. července 2003 udělena stranou žalovanou plná moc k zastupování v tomto rozhodčím řízení.

25. Žalovaná strana v podání ze dne 19. srpna 2003 (S14) předložila stanovisko k žalobě – hlavní intervenci JUDr. Jiřího Oršuly. Vzhledem k tomu, že straně žalované není znám obsah smlouvy o postoupení pohledávky, nemůže se k nárokům JUDr. Jiřího Oršuly vyjádřit. Strana žalovaná žádné nároky JUDr. Jiřího Oršuly neuznává. Již dříve vyjádřila svůj nesouhlas s jeho účastnictvím v tomto řízení.

Strana žalovaná druhým podáním ze dne 19. srpna 2003 (S15) podala žalobu na obnovu řízení. Vyjádřila se k částečnému rozhodčímu nálezů a k přezkumnému rozhodčímu nálezů a uvedla, že uloženou povinnost již splnila, protože ctěla vykonatelné rozhodnutí, ačkoli s ním nebyla srozuměna. Dále uvedla, že nespĺnila usnesení přezkumného rozhodčího senátu ze dne 15. listopadu 2002, kterým jí bylo uloženo předložit důkazy ve věci. Takové důkazy nenabídla, protože je neměla k dispozici.

Podle tvrzení strany žalované se až po právní moci částečného rozhodčího nálezů přihlásil svědek MUDr. Petr Turček, který do notářského zápisu učinil a následně straně žalované dal k dispozici prohlášení, ve kterém uvádí nové skutečnosti rozhodné pro právní posouzení věci. Dříve tento důkaz neměla strana žalovaná k dispozici. Z tohoto důvodu podle § 228 odst. 1 písm. a) OSŘ strana žalovaná navrhuje vydání usnesení, jímž se navržená obnova řízení povoluje.

26. Strana žalující v podání ze dne 21. srpna 2003 (Y11) předložila stanovisko k žalobě – hlavní intervenci, podané JUDr. Jiřím Oršulou a uvedla, že toto podání nespĺňuje náležitosti žaloby do té míry, že bylo-li by toto podání žalobou ve smyslu § 90 OSŘ, vady

podání by bránilo pokračování v řízení. Žalující strana vyslovila názor, že by JUDr. Jiří Oršula měl být vyzván ve smyslu § 43 odst. 1 OSŘ, aby své podání doplnil, stejně jako aby připojil listinné důkazy, jichž se bude v doplněném podání dovolávat. Teprve poté bude případně, s ohledem k procesní zásadě projednací a zásadě rovnosti účastníků, aby byli účastníci řízení vyzváni k vyjádření meritornímu, bude-li to s ohledem k absenci pravomoci rozhodců o podání JUDr. Jiřího Oršuly rozhodnouti potřebné.

27. Strana žalující se v podání ze dne 31. srpna 2003 (Y13) vyjádřila k návrhu strany žalované na obnovu řízení. Uvedla, že zastává stanovisko, že je zcela zřejmé, že použitelnost ustanovení o obnově řízení v občanském soudním řádu je vyloučena pro řízení rozhodčí. V rozhodčím řízení nelze účinně dosáhnout obnovy řízení s použitím a z důvodu ustanovení § 228 OSŘ, neboť zvláštní úprava ZRR spojuje s uplatněním těchto důvodů právo navrhnout zrušení rozhodčího nálezů obecným soudem.

Dále se žalující strana vyjádřila ke skutkovým tvrzením strany žalované, kdy z jejich podání je zřejmé, že se orientuje na argumentaci pro spor zcela irelevantní v jeho aktuální fázi, tedy poté, co již bylo rozhodnuto o základu uplatněného nároku mezitímním rozhodčím nálezem. Posouzení existence příčinné souvislosti byla jeho předmětem. Žalovaná strana neobvyklou neúctivostí svých údajů neunáší procesní povinnost tvrzení a znemožňuje žalující straně se k takovým tvrzením náležitě vyjádřit. K novosti tvrzení MUDr. Turka žalující strana uvedla, že tento svědek byl po celou dobu zaměstnancem státní zdravotní správy a ve sporu se jako odborník či poradce intenzivně angažoval.

Uplatnění nepřipustného mimořádného opravného prostředku v rozhodčím řízení považuje žalující strana za zřetelnou snahu žalované strany o průtahy v řízení. Zároveň strana žalující uvedla, že s ohledem na nabytí účinnosti zákona č. 201/2002 Sb., o Úřadu pro zastoupení státu ve věcech majetkových, dnem 1. července 2002, má strana žalující pochybnosti o tom, zda je strana žalovaná v tomto rozhodčím řízení řádně zastoupena.

28. JUDr. Jiří Oršula v podání ze dne 5. září 2003 (V9) uvedl, že mu byla plná moc žalující stranou vypovězena dne 17. ledna 2003, tedy až poté, co dal v zastoupení žalující strany souhlas s jeho procesním nástupnictvím z postoupení předmětné části pohledávky. Podle jeho právního názoru jeho procesní nástupnictví vzniklo ex lege tím, že to rozhodčímu senátu oznámil a doložil smlouvou o postoupení části předmětné pohledávky.

Pokud by rozhodčí senát rozhodl, že není účastníkem rozhodčího řízení, bude tu část pohledávky žalující strany vůči straně žalované uplatňovat žalobou u soudu, což doloží. Tím vznikne překážka pro rozhodčí řízení, které bude muset být přerušeno do právní moci rozhodnutí soudu, zda je či není věžitelem části předmětné pohledávky.

Předsedající rozhodce vyzval dne 8. září 2003 stranu žalující i stranu žalovanou, aby se ve stanovené lhůtě k podání JUDr. Jiřího Oršuly vyjádřily.

29. Rozhodci usnesením č. 3 ze dne 12. září 2003 rozhodli, že obnova řízení se nepřipouští. Již vydané rozhodčí nálezy (v tomto sporu mezitímní, částečný a dva přezkumné) nelze změnit žádným jiným způsobem než jejich zrušením obecným soudem. ZRR v žádném případě nepřipouští obnovu rozhodčího řízení. Institut obnovy řízení připouští ZRR pouze

jako jeden z důvodů pro zrušení rozhodčího nálezů v § 31 písm. g) ZŘŘ, přičemž rozhodčí nález je oprávněn zrušit pouze obecný soud.

Usnesením č. 4 z téhož dne byla stranám poskytnuta dodatečná lhůta 30 dnů k dohodě o osobě znalce (znalci) pro vypracování revizního znaleckého posudku.

30. Strana žalující se v podání ze dne 15. září 2003 (Y15) vyjádřila k podání JUDr. Jiřího Oršuly a uvedla, že nenavrhuje jeho vstup do tohoto rozhodčího řízení. Procesní následek ve smyslu § 107a OSŘ může být spojen jen s návrhem účastníka řízení, a to výlučně žalující strany. Procesním úkonem by se návrh ze dne 16. ledna 2003 stal až doručením rozhodčím. Existenci zmocnění zástupce k takovému úkonu je třeba posuzovat v okamžiku, kdy je úkon učiněn, bez účinného projevu vůle nejde o úkon, ani řízeníprávní, ani procesní. Dne 6. září 2003 nebyl JUDr. Jiří Oršula zmocněn za žalující stranu takový úkon učinit.

Podle žalující strany je zřejmé, že za současných tvrzení JUDr. Jiřího Oršuly o větším počtu postoupených pohledávek, jeho údajný návrh na procesní nástupnictví takovou právní skutečnost nejen dostatečně, ale vůbec určitě neidentifikuje a nemohl by být posouzen jako procesní úkon.

31. Strana žalovaná se v podání ze dne 8. října 2003 (S17) vyjádřila k rozhodnutí rozhodčího senátu o nepřipuštění obnovy řízení. Podle názoru žalované strany je názor rozhodce v rozporu s ustanovením § 30 ZŘŘ. Proto žalovaná strana podala ve věci soudní žalobu, kterou se domáhá mimo jiné zrušení usnesení, jímž nebyla navržena obnova řízení připuštěna.

Ohledně usnesení rozhodce o poskytnutí dodatečné lhůty k dohodě o osobě znalce pro vypracování revizního znaleckého posudku žalovaná strana uvedla, že vypracování jakéhokoli znaleckého posudku je v daném stadiu řízení předčasné a neekonomické. Zahájené soudní řízení je za dané situace překážkou bránící v pokračování tohoto rozhodčího řízení.

32. Žalující strana se v podání ze dne 8. října 2003 (Y16) vyjádřila k usnesení rozhodce o dohodě stran na osobě znalce. Uvedla, že požádala dne 31. srpna 2003 stranu žalovanou o ujištění, že zastoupení v tomto řízení na základě plné moci je v souladu se zákonem č. 201/2002 Sb., s tím, že strana žalovaná nebude v budoucnu uplatňovat nepatřičnost zastoupení jako důvod pro zrušení kteréhokoli nálezů v této věci po prvním červenci 2003 soudem. Žalovaná strana své stanovisko nepodala. Žalující strana bude krom jiného napříště adresovat svá podání současně straně žalované i právnímu zástupci, jemuž tato udělila plnou moc k zastupování v řízení.

Žalující strana dále uvedla, že adresovala straně žalované svůj návrh na způsob dohody o osobě revizního znalce dne 30. června 2003, přičemž vycházela z již podaných návrhů strany žalované v tomto řízení. Strana žalovaná na návrh přímo nereagovala a uvedla, že k osobě revizního znalce se nehodlá vyjadřovat. Žalující straně dosud nebylo doručeno sdělení strany žalované o změně jejího stanoviska a za tohoto postoje žalované strany je zřejmé předčasné, aby žalující strana navrhla osobu revizního znalce. Žalující strana však prohlašuje, že je připravena k jednání se stranou žalovanou v intencích výzvy rozhodce.

33. Strana žalovaná v podání ze dne 15. října 2003 (S18) vyjádřila své stanovisko k obavám strany žalující, zda strana žalovaná je v řízení řádně zastoupena. Rozhodnutí o této věci přísluší pouze straně žalované, dle jejího názoru strana žalovaná udělila platnou plnou moc k zastupování svému stávajícímu právnímu zástupci, čímž dala najevo svoji nespornou vůli být tímto právním zástupcem zastupována. Tuto svoji vůli projevila i vůči Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových s tím, že podle § 5 písm. f) zákona č. 201/2002 Sb. na dané rozhodčí řízení režim tohoto zákona nedopadá.

Pokud jde o případnou dohodu stran ohledně osoby znalce, který by vypracoval revizní znalecký posudek, setrvává strana žalovaná na stanovisku, že vypracování jakéhokoliv znaleckého posudku je v daném stadiu řízení předčasné a bylo by neekonomické. Tím méně považuje strana žalovaná pro zásadní odlišnost procesních stanovisek stran za vhodnou jejich dohodu ohledně osoby takového znalce a není k ní z tohoto důvodu ani ochotná. Není patrné ani z hlediska objektivity žádoucí, aby strany takové osoby navrhovaly. Pokud rozhodčí senát setrvá na svém záměru znalce ustanovit, nechť tak učiní v souladu s obvyklou praxí sám, aniž by strany znalce navrhovaly, předpokládá se právo stran k osobě znalce se následně vyjádřit a vznést své případné odůvodněné námítky.

34. Rozhodčí usnesením č. 5 ze dne 30. října 2003 rozhodli: 1. že přistoupení JUDr. Jiřího Oršuly do řízení se nepřipouští, 2. že JUDr. Jiří Orsula není účastníkem řízení pro jím tvrzený nárok na 30% z nároku, který vůči žalované České republice uplatnila žalující strana Diag Human, a.s. a 3. že tímto usnesením jsou vypořádány všechny procesní návrhy a nároky uplatněné JUDr. Jiřím Orsulou do dne vydání tohoto usnesení. Toto usnesení je podrobně odůvodněno.

Vzhledem k tomu, že rozhodčí měli pochybnosti o tom, zda je Česká republika v tomto rozhodčím řízení řádně zastoupena, obrátili se s tímto dotazem na Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových. V dopise ředitele Úřadu ze dne 23. září 2003 (X41) bylo rozhodcům sděleno, že Úřad nemá dostatek informací, ze kterých by bylo možno učinit jednoznačný závěr, že má být Česká republika v předmětném sporu zastupována právě Úřadem. Rozhodčí proto z procesní opatnosti rozhodli dne 30. října 2003 usnesením č. 7, že písemnosti rozhodčího řízení se budou zasílat též na adresu Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových. Stejněho dne vydali rozhodčí usnesení č. 6, kterým bylo stranám uloženo, aby ve stanovené lhůtě podaly procesní návrhy na další postup v řízení.

35. Strana žalující se v podání ze dne 31. října 2003 (Y17) vyjádřila k zastupování žalované strany v tomto řízení, k ustanovení znalce a doplnění dokazování. Žalující strana se ztotožňuje s názorem žalované strany, že zastoupení dle zákona č. 201/2002 Sb. je zastoupením ze zákona, má však zato, že žalovaná strana z tohoto nesporného faktu nevyvozuje správné důsledky. Především nevyvozuje žádné závěry z povahy právní úpravy Úřadu a z toho, že jeho působnost vzniká ze zákona jako procesní zastoupení. V předmětném sporu nejde dle žalující strany o zahraniční investici. Podle názoru žalující strany se rozhodčí senát při stávajícím postoji žalované strany nemůže vyhnout řešící otázce, zda žalovaná strana jedná v řízení účinně.

Žalující strana bere na vědomí, že žalovaná strana nehodlá jednat o osobě revizního znalce, a proto navrhla možné způsoby dalšího postupu: aby revizi dosud podaných znaleckých posudků provedla společnost, jež má ve farmaceutickém oboru v evropském kontextu prokazatelnou trudič; aby byl ustanoven znalec se sídlem mimo území České republiky; aby rozhodci vyzvali stranu žalovanou a znalce Doc. Ing. Luňáka a Ing. Kochánka, aby do rozhodčího spisu založili dokumentaci, poskytnutou stranami znalci v souvislosti s podáním znaleckého posudku jako podklady posudku.

36. JUDr. Jan Herda, ředitel odboru právních služeb Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, připisem ze dne 3. prosince 2003 (X59) sděluje rozhodcům ohledně zastoupení České republiky v tomto řízení, že pro jejich informaci poslal seznámit se s obsahem dopisu, který advokát Ministerstva zdravotnictví JUDr. Zdeněk Nováček, z pověření ministryně, reagoval na dopis ředitele Úřadu ze dne 24. října 2003 a kdy trvá na tom, že je oprávněným právním zástupcem České republiky v řízení. Za dané situace Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových nemá možnost, jak právní názor Ministerstva zdravotnictví vyvrátit nebo se s ním ztotožnit. Je tedy nejspíše na rozhodčím senátu, aby procesní zastoupení státu uvedl do souladu s právem.

37. Strana žalovaná se v podání ze dne 18. ledna 2004 (S19) vyjádřila k zápisu z porady rozhodců ze dne 30. října 2003 a tam obsažených usnesení. Uvedla, že názory rozhodců bere na vědomí, ale přesto i nadále zastává stanovisko, že je v tomto rozhodčím řízení řádně zastoupena. Strana žalovaná setrvává i nadále na svém stanovisko, že každý spor české právnické osoby se zahraniční majetkovou účastí (a takovou českou právnickou osobou strana žalující je), pokud předmětem takového sporu jsou majetkové nároky zmíněné právnické osoby, je sporem týkajícím se ochrany zahraničních investic, když jakákoliv forma zahraniční majetkové účasti na české právnické osobě rovněž nesporně je určitou formou zahraniční investice.

Důležité však je, že uzavřená rozhodčí smlouva neumožňuje rozhodčímu senátu pro účely tohoto rozhodčího řízení tuto otázku posuzovat, a proto názor rozhodců není právně relevantní a není proto na jejich posouzení, s kým budou nadále jednat. Za této situace nelze podle názoru strany žalované v rozhodčím řízení vůbec pokračovat, tím méně je pak strana žalovaná schopna vyhovět výzvě rozhodčího senátu na podání jakýchkoli procesních návrhů na další postup v řízení. Proto strana žalovaná navrhuje, aby rozhodci vydali usnesení o přerušení řízení podle § 109 odst. 1 písm. b) OSŘ.

38. Žalující strana v podání ze dne 19. ledna 2004 (Y19) uvedla, že bere na vědomí nezměněné rozhodnutí strany žalované nezahájit jednání o shodě se stranou žalující na osobě znalce a sama takovou osobu nenavrtnout. Žalující strana sama oslovila několik významných institucí v oblasti krevních derivátů i odborníků s tím, aby návrhy na osobu znalce, doporučení či stanoviska byla adresována předsedajícímu rozhodci. Žalující strana tak postupuje ve snaze urychlit řízení v této fázi a s ohledem k dosavadním zkušenostem v tomto řízení hodlá shromáždit relevantní návrhy. Poté se pokusí ještě o dohodu s žalovanou stranou i přes její veřejná prohlášení tuto otázku ignorovat.

39. Rozhodci senát vyzval dne 22. ledna 2004 stranu žalovanou, aby se ve stanovené lhůtě vyjádřila ke „sdělení žalobce“ ze dne 19. ledna 2004. Dále byla žalovaná strana opětovně vyzvána ke splnění povinnosti stanovené jí v usnesení ze dne 30. října 2003 – k předložení procesních návrhů na další postup v tomto rozhodčím řízení.

40. Rozhodčím byla dne 1. února 2004 doručena kopie žaloby JUDr. Jiřího Oršuly na určení platnosti smlouvy ze dne 17. ledna 2004 (Y10), kterou podal dne 26. ledna 2004 Obvodnímu soudu pro Prahu 1 proti České republice jako prvému žalovanému a společnosti Diag Human, a.s. jako druhému žalovanému. Pro toto rozhodčí řízení však nemělo podání uvedené žaloby žádné právní důsledky.

41. Strana žalující se v podání ze dne 18. února 2004 (Y20) podrobně vyjádřila k návrhu žalované strany na přerušení rozhodčího řízení podle § 109 odst. 1 písm. b) OSŘ. Podle názoru žalující strany nejsou dány podmínky stanovené uvedeným paragrafem k přerušení tohoto rozhodčího řízení a je procesní povinností žalované strany zajistit své procesní zastoupení podle příslušného zákona. Žalující strana vyslovuje předpoklad, že s ohledem k průběhu řízení, počítaje v to i obsah podání obou procesních stran k zastoupení žalované strany v tomto řízení, je nadále vyloučen závěr, že žalovaná strana jedná ve věci svého zastoupení v dobré víře.

42. Rozhodci při své poradě konané dne 11. března 2004 vydali usnesení č. 8, kterým bylo straně žalované uloženo, aby ve stanovené lhůtě sdělila rozhodčím, kdo je oprávněn žalovanou stranu v tomto sporu zastupovat. V případě, že se strana žalovaná ve stanovené lhůtě nevyjádří, budou rozhodci i nadále zasílat veškeré písemnosti právnímu zástupci žalované strany JUDr. Nováčkovi i Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových. Rozhodci dále konstatovali, že strany se stále nedohodly na osobě znalce. Proto vydali usnesení č. 9, kterým stranám uložili, aby ve stanovené lhůtě předložily rozhodčím tři návrhy na osoby znalců. Po jejich doručení bude z těchto návrhů ustanoven znalec příslušným obecním soudem za použití ustanovení § 20 odst. 2 ZŘŘ.

43. Strana žalující doručila rozhodčím dne 26. března 2004 (Y21) kopii „Vyjádření 2. žalovaného ze dne 17. března 2004 k návrhu žalobce České republiky na vydání předběžného opatření k podmínkám řízení“, projednávaného Krajským soudem v Brně. V tomto vyjádření společnost Diag Human, a.s. jako druhý žalovaný vyslovila názor, že žaloba o zrušení usnesení rozhodců nemůže být projednávána v soudním řízení správním, a proto navrhla, aby žaloba o povinnost 1. žalovaného (Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže) vydat rozhodnutí byla odmítnuta podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) a c) zákona o soudním řízení správním.

44. Strana žalující se v podání ze dne 24. března 2004 (Y22) vyjádřila k výzvě rozhodců k návrhům na osoby znalce a uvedla, že se několikrát pokusila k obdobným výzvám na stranu žalovanou, ale k žádné dohodě nedošlo. Proto ponechává výběr a ustanovení znalce na úvaze rozhodců. Dále informovala rozhodce o tom, že strana žalovaná zahájila u Krajského soudu v Brně řízení podle § 79 soudního řádu správního, přičemž žaloba obsahuje i návrh na zahájení řízení o zrušení usnesení rozhodců, jímž byla konstatována nepřipustnost obnovy rozhodčího řízení. Podle názoru strany žalující bez ohledu k pochybnostem, zda lze uplatnit

jednou žalobou ta... různé žalobní nároky, je zcela zřejmé, že ani ve správním řízení soudním, ani v občanském soudním řízení není dána pravomoc soudu k řízení o zrušení usnesení rozhodců.

45. Rozhodci při své poradě konané dne 16. dubna 2004 opětovně konstatovali, že strana žalovaná nesplnila ani jediný bod usnesení ze dne 11. března 2004, ani se k tomuto usnesení nevyjádřila. Dále rozhodci konstatovali, že již několikrát prodlužovali stranám lhůtu k dohodě o osobě znalce, popř. k podání návrhů na osobu znalce. Rozhodci dále konstatovali, že přístup strany žalované k tomuto rozhodčímu řízení nesvědčí o jejím zájmu tento spor vyřešit a vydat konečné rozhodnutí o merituru sporu.

Vzhledem ke skutečnosti, že v mezidobí došlo ke změně ve funkci ministra zdravotnictví, rozhodli se rozhodci poskytnout novému ministru zdravotnictví časový prostor k seznámení se s problematikou tohoto sporu a oběma stranám dát časový prostor, aby se znovu pokusily o smírné vyřešení předmětu tohoto sporu, popř. o osobě znalce. Usnesením č. 10 ze dne 16. dubna 2004 byla stranám poskytnuta lhůta do konce měsíce května 2004 k seznámení se nového ministra zdravotnictví s předmětem tohoto sporu, k jednání stran o smírném vyřešení předmětu tohoto sporu, resp. k dohodě o osobě znalce.

46. Strana žalující podáním ze dne 27. dubna 2004 (Y24) založila do spisu kopii usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 20. dubna 2004, sp.zn. 31 Ca 1/2003 - 150, jímž bylo rozhodnuto o žalobě České republiky proti žalovaným 1. Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a 2. společnosti Diag Human, a.s., kromě jiného o zrušení usnesení rozhodců ze dne 12. září 2003, přičemž předmětná žaloba byla odmítnuta. Pokud jde o tuto část žaloby, týkající se zrušení usnesení rozhodců, tak soud konstatoval, že jde o návrh, který nemůže být projednán v rámci správního soudnictví, zejména proto, že rozhodci nedisponují veřejnoprávní subjektivitou, jsou osobami soukromého práva.

47. Strana žalovaná na usnesení rozhodců ze dne 11. března 2004 vůbec nereagovala a až do druhé poloviny měsíce května 2004 zůstala zcela nečinná.

Dne 26. května 2004 byl doručen rozhodcům dopis nového ministra zdravotnictví MUDr. Jozefa Kubinyho, Ph.D., ze dne 21. května 2004 (S20), kterým oznamuje rozhodcům, že na základě podrobné právní analýzy předmětného sporu a v dohodě se zástupci Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových konstatuje, že v tomto sporu je příslušný na základě ustanovení § 3 zákona č. 201/2002 Sb. k zastupování za stát Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových. S ohledem na tuto skutečnost, odvolání právní moci stávajícímu právnímu zástupci a předání sporu Úřadu požádal pan ministr rozhodce o prodloužení jimi poskytnuté lhůty do konce měsíce června 2004.

Předáním zastupování strany žalované v tomto řízení Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových tak byla s konečnou platností vyřešena otázka, kdo je oprávněn po nabytí účinnosti zákona č. 201/2002 Sb. zastupovat stranu žalovanou, tedy otázka, jejíž vyřešení se zbytečně z důvodu postoje ministerstva zdravotnictví komplikovalo, což ve svých důsledcích řízení neodůvodněně prodlužovalo a vyvolávalo pochybnosti i o řádném zastoupení České republiky v tomto řízení.

48. Rozhodčí senát usnesením ze dne 26. června 2004 na základě žádosti ministra zdravotnictví ze dne 21. května 2004 prodloužil stranám lhůtu k jednání a smírnému vyřešení předmětu tohoto sporu, popř. k dohodě o osobě znalce do 30. června 2004.

49. Rozhodcům bylo dne 30. května 2004 doručeno podání Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových ze dne 28. června 2004 (S21), kterým Úřad sděluje, že má být ministerstvem zdravotnictví předány písemnosti týkající se tohoto rozhodčího řízení, a proto jsou splněny podmínky pro vylučné jednání ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 písm. b) zákona č. 201/2002 Sb.

Žalovaná strana navrhuje, aby rozhodčí senát při výběru osoby znalce vycházel z následujících společností:

- a) EY Valuations s.r.o.,
- b) E & Y Valuations s.r.o.,
- c) KPMG Česká republika, s.r.o.

Podle názoru žalované strany složitost znaleckého úkolu jí vede k formulaci požadavků, aby zjištění o rozsahu hypotetické škody (ušlého zisku) učinila osoba odborně zdatná ve více oborech, mezinárodně renomovaná, s dostatkem referencí v obdobných případech, se znalostí evropského či světového trhu, s dostatečnou personální kapacitou, nezávislá a nestranná.

Zároveň s ohledem na předpokládanou nutnost získávání a vyhodnocování odborných znalostí z oboru krevní plazmy navrhuje žalovaná strana, aby rozhodčí senát určil vedle znalce i jednoho z odborných konzultantů, které rovněž žalovaná strana navrhuje. Ke způsobu spolupráce ustanovených znalce (a odborného konzultanta) se žalovaná strana vyjádří až po ustanovení znalce a případně i odborného konzultanta. Až po jejich ustanovení podá žalovaná strana návrh otázek, které by znalci spolu s odborným konzultantem měli zodpovědět.

50. Strana žalující v podání ze dne 19. července 2004 (Y25) sdělila, že je připravena akceptovat jednu z označených společností a učinit návrh na její ustanovení znalcem v tomto řízení společným návrhem stran. Zároveň žádá od žalované strany ujištění, že s žádnou z uvedených společností nevstoupila žalovaná strana v této věci ve styk, byť i jen konzultační či neformální. Jakmile takové ujištění bude žalující straně doručeno, učiní neprodleně svůj návrh. Pro úplnost žalující strana sděluje, že žalovaná strana nereagovala na její sdělení připravenosti jednat o smírném vyřešení věci.

51. Strana žalující v podání ze dne 22. července 2004 (Y26) sdělila, že s podmínkou ujištění žalované strany, že s žádnou z navržených společností nejednala a ve snaze urychlit průběh řízení, navrhuje, aby znalcem byla ustanovena společnost E & Y Valuations s.r.o. Žalující strana tedy rezignuje v zájmu urychlení průběhu rozhodčího řízení na podmínku, aby znalcem byla ustanovena zahraniční společnost. Namísto toho pouze žádá, aby podaný znalecký posudek byl opatřen ověřením notuzemské autority z okruhu téže firmy o tom, že znalcem použita metodika je adekvátní.

Žalující strana však odmítá, aby rozhodci určili ustanovenému znalci konzultanta. Je vyloučeno, aby znalec byl odkázán na primární informace od konzultantů. Veškeré potřebné vstupní veličiny pro výpočet výše škody jsou známy z údajů státní statistiky České republiky, Národní transfúzní služby, Ministerstva zdravotnictví a Všeobecné zdravotní pojišťovny. Do roku 2000 byly veškeré tyto údaje shromážděny v rámci Smlouvy o společném postupu, vybrány, ověřeny a akceptovány oběma stranami. Na těchto údajích založili znalci Doc. Ing. Luňáka a Ing. Kochánek své znalecké závěry.

52. Rozhodci usnesením č. 12 ze dne 30. července 2004: 1) ustanovili v této projednávané věci znalce společnost E & Y Valuations s.r.o., se sídlem Karlovo náměstí 2097/10, Praha 2, PSČ: 120 00, IČ: 16190581, zapsanou v seznamu znalců (dále v textu jen „Znalec“), k podání znaleckého posudku ve lhůtě stanovené rozhodčím senátem; 2) stranám poskytli lhůtu do 31. srpna 2004 k podání návrhů na změni otázek pro Znalce; 3) rozhodli, že po doručení návrhu znění otázek pro Znalce rozhodčí senát stanoví Znalci znalecký úkol; 4) Znalci poskytli lhůtu ke sdělení doby potřebné pro vypracování znaleckého posudku a výše zálohy, kterou bude požadovat od stran.

53. Znalec písemně ze dne 13. srpna 2004 (X91) sdělil rozhodčímu senátu, že potřebné informace týkající se výše požadované zálohy na vypracování znaleckého posudku i potřebnou dobu pro jeho vypracování může sdělit až po stanovení zadání pro Znalce.

54. Žalovaná strana v podání ze dne 30. srpna 2004 (S22) navrhla rozhodčím znění devíti otázek. Dále sdělila, že k problematice výše možné škody, ale i k otázce příčinné souvislosti mezi dopisem někdejšího ministra MUDr. Bojara a vznikem a výší škody předloží rozhodčímu senátu doplňující materiál, o kterém je přesvědčena, že by měl být k dispozici i Znalci.

55. Žalující strana v podání ze dne 30. srpna 2004 (Y29) navrhla rozhodčím znění sedmi otázek, které by měly být položeny Znalci.

56. Rozhodci usnesením č. 13 ze dne 9. září 2004 stanovili Znalci na základě návrhů stran tento znalecký úkol:

„1) Jaké bylo v rámci České republiky množství lidské krevní plazmy v letech 1992-2001 v členění: a) po jednotlivých letech, b) a zároveň podle druhů lidské plazmy (nediferencovaně, SP, FFP), c) při odečtení množství zpracovaného tuzemským výrobcem krevních derivátů v letech 1992-1998 s.p. ÚSOL – SEVAC?

2) Stanovte nákupní cenu jednoho litru krevní plazmy v letech 1992-2001 (také cena pro žalobce), přičemž vezměte v úvahu, že nákupní cena vycházela z průměrných výrobních nákladů zdravotnických zařízení (transfúzních státek) na odběr a prvotní zpracování jednoho litru krevní plazmy. Uveďte, zda jde o cenu regulovanou Ministerstvem financí ČR na úrovni „oprávněných nákladů“. Přihlédněte k údajům o nákupní ceně jednoho litru krevní plazmy, jež uvedla Česká republika – ministerstvo zdravotnictví ČR a jsou obsaženy v příloze k posudku znalců Kochánka a Luňáka. Stanovte nákupní cenu jednoho litru krevní plazmy: a)

po jednotlivých krevních derivátech b) a zároveň podle druhů lidské plazmy (nediferencovaná, SP a FFP)?

3) Jaké krevní deriváty měla společnost Novo Nordisk v ČR registrovány v letech 1992-2001 a které mohla společnost Conneco (Diag Human) v jednotlivých letech dovést do ČR? Jak byly tyto krevní deriváty vyráběné společností Novo Nordisk výrobně ošetřeny (kolik inaktivačních stupňů byla při výrobě jednotlivých druhů krevních derivátů v jednotlivých letech 1992-2001 společností Novo Nordisk užíváno)?

4) Jaké byly výrobní kapacity společnosti Novo Nordisk pro výrobu jednotlivých druhů krevních derivátů? Jaké množství lidské plazmy mohla račně společnost Novo Nordisk pro ČR zpracovat v jednotlivých letech 1992-2001. Jaká byla průměrná průmyslová výtěžnost jednotlivých krevních derivátů vyráběných u společnosti Novo Nordisk: a) Albumin v gramech z jednoho litru plazmy, b) Imunoglobulin v gramech z jednoho litru plazmy, c) středně čistý Faktor VIII v mezinárodních jednotkách (IU) z jednoho litru plazmy v letech 1992-2001. Toto proveďte a) po jednotlivých letech b) a zároveň podle druhů plazmy (nediferencovaná, SP a FFP) s přihlédnutím k údajům o průměrné výtěžnosti, jak jsou podány ve zprávě ČR, jež je přílohou znaleckého posudku zleceů Kachánka a Luňáka.

5) Stanovte průměrnou výši nákladů zpracovatele (smluvní frakcionace) na zpracování (frakcionaci) jednoho litru krevní plazmy na tři deriváty (Albumin, Imunoglobulin a Faktor VIII při průměrné výtěžnosti v letech 1992-2001. Stanovte průměrnou výši nákladů zpracovatele a) po jednotlivých letech b) a zároveň podle druhů plazmy (nediferencovaná, SP a FFP).

6) Jaké množství Faktoru VIII a Antitrombinu III mohla společnost Diag Human od společnosti Novo Nordisk obstarat pro ČR v jednotlivých letech 1992-2001.

7) Zjistěte průměrnou cenu jednotlivých derivátů na trhu v ČR, stanovených VZP (jaká byla úhrada VZP) v jednotlivých letech 1992-2001: a) Kč za jeden gram Albuminu, b) Kč za jeden gram Imunoglobulinu, c) Kč za jednu mezinárodní jednotku (IU) středně čistého Faktoru VIII, d) Kč za jeden gram Antitrombinu, které mohly být v jednotlivých letech v ČR od společnosti Novo Nordisk obchodovány?

8) Stanovte podíl, kterého by společnost Diag Human mohla dosáhnout na primárním trhu s krevní plazmou v ČR v letech 1992-2001 a) po jednotlivých letech b) a zároveň podle druhů plazmy (nediferencovaná, SP a FFP). Při stanovení podílu vezměte v úvahu zejména: a) naléhavost potřeby derivátů z krevní plazmy a možnosti získání těchto derivátů před rokem 1990; totéž v roce 1990; kdy společnost Conneco (Diag Human) vstoupila na český trh, s přihlédnutím k počtu evidovaných hemofiliků v ÚHKT a FN Motol, b) podmínky, zadání a výsledky výběrového řízení organizovaného k zajištění dodavatele výrobků z krevní plazmy Ministerstvem zdravotnictví ČR, ukončením rozhodnutím výběrové komise v září 1990, c) předpoklad, že by společnost Diag Human v roce 1991 a 1994 vyhrála výběrová řízení na zpracování plazmy a další výběrová řízení vyhlášená od roku 1996 vždy na dva roky zdravotnickými zařízeními, d) legislativa ČR v letech 1992-2001 umožňovala zahraničním konkurentům dovoz předmětných derivátů vyrobených z cizí plazmy, e) doporučení WHO, usnesení Evropského parlamentu (národní soběstačnost, důvody tohoto požadavku), f) ekonomickou vazbu mezi primárním trhem s krevní plazmou a sekundárním trhem s výrobky z krevní plazmy s přihlédnutím k (i) velikosti trhu v ČR, (ii) zmíněným doporučením k národní soběstačnosti, (iii) konstrukci smluvních vztahů společnosti Diag Human při smluvní frakcionaci, z něhož plyne garantovaný odběr všech derivátů, získaných z krevní plazmy

dárců z ČR, (iv) k faktu, že společnost Conneco (Diag Human) byla v roce 1990 jediným partnerem pro smluvní frakcionaci v ČR, jejíž produkty z krevní plazmy byly v ČR registrovány.

9) Stanovte výši škody Diag Human v letech 1992-2001 ve formě ušlého zisku, který by společnost Diag Human pravděpodobně realizovala z vývozu a zpracování krevní plazmy, zejména s nabyvatelem linky Hemasure?

10) Bylo možno minimalizovat vznikající újmu žalobce po ukončení spolupráce ze strany Novo Nordisk navázáním spolupráce s jiným zpracovatelem krevní plazmy, zejména s nabyvatelem výrobní linky společnosti Hemasure? "

Rozhodčí senát se z důvodu procesní ekonomie rozhodl akceptovat většinu znění navržených otázek, aby tak nemusely být tyto otázky následně položeny po vypracování znaleckého posudku, což by vedlo k potřebě vypracování doplnění znaleckého posudku. Některé navržené otázky považoval rozhodčí senát za otázky právní, jejichž hodnocení ustanovenému Znalci nepřísluší, a proto mu nebyly položeny.

Rozhodčí senát uložil Znalci opatřit znalecký posudek ověřením netuzemské autority z jeho okruhu o tom, že Znalcem použitá metodika je pro zpracování znaleckého posudku adekvátní. Stranám bylo uloženo, aby Znalci poskytly potřebnou součinnost.

57. Strana žalující se v podání ze dne 20. září 2004 (Y30) vyjádřila k návrhu znaleckých otázek a navrhla rozhodcům upřesnit jejich text. Zároveň se vyjádřila k procesnímu postupu strany žalované. Soudíc jak z veřejných prohlášení České republiky, tak i z formulace jejich otázek, hodlá tato procesní strana dokazovat existenci příčinné souvislosti mezi jednáním žalované strany a škodou vzniklou straně žalující. Podle stanoviska žalující strany bylo již o této složce žalovaného nároku rozhodnuto závazně mezitímým rozhodčím nálezem.

Dále žalující strana uvedla, že žalovaná strana v červnu 2004 podnikla sérii veřejných vystoupení, jimiž avizovala připravenost zvrátit stav rozhodčího řízení nově opatřenými důkazy, směřující k vyvrácení příčinné souvislosti jako složky nároku žalující strany. Veřejně v tomto směru vystoupila předsedkyně vyšetřovací komise Poslanecké sněmovny JUDr. Hana Šedivá a ministr zdravotnictví MUDr. Kubinyi.

Nové důkazy měly spočívat v dokumentech, předaných společností Novo Nordisk, jež získala vyšetřovací komise při své činnosti. Avizované důkazní prostředky dosud strana žalovaná nenavrhla, avšak hodlá-li strana žalovaná cokoli prokázat těmito důkazními prostředky, jde o postup vyloučený, neboť je protiprávní. Důvodem je způsob, jímž předsedkyně vyšetřovací komise Poslanecké sněmovny postupovala před podáním Průběžné zprávy a jenž spočívá v nakládání s dokumenty, získanými v rámci vyšetřování. Podle veřejných prohlášení JUDr. Šedivé má jít o dokumenty, způsobitelné, podle jejího názoru, k podstatné změně procesní pozice jedné ze stran sporu o náhradu škody, tedy České republiky. Protiprávní je postup vyšetřovací komise Poslanecké sněmovny v této věci, potvrzený – rovněž veřejně – její předsedkyní. Tyto dokumenty byly, krátce po jejich opatření vyšetřovací komisí Poslanecké sněmovny, předány zmíněné straně sporu pro využití v řízení o náhradu škody. Ministr MUDr. Kubinyi převzetí těchto dokumentů potvrdil. Tímto postupem byl porušen zákon.

Žalující strana se opakovaně ohrazuje vůči postupu žalované České republiky, která opakovaně protiprávními zasahuje do ústavního práva žalující strany na spravedlivý proces. Protiprávní postup vyšetřovací komise Poslanecké sněmovny, jež vyšetřování postupu státu zaměřuje za jeho procesní podporu, je dalším takovým aktem. Důkazy, jež získala žalovaná strana od vyšetřovací komise Poslanecké sněmovny uvedeným způsobem, je vyloučeno provést v rozhodčím řízení. To se týká nejen určitých důkazních prostředků jako nosičů informací, získaných žalovanou stranou od vyšetřovací komise Poslanecké sněmovny, ale důkazů – informací samých, pokud by snad žalovaná strana hodlala obstarat pro potřeby řízení jiné důkazní prostředky, obsahující tutéž informaci.

58. Znalec písemem ze dne 4. října 2004 (X96) sdělil rozhodcům, že ve znaleckém úkolu je řada medicínských otázek, ke kterým není kvalifikován, že bude muset vycházet při zkoumání z podkladů stran a že požaduje komerční ujednání o své odměně, protože odměna stanovená vyhláškou o odměňování znalců a tlumočnická stanoví značně nižší sazby, než jsou běžné hodinové sazby jeho specialistů. Znalec dále uvedl teze, při jejichž naplnění by byl ochoten coby Znalec vypracovat znalecký posudek. Jednou z tezí byla dohoda stran sporu, že se právně platnou a vynutitelnou cestou zaváží společně a nerozdílně odškodnit Ernst & Young za jakékoliv budoucí nároky vznesené proti Znalci, jiným společnostem této skupiny, jejím zaměstnancům, ředitelům či partnerům, které by vznikly na základě či jako reakce na vypracované posouzení pro rozhodčí řízení.

59. Strana žalující se v podání ze dne 18. října 2004 (Y32) vyjádřila ke sdělení Znalce ze dne 4. října 2004. Žalující strana z tohoto vyjádření Znalce dovozuje, že jeho výhrady k právním podmínkám vykonání znaleckého úkolu jsou založeny na nesprávném pochopení základní úpravy znalecké činnosti a záměně komerční znalecké činnosti založené na soukromoprávní smlouvě se situací, kdy je znalec ustanoven v zákonem upraveném řízení. Na tuto situaci dopadá věcná působnost zákona o znalcích a tlumočnících. Jeho hodnocení některých položených otázek je celkem pochopitelně mylné již proto, že Znalec se dosud neseznámil se základní dokumentací sporu. Žalující strana se domnívá, že uvedené stanovisko Znalce nelze považovat za odmítnutí provedení úkolu.

60. Strana žalovaná v podání ze dne 24. října 2004 (S23) uvedla, že považuje za vhodné připomenout, že v zájmu upřesnění a co nejúčelnějšího zúžení otázek pro Znalce, naznačila žalovaná strana v podání ze dne 30. srpna 2004 i řadu právních aspektů případu, pokud se týče rozsahu a výše možné škody. Žalované straně je známo, že již o příčinné souvislosti mezi jednáním ministra MUDr. Bojara a vznikem škody bylo rozhodnuto a současný právní zástupce jí ji nucen respektovat, přestože je hluboce přesvědčen o nesprávnosti tohoto rozhodnutí. Zastává však názor, že příčinnou souvislost je třeba zkoumat nejenom ve vztahu ke vzniku škody, ale též ve vztahu k její výši. Zde právě spatřuje veliký prostor pro řešení právních otázek, které s možnou výší škody úzce souvisejí a jejichž vyřešení ještě předtím, než bude znalecky posuzována sama výše škody, by mohlo náročnost znaleckého úkolu, resp. šíři zadání pro Znalce, významným způsobem zúžit.

Žalovaná strana proto opětovně navrhuje rozhodčímu senátu, aby se v této fázi řízení zabýval právními otázkami, jakou je zejména skutečnost, že žalující strana nebyla zpracovatelem krevní plazmy, ale pouhým prostředníkem obchodu s produkty z ní, a proto

nemohl být v devadesátých letech úspěšným účastníkem v. čárových řízení organizovaných Ministerstvem zdravotnictví pro danou oblast.

61. Rozhodci usnesením č. 14 ze dne 5. listopadu 2004 uložili Znalci, aby ve stanovené lhůtě sdělil rozhodčímu senátu, zda vypracuje znalecký posudek, v jaké lhůtě a v jaké výši má být složena záloha na jeho vypracování.

62. Znalec písemně ze dne 10. prosince 2004 (X108) sdělil rozhodčímu senátu, že je připraven zhostit se úlohy znalce v předmětném sporu, že znalecký posudek vypracuje do čtyř měsíců po obdržení veškerých podkladů a informací ze strany rozhodčího senátu, resp. stran a že na základě předběžných kalkulací požaduje zálohu ve výši 2.400.000,- Kč.

63. Rozhodci usnesením č. 15 ze dne 19. prosince 2004 uložili stranám ve stanovené lhůtě složit zálohu na vypracování znaleckého posudku na účet Znalce, každá ve výši 1.200.000,- Kč. Znalci rozhodci uložili, aby ve stanovené lhůtě pěti měsíců, počítané ode dne složení zálohy na jeho účet, vypracoval znalecký posudek podle bodu I. usnesení rozhodců ze dne 9. září 2004. Stranami pak rozhodci poskytli lhůtu k vyjádření se k budoucímu znaleckému posudku.

64. Žalovaná strana podáním ze dne 20. prosince 2004 (S24) doručila rozhodčímu senátu návrh na úpravu formulací otázek pro Znalce a písemné výpovědi svědků Torbeni Thaninga Larsena, bývalého ředitele plazmové jednotky společnosti Novo Nordisk, a Andersa Jensena, právního zástupce Novo Nordisk. Podle názoru žalované strany uvedené výpovědi prokazují velmi nepatrnou míru příčinné souvislosti mezi dopisem bývalého ministra MUDr. Bojara a ukončením spolupráce mezi společností Novo Nordisk a žalující stranou, a to co do rozsahu možné spolupráce z hlediska časového a objemového. Žalovaná strana žádá rozhodčí senát, aby skutečnosti z výpovědí byly zohledněny zejména při vlastním rozhodování o možné výši způsobené škody.

65. Žalující strana faxovým podáním ze dne 30. prosince 2004 (Y33) sdělila rozhodčímu senátu, že jí byla adresována žádost policejního orgánu o zproštění mlčenlivosti předsedy senátu v tomto sporu s tím, že policejní orgán zahájil postupy dle ustanovení § 258 odst. 3 trestního řádu a uvedeným postupem hodlá získat přístup do rozhodčího spisu. Zároveň strana žalující doručila rozhodčímu senátu kopii jejího stanoviska policejnímu orgánu, ve kterém podrobně popsala některé skutečnosti související s tímto rozhodčím řízením, přičemž na závěr tohoto stanoviska uvedla, že žádného z rozhodců nezproští zákonné povinnosti mlčenlivosti.

66. Žalující strana podáním ze dne 6. ledna 2005 (Y34) doručila rozhodčímu senátu kopii písemného vyhotovení jejího stanoviska policejnímu orgánu ze dne 30. prosince 2004.

67. Rozhodčí senát usnesením č. 16 ze dne 9. ledna 2005 uložil stranám povinnost informovat o složení zálohy na účet Znalce, změnil text bodu 7-d) otázek pro znalce na „Kč

za jednu mezinárodní jednotku (IU) Antitrombínu" a nevyhovět návrhům stran na další změny znění otázek.

68. Žalující strana v podání ze dne 10. ledna 2005 (Y37) sdělila rozhodčímu senátu, že složila stanovenou zálohu na účet Znalce.

69. Strana žalovaná v podání ze dne 24. ledna 2005 (S25) sdělila rozhodčímu senátu, že složila na účet Znalce stanovenou zálohu.

70. Strana žalující v podání ze dne 7. března 2005 (Y38) sdělila rozhodčím, že jednala se Znalcem a předala mu uvedené dokumenty.

71. Strana žalující v podání ze dne 17. března 2005 (Y39) rekapitulovala výši uplatněného nároku v tomto řízení. Všechny žalované strany uplatnily náhradu škody v částce 199.313.095,- Kč výzvou ze dne 13. září 1995 adresovanou žalované straně. V řízení pak žalující strana uplatnila na ušlém zisku:

a) nárok ve výši 1.873.874.500,- Kč žalobou ze dne 15. října 1996;

b) co do částky 1.785.375.000,- Kč jako ušlý zisk za dobu od 1. dubna 1995 do 31. prosince 1996 v rámci opravného a doplňujícího podání k žalobě, znějícího na celkovou částku 1.965.175.000,- Kč, doručeného rozhodčímu senátu dne 30. října 1996, kde kromě ušlého zisku požadovala strana žalující 67.500.000,- Kč jako náhradu škody za poškození obchodního jména, 91.300.000,- Kč jako finanční zadosťučnění, 21.000.000,- Kč jako náhradu skutečné škody;

c) částku 2.073.938.880,- Kč podáním ze dne 10. února 1997 rozšiřuje žalobní nárok.

Mezitímním rozhodčím nálezem ze dne 19. března 1997 byl pak zamítnut žalobní nárok ve výši 67.500.000,- Kč za poškození obchodního jména žalobce z důvodu promlčení a z hlediska nároku na náhradu ušlého zisku konstatován počátek škodné události k datu 1. července 1995.

Žalující strana dále uplatňuje nárok na náhradu ušlého zisku, vycházející z údajů o množství krevní plazmy produkované na trhu v ČR v letech následujících, a to od 6. ledna 1997 (již uplatněná náhrada škody na ušlém zisku zahrnuje výpočet ušlého zisku k 5. lednu 1997) do 30. května 2000 (konec přičinné souvislosti mezi protiprávním jednáním žalované a vznikem škody) s příslušenstvím, a to ve výši 330.000.000,- Kč za jeden rok.

Žalující stranou uplatňovaný nárok je následující:

a) 199.313.095,- Kč s úrokem 15,333% od 1. listopadu 1995 do 21. října 1996;

b) 1.873.874.500,- Kč s úrokem z prodlení 14,876% od 22. října 1996 do 26. února 1997;

c) 2.073.938.880,- Kč s úrokem 14,2% od 27. února 1997 do zaplacení;

d) 325.479.452,- Kč s úrokem z prodlení od 1. ledna 1998 do zaplacení;

e) 330.000.000,- Kč s úrokem z prodlení od 1. ledna 1999 do zaplacení;

f) 330.000.000,- Kč s úrokem z prodlení od 1. ledna 2000 do zaplacení;

g) 137.500.000,- Kč s úrokem z prodlení od 1. června 2000 do zaplacení;

h) snížený o částku 326.608.334,- Kč; od 15. ledna 2003 žalující strana nárokuje úroky z prodlení ze snížené částky.

Žalující strana změnu žalobního petitu odůvodnila tím, že je oprávněna s předmětem sporu disponovat, přičemž změna návrhu spočívá při zachování všech jejích procesních tvrzení výhradně ve změně výše požadované částky, a že jsou splněny podmínky pro přípustění změny petitu. Při změně petitu vychází ze dvou zásadních východisek: a) Nebyla-li by jednáním žalované strany vyloučena z českého trhu, docílovala by svoji podnikatelskou činností, založenou na organizačně právní formě smluvní frakcionace zisků z prodeje krevních derivátů, zpracovaných společností Novo Nordisk do dne 1. května 2000. Do tohoto dne by, pokud jde o produkty Faktor VIII, Gammaglobulin a Human Albumin obsazovala 100% českého primárního trhu, a zcela podstatnou část sekundárního trhu, již proto, že česká zdravotnická zařízení smluvně ujednala se žalující stranou i její konkurenty vzájemný závazek dodání veškerých produktů, vyrobených z české plazmy, dodavatel. Tato smluvní praxe je praktikována na trhu dosud. Jejím důsledkem je, že česká zdravotnická zařízení mají zajištěn potřebný objem dodávek krevních derivátů, avšak dodavatel má zajištěn trh. Přebytek je možno reexportovat na jiné, pro dodavatele vždy cenově výhodnější trhy.

Žalující strana v bodě IV. tohoto podání rozšiřuje žalobní návrh a navrhuje, aby rozhodci připustili žalobní návrh v tomto znění:

„Žalovaná strana je povinna zaplatit straně žalující:

- *na náhradu škody ve formě ušlého zisku za dobu od 1. července 1992 do dne 1. května 2000 částku 4.358.194.787,- Kč;*
- *na úrocích z prodlení za dobu do 30. září 2004 částku 4.341.427.748,- Kč;*
- *celkem tedy na náhradu škody a úrocích z prodlení do 30. září 2004 částku 8.669.622.535,- Kč;*
- *náklady řízení, jejichž výše bude vypočítána;*
- *a dále na úrocích z prodlení částku 1.625.536,- Kč denně počínaje dnem 1. říjnem 2004 do zaplacení,*

to vše do 30 dnů ode dne právní moci rozhodčího nálezů.“

72. JUDr. Jiří Oršula v podání ze dne 17. března 2005 (V11) uvedl, že platnost smluv o postoupení části pohledávky žalující strany vůči straně žalované je otázkou, na níž závisí rozhodnutí/rozhodnutí v dosud neskončené části rozhodčího řízení, a proto navrhl, aby rozhodčí senát vydal toto usnesení: „Rozhodčí řízení se v části 30% svého předmětu přerušuje do dne, kdy pravomocně skončí první ze soudních řízení, jež mají nyní u Obvodního soudu pro Prahu 10 sp.zn. 14 C 313/2004, pro Prahu 1 sp.zn. 22 C 64/2004 a pro Prahu 2 sp.zn. 23 C 53/2004.“

Pro období po právní moci prvních rozsudků, kterým soud vyhověl kterékoliv žalobě JUDr. Jiřího Oršuly, navrhl vydání usnesení: „Právní mocí tohoto usnesení se JUDr. Jiří Oršula stává druhým žalobcem v tomto rozhodčím řízení.“

73. Ministryně zdravotnictví Doc. MUDr. Milada Emmerová, CSc., pffpisem ze dne 21. března 2005 (S27) sděluje předsedajícímu rozhodci, že jej ve smyslu § 6 odst. 2 ZRŘ zprošťuje mlčenlivostí v tomto sporu, aby mohl policejní orgán prostřednictvím policejního komisaře mjr. Zdeňka Tomáče nahlédnout do spisového materiálu a opatřit z něj kopie pro potřeby trestního řízení a v případě potřeby v rámci dalšího postupu trestního řízení zajistit originály písemností ve spise obsažených s tím, že ve spise budou ponechány ověřené kopie.

74. JUDr. Petr Toman jako právní zástupce Ing. Zdenka Caska podáním ze dne 21. března 2005 (A1) informoval rozhodce o tom, že Ing. Zdeněk Caska je v současné době věřitelem 5% původní pohledávky žalující strany vůči straně žalované na základě smlouvy o postoupení pohledávky uzavřené s JUDr. Jiřím Oršulou dne 2. září 2004. JUDr. Petr Toman dále uvedl, že s ohledem na rozhodnutí rozhodčího senátu ze dne 30. října 2003 podal Ing. Zdeněk Caska „žalobu – hlavní intervencí podle § 91a OSŘ“ dne 3. března 2005 Městskému soudu v Praze, kterou v kopii k podání přiložil.

75. Strana žalující v podání ze dne 5. dubna 2005 (Y41) informovala rozhodce o jednání se Znalcem.

76. Rozhodčí senát usnesením č. 17 ze dne 8. dubna 2005 poskytl žalované straně lhůtu pro vyjádření k rozšíření žalobních nároků žalující stranou ze dne 17. března 2005 a usnesením č. 18 uložil JUDr. Jiřímu Oršulovi a Ing. Zdeňku Caskovi zaplatit odměnu rozhodcům za projednání jejich návrhů v tomto rozhodčím řízení.

77. Strana žalovaná v podání ze dne 22. dubna 2005 (S28) odmítá upravnost nároku žalující strany v celé jeho podstatě, a to z důvodů, které ve svých podáních již naznačila a které podrobněji rozvede ve svém závěrečném vyjádření. Dále informovala o kontaktech se Znalcem a o dokumentech předaných Znalci.

78. JUDr. Petr Toman v podání ze dne 27. dubna 2005 (A2) sdělil rozhodcům, že Ing. Zdeněk Caska je ochoten uzavřít s rozhodci v souladu s čl. III. rozhodčí smlouvy novou dohodu o odměně rozhodců a na jejím základě zaplatit další odměnu rozhodcům, avšak pouze v případě, že je či se stane účastníkem rozhodčího řízení. V případě, že by účastníkem

rozhodčího řízení z jakéhokoliv důvodu nebyl a ani se jím nestal, pak není právního důvodu k placení odměny, neboť by se v tomto případě na něj nevztahovala rozhodčí smlouva, na jejímž základě by měl povinnost ji hrádit.

79. Strana žalovaná v podání ze dne 4. května 2005 (S29) informovala rozhodčí senát o jednání se Znalcem a o dokumentech, které Znalci předala.

80. Strana žalovaná v podání ze dne 10. května 2005 (S30) informovala rozhodčí senát o dokumentech, které předala Znalci.

81. Rozhodčí senát usnesením č. 19 ze dne 16. května 2005 připustil rozšíření žalobního návrhu dle znění obsaženého v podání strany žalující ze dne 17. března 2005.

82. Znalec v přípisě ze dne 16. května 2005 (X142) požádal o prodloužení lhůty pro předložení znaleckého posudku alespoň do 15. července 2005. Svoji žádost odůvodnil Znalec značným množstvím dokumentů, složitostí a konzultacemi finální verze s požadovaným zahraničním expertem Ernst & Young.

83. Rozhodčí senát usnesením č. 20 ze dne 19. května 2005 prodloužil Znalci na základě jeho žádosti lhůtu k vypracování znaleckého posudku do 15. července 2005.

84. Znalec požádal elektronickou poštou dne 24. května 2005 o kopie konkrétních dokumentů založených ve spise. Tyto kopie byly Znalci odeslány předsedajícím rozhodcem dne 31. května 2005 a dle dodejky Znalec doručeny dne 1. června 2005 (X155). Obě strany byly předsedajícím rozhodcem informovány o předání těchto dokumentů dne 31. května 2005 (X153 a X154).

85. Rozhodčí senát usnesením č. 21 ze dne 28. června 2005 uložil stranám, aby se ve stanovené lhůtě vyjádřily k návrhům JUDr. Jiřího Oršuly, obsaženým v jeho podání ze dne 17. března 2005.

86. Znalec přípisem ze dne 4. července 2005 (X163) znovu požádal z důvodu značného rozsahu zbývajících prací o prodloužení lhůty pro předložení znaleckého posudku alespoň do 15. srpna 2005.

87. Rozhodčí senát usnesením č. 22 ze dne 11. července 2005 prodloužil Znalci na základě jeho žádosti lhůtu k vypracování znaleckého posudku do 15. srpna 2005.

88. Strana žalující podáním ze dne 12. července 2005 (Y42) informuje rozhodčí senát o tom, že předložila podání Policii České republiky. Žalující strana dále uvedla, že již sdělila

straně žalované idd. y, proč policejní šetření jejího p. ni ve sporu i zveřejňování důkazních aktivit strany žalované, zpochybňující pravomocné rozhodčí nálezy, považuje za protiprávní. Sdělila rovněž, že za adekvátní reakci považuje jednak zveřejnění podstatných dokumentů, svědčících o podstatě sporu i o postupech žalované strany, jednak informování rozhodčí.

Žalující strana považuje za nezbytné upozornit zejména na postup vyšetřovací komise Poslanecké sněmovny při obstarávání tzv. nových důkazů. Tento způsob obstarávání důkazů je protiprávní. Rovněž tak jsou nesprávná a neudržitelná zjištění vyšetřovací komise Poslanecké sněmovny a následná tvrzení strany žalované v tomto sporu.

89. JUDr. Jiř Oršula faxem ze dne 14. července 2005 (V12) zaslal předsedajícímu rozhodčí žádost o zaslání kopie rozhodnutí přezkoumného rozhodčího senátu ze dne 27. května 1998 s vyznačením právní moci pro potřeby jím vedeného soudního řízení.

Na tuto žádost reagoval předsedající rozhodce rovněž faxovým sdělením ze dne 15. července 2005 (X169) s tím, že je povinen podle § 6 odst. 1 ZRR zachovávat mlčenlivost a protože JUDr. Jiř Oršula není právním zástupcem v tomto sporu ani spornou stranou, požadovaná informace mu nebude poskytnuta.

90. Znalec dne 22. srpna 2005 předal rozhodčímu senátu „Znalecký posudek č. 23/12414192/05 O zodpovězení otázek položených znalci v rozhodčím řízení ad hoc ve sporu Rsp. 06/2003 ze dne 11. srpna 2005 (X172a-X172d)“ – dále jen „Znalecký posudek“. Znalecký posudek byl téhož dne předán stranám. Znalec odpověděl podrobně na všechny otázky položené rozhodčím senátem. Použité metody zpracování Znaleckého posudku byly posouzeny nezávislými odborníky Ernst & Young v Zurichu dne 10. srpna 2005 a shledány v souladu s mezinárodní praxí v podobných případech.

S ohledem na podrobné odpovědi na jednotlivé otázky rozhodčího senátu nepovažuje rozhodčí senát za ekonomické je na tomto místě konečného rozhodčího nálezu citovat. Strany měly dostatek času se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim. S ohledem na stav řízení považuje rozhodčí senát za jednu z klíčových odpovědí odpověď na otázku č. 9.

Výši ušlého zisku, který by žalující strana pravděpodobně realizovala z vývozu a zpracování krevní plazmy produkované v České republice a následného prodeje krevních derivátů z této plazmy vyrobených, Znalec za předpokládané platnosti předpokladů uvedených v této části Znaleckého posudku, odhadl v intervalu 2.449.964.000,- Kč až 4.628.040.000,- Kč v závislosti na variantě vývoje trhu, jež bude rozhodčím senátem pokládána za reálnou s pravděpodobností blízkou se jistotě.

Varianta I. vycházela z předpokladu, že SEVAC nebyl po období 1992:2000 schopen plnohodnotně konkurovat žalující straně jako vítězi výběrového řízení v roce 1991, resp. 1990 – výše ušlého zisku celkem 4.628.040.000,- Kč. Varianta II. vycházela z předpokladu existence SEVACu jako plnohodnotného zpracovatele krevní plazmy a výrobce kompletní škály kvalitních krevních derivátů a podle dalších předpokladů IIA – výše ušlého zisku celkem 3.753.762.000,- Kč a IIB – výše ušlého zisku celkem 2.449.964.000,- Kč.

91. Strana žalovaná podáním ze dne 26. srpna 2005 (S31) s přihledem na rozsáhlost textu Znaleckého posudku a na jeho závažnost a náročnost posouzení požádala o prodloužení lhůty k vyjádření se ke Znaleckému posudku na 90 dnů.

92. Strana žalující se v podání ze dne 29. srpna 2005 (Y45) vyjádřila k žádosti žalované strany o prodloužení lhůty k vyjádření ke Znaleckému posudku. Úvedla, že požadovaná lhůta je nepřiměřeně dlouhá, neboť Znalecký posudek nesestává z tisíce stran, ale jeho text je cca 80 stran. Žalující strana navrhuje rozumnou lhůtu 30 dnů. Zároveň chce žalující strana vyjádřit politování nad neprodloužením zveřejněným závěrů posudku v tisku. Dodává, že se tak stalo za platnosti újednání stran o vzájemném závazku mlčenlivosti. Žalující strana dává opět straně žalované v úvahu, aby respektovala fakt, že sama strana žalovaná je státem, tedy mocenskou organizací a zejména aby její výkonná moc respektovala nezávislost rozhodování moce soudní, zde v rozhodčím řízení. Žalující strana považuje za protiprávní, pokud žalovaná strana veřejně odmítá oprávněnost pravomocně priznaného nároku žalující strany. Přílohou tohoto podání byla kopie sdělení strany žalující předsedovi vlády České republiky ze dne 29. srpna 2005.

93. Rozhodčí senát usnesením č. 23 ze dne 5. září 2005 prodloužil stranám lhůtu k vyjádření ke Znaleckému posudku do 22. prosince 2005, a to i přesto, že sdílel stanovisko strany žalující, že stranou žalovanou požadovaná lhůta k vyjádření ke Znaleckému posudku je nepřiměřená. Vlastní text Znaleckého posudku totiž není rozsáhlý a přiložené listiny většinou má strana žalovaná k dispozici z dřívějších podání strany žalující nebo je sama v tomto řízení předkládala.

Přestože tato žádost o prodloužení lhůty je podle rozhodců dalším příkladem neodůvodněného prodlužování rozhodčím řízením a obstrukcí na cestě ke konečnému rozhodnutí ve věci ze strany žalované, rozhodli se rozhodci žádosti strany žalované vyhovět a lhůtu k vyjádření ke Znaleckému posudku prodloužit, aby tak předešli různým zpochybňováním a spekulacím na cestě ke konečnému rozhodnutí ve věci.

94. Strana žalovaná v podání ze dne 6. září 2005 (S32a) se podrobně vyjádřila ke Znaleckému posudku, přičemž k tomuto vyjádření přiložila vyjádření Ministerstva zdravotnictví, označené jako Příloha k č.j.: 28850/2005, nedatované a nikým nepodepsané (S32b) a Analýzu pro vyjádření ke znaleckému posudku ve věci Diag Human proti České republice ze dne 6. září 2005, vypracované společností Deloitte Czech Republic (S32c).

Podle názoru žalované strany Znalecký posudek odpovídá na otázky formulované rozhodčím senátem, to znamená na otázky do jisté míry odlišné od těch, které žalovaná strana považuje za rozhodující pro správné posouzení věci. Žalovaná strana je nucena respektovat, že ve věci již bylo dvakrát pravomocně rozhodnuto, je však přesvědčena, že existenci příčinné souvislosti je nezbytné v řízení i nadále zkoumat, a to ve vztahu k rozsahu a výši možné škody a věří, že předložila rozhodčímu senátu dostatek důkazů k tomu, aby mohl být učiněn závěr, že příčinná souvislost mezi jednáním žalované strany a požadovaným rozsahem a výší náhrady škody neexistuje a existovat objektivně nemůže.

Znalecký posudek nebere v úvahu faktické možnosti žalující strany na trhu s krevní plazmou v České republice za období 1992 - 2001 a proto obsahuje naprosto zavádějící

závěry o možnostech žalující strany na trhu s českou plísní působit, neboť ignoruje skutečnost, že tento trh byl regulován a že konec konců při jeho ovládnutí nezáleželo ani tak na kvalitách a možnostech jednotlivých soutěžitelů, ale na rozhodnutí zadavatele soutěže a jeho subjektivním hodnocení uchazečů.

Tím, kdo nechtěl se žalující stranou jednat a obchodovat po roce 1992, byla jednoznačně česká strana, jmenovitě Ministerstvo zdravotnictví. Je zjevné, že takovýto postoj byl zcela legální a je také patrné, že jde o jinou příčinu, než kterou bylo přerušeni spolupráce se společností Novo Nordisk. Vycházejí z tohoto faktu, je třeba namítnout nedostatek pravomoci rozhodčího senátu pro spor o ušlý zisk, jehož příčinou je negativní postoj žalované strany ke straně žalující, nikoliv dopis ministra MUDr. Bojara.

Žalovaná strana dále namítá, že Znalec na celé řadě míst svého posudku zjevně formuluje zjištění, učiněná na základě studia zdrojů, jejichž správnost či autoritativnost není sám schopen přezkoumat. To snižuje jeho odbornou vypovídací hodnotu. Má též formální vady. Základní příčinou vad posudku jsou podle žalované strany otázky, jejichž formulace vede k tomu, že Znalec dletem doplňuje dokazování vlastním nalézáním, dletem řeší otázky právní a konečně spekuluje nad rámcem reálných důkazů, ve spise existujících.

Žalovaná strana se dále podrobně vyjádřila k odpovědím na jednotlivé otázky. K otázce č. 9 uvedla, že požadavek na znalecké stanovění výše škody ve formě ušlého zisku je požadavkem na zodpovězení právní otázky. Výsledkem znaleckého zkoumání však nemůže být právní posouzení zadané otázky. To přísluší výlučně a jedině rozhodcům. Žalovaná strana rovněž vznáší pochybnosti o tom, zda se zde náhodou nestanovuje nikoli skutečně ušlý zisk, ale zisk abstraktní ve smyslu § 381 obchodního zákoníku.

Žalovaná strana učinila návrhy na doplnění dokazování. Žalující strana by měla: prokázat, na základě jakých skutečností předpokládá, že strana žalovaná nemá žádné výhrady k podkladům, které byly předány k vypracování znaleckých posudků znalci Doc. Ing. Luňáka a Ing. Kóčanek a Znaleckého ústavu Novota a.s.; prokázat, jaké deriváty měla registrované v České republice, a to k jakému datu, k jakému datu byla ukončena registrace u jednotlivých derivátů; předložit, jaká průměrná cena jednotlivých derivátů byla na českém trhu, a pokud tyto ceny byly stanoveny VZE, tak necht' si vyžádá na VZE tyto podklady; prokázat, zda ukončení spolupráce s Novo Nordisk bylo způsobeno pouze dopisem ministra zdravotnictví, a měla by prokázat, že nebyly žádné zvláštní vlivy, které by způsobily ukončení spolupráce s Novo Nordisk, např. platební neschopnost jugoslávských zákazníků a tím vzniklý dluh žalující strany; předložit ekonomické výkazy, příp. jiné relevantní listiny, které se vztahují k jeho obchodní činnosti na území bývalé Jugoslávie. Žalovaná strana žádá o svolání ústního jednání za účelem výslechu znalce.

Na závěr svého podání žalovaná strana uvedla, že rozhodčí soud by měl především zkoumat, zda dopis ministra MUDr. Bojara byl jedinou příčinou a jediným deliktním jednáním, které vedlo k tomu, že žalující straně byla způsobena škoda ve formě ušlého zisku. Dále poukazuje na to, že pokud by rozhodčí soud došel k závěru, že dopis ministra Bojara nebyl jedinou skutečností, která ve svém důsledku způsobila žalující straně škodu ve formě ušlého zisku, potom žalovaná strana opětovně namítá, že rozhodčí soud by byl nucen řízení zastavit z nedostatku pravomoci, příp. by rozhodčí soud měl rozhodnout pouze o výši škody, která vznikla v souvislosti s tímto předmetným dopisem.

95. Strana žalovaná v podání ze dne 14. září 2005 (S33) uvedla, že jí bylo doručeno usnesení rozhodčího ze dne 5. září 2005 o vyhovění její žádosti o prodloužení lhůty k vyjádření ke Znaleckému posudku až dva dny po vypršení původně stanovené lhůty k vyjádření se ke Znaleckému posudku. Žalovaná strana s ohledem na odůvodnění cit. usnesení zdůrazňuje, že její žádost nikterak nebyla motiveována snahou zbytečně oddalovat rozhodnutí a činit obstrukce na cestě k němu a za této situace požádala rozhodčí senát, aby posoudil a rozhodl o námitce podjatosti. Zároveň uvedla, že lhůtu považuje za prodlouženou a žádá o sdělení časového harmonogramu dalšího postupu v řízení.

96. Strana žalující se v podání ze dne 20. září 2005 (Y47) vyjádřila k námitce podjatosti rozhodčího senátu vnesené stranou žalovanou, kterou považuje za nedůvodnou. Pokud jde o celkovou procesní situaci, má ji strana žalující za více než průkazně doloženou obstrukčními postupy strany žalované. Tytéž rysy má nedůvodná námitka podjatosti rozhodčího.

97. Strana žalující se v podání ze dne 26. září 2005 (Y48) znovu vyjádřila k námitce podjatosti rozhodčího senátu. Uvedla, že v Poslanecké sněmovně byl dne 21. září 2005 projednáván vládní návrh zákona, jímž se mění zákon č. 124/2002 Sb. o převodech finančních prostředků a platebních systémech ve znění zákona č. 257/2004 Sb. a další související zákony a k tomuto návrhu přednesl poslanec Koudelka pozměňovací návrh k ZŘŘ, ve kterém kromě jiného byla navržena ustanovení, „že stát nesmí uzavřít rozhodčí smlouvu a nesmí být stranou rozhodčího řízení a že dosud neschválená rozhodčí řízení včetně přezkoumání, v nichž je stranou rozhodčího řízení stát, převezme a dokončí soud, který je jako soud prvního stupně příslušný k řízení o žalobě podané podle občanského soudního řádu.“ Účinnost novely byla navržena ke dni 1. lednu 2006.

Žalující strana vyslovuje předpoklad, že tento pozoruhodný pokus žalované strany je motiveván právě tímto rozhodčím řízením. Poslanec Koudelka je tímž, jenž v souvislosti s tímto rozhodčím řízením podal pro žalovanou stranu „právní stanovisko“ již v roce 2001, v němž doporučuje žalované straně průtahy ve sporu alespoň do parlamentních voleb. Žalující strana uvedené registruje jako další pokus žalované strany o zásah do svého práva na spravedlivý proces. Pro účely tohoto vyjádření se však domnívá, že existuje dostatek důvodů k označení i aktuálnímu postupu žalované strany za obstrukce a průtahy, počítaje v to i námitku podjatosti, k níž se především tímto podáním vyjadřuje. Již zřejmým smyslem postupu žalované strany je obstruovat do doby, než svěří rozhodování ve věci „svým“ soudům.

98. Rozhodčí senát ve svém usnesení č. 25 ze dne 26. září 2005 dospěl k závěru, že žádný z členů rozhodčího senátu se nepovažuje za podjatého v tomto rozhodčím řízení ve smyslu podání strany žalované ze dne 14. září 2005, což podrobně odůvodnil. Toto rozhodčí řízení se řídí ZŘŘ. Podjatost rozhodce je možno předpokládat např. při jeho přímé nebo nepřímé zainteresovanosti na výsledku sporu. Oprávněné pochybnosti o nepodjatosti rozhodce lze mít např. při současných a minulých smluvních vztazích mezi rozhodcem a některou ze stran, kdy rozhodce působil jako poradce, právní zástupce, zúčastnil-li se jednání přecházejícímu zahájení sporu, jestliže byl v zaměstnaneckém nebo v jiném právním poměru s některou ze stran apod., nebo má zájem na výsledku sporu. Podle § 11 ZŘŘ je rozhodce

vyloučeni z projednávání věci, jestliže dodatečně vyjdou najevo okolnosti jeho podjatosti ve smyslu § 8 ZRR. Dle § 12 odst. 1 ZRR je rozhodce povinen se funkce rozhodce vzdát.

Námítka podjatosti vznesená stranou žalovanou v jejím podání ze dne 14. září 2005 je nekonkrétní. Není z ní patrné, zda směřuje vůči konkrétnímu rozhodci nebo vůči celému rozhodčímu senátu. V případě, že by námítka podjatosti směřovala pouze proti jednomu rozhodci, mohli by o jeho podjatosti rozhodnout zbyvající členové rozhodčího senátu. Jestliže by námítka podjatosti směřovala proti více rozhodcům, pak o jejich podjatosti může rozhodnout pouze obecný soud. Strana žalovaná ani neuvedla, v čem vidí důvody podjatosti rozhodce (rozhodců), pouze uvedla, že cit. odůvodnění vzbuzuje určité obavy. Všichni členové rozhodčího senátu dospěli s ohledem na výše konstatované k závěru, že se nepovažují v tomto rozhodčím řízení za osoby podjaté. Strany však mají dle § 12 odst. 2 ZRR možnost dohodnout se o postupu vyloučení konkrétního rozhodce nebo více rozhodců, dále každá ze stran disponuje právním podatím návrh na vyloučení rozhodce nebo více rozhodců obecnému soudu. Strana žalovaná nikdy nepředložila žádný dokument, ani netvrdila, že by podala k obecnému soudu návrh na vyloučení některého rozhodce nebo všech rozhodců pro jejich podjatost podle § 12 odst. 2 ZRR.

99. JUDr. Jiří Oršula v podání ze dne 26. září 2005 (V18), které doručil rozhodcům dne 7. října 2005, si sám odpovídá na 13 otázek, které nějakým způsobem souvisejí s údajným postoupením pohledávky na jeho osobu a s jeho účastí v tomto rozhodčím řízení.

V podání ze dne 3. října 2005 (V17) JUDr. Jiří Oršula navrhuje rozhodcům různé možné postupy související s jeho údajnou pohledávkou vůči straně žalované. Na závěr svého podání upozorňuje rozhodce, že na nich bude soudně vymáhat náhradu škody, pokud mu vznikne ušlý obchodem. V dalším podání ze dne 3. října 2005 (V19) JUDr. Oršula sděluje rozhodcům, že výzva strany žalující ze dne 16. ledna 2003 je prvním uznáním závazku ze strany žalující.

V elektronickém podání ze dne 4. října 2005 (V16) JUDr. Jiří Oršula sděluje rozhodcům, že provádějí nezákonnou rozhodovací nečinnost, která spočívá v tom, že přes dva roky nerozhodli o tom, zda žalující strana je věřitelem 100% nároku vůči straně žalované, senát se dopustil trestného činu podvodu, když vytlákal od něho odměnu ve výši 250.000,- Kč a vyvolává nyní na jeho straně riziko vzniku škody velkého rozsahu v souvislosti s možností odprodání části pohledávky vůči straně žalované.

100. JUDr. Petr Toman v podání ze dne 5. října 2005 (A3) sděluje rozhodcům, že v souladu s § 93 OSŘ vstupuje jeho klient Ing. Zdeněk Caska do rozhodčího řízení jako vedlejší účastník na straně žalující strany, neboť jako věřitel části pohledávky vůči žalované straně má právní zájem na úspěchu žalující strany ve sporu. Okamžikem vstupu do řízení má jeho klient stejná práva a povinnosti jako účastník, na jehož straně vystupuje. Současně JUDr. Petr Toman žádá o sdělení termínu, kdy a kde se může seznámit s obsahem spisu, a to nejpozději do 7. října 2005.

101. Rozhodčí senát usnesením č. 26 ze dne 8. října 2005 poskytl JUDr. Jiřímu Oršulovi dodatečnou lhůtu 5 dnů ke splnění povinnosti uložené mu v bodě I usnesení ze dne

28. června 2005 s tím, že po případném marném uplynutí této lhůty nebudou nároky JUDr. Jiřího Oršuly dále projednávány a bude mu vrácen doplatek odměny jím zaplacený.

102. JUDr. Jiří Oršula v podání ze dne 17. října 2005 (V20) odmítá splnit usnesení rozhodců ze dne 8. října 2005 a trvá na svém vstupu do řízení alespoň jako vedlejší účastník a žádá rozhodčí senát, aby mu co nejdříve sdělil, jak o jeho žádosti rozhodl; opětovně upozorňuje na riziko vzniku škody také v důsledku toho, že nemá možnost nahlížet do rozhodčího spisu.

103. Strana žalující se v podání ze dne 20. října 2005 (Y50) vyjádřila k postupu strany žalované v řízení. Uvedla, že považuje za nezbytné upozornit na možné následky mimoprocesního postupu žalované České republiky, tak jak plynou z jejího pokusu vyloučit z osobní působnosti ZRR se zpětnou účinností. Jde o postup otevřeně protíústavní a jako takovému se mu bude strana žalující bránit v intencích ústavního pořádku a zákona o Ústavním soudu. Stát se jako strana, jež sama navrhla uzavření rozhodčí smlouvy a přenesení pravomoci rozhodnout věc na rozhodce, se prokazatelně pokusila o soudní výrok o neplatnosti rozhodčí smlouvy a její žaloba byla pravomocně rozhodnuta. Po neúspěchu tohoto pokusu se nyní pokouší vyloučit účinky téhož vlastního právního jednání na základě zákona jeho změnou tak, že se tímto zákonem vyslovuje neúčinnost rozhodčí smlouvy kdykoli dříve uzavřené státem.

Strana žalující proto navrhuje rozhodcům, aby sami zvážili ústavnost postupu žalované strany a také vlastní postup, a aby na náklady stran pořídili úředně ověřené kopie podstatných listin a dokumentů, předložených stranami sporu a oložili je na místě, které sami zvolí. Smyslem tohoto návrhu je zajistit základní podmínky pro pokračování a rozhodnutí v tomto řízení.

104. Strana žalovaná se v podání ze dne 26. října 2005 (S34) vyjádřila k podání strany žalující ze dne 20. října 2005. Podle jejího názoru jsou argumenty žalující strany uplatňovány velmi tendenčně a účelově a v zásadě se netýkají postupu žalované strany v řízení. Nepovažuje proto za potřebné s nimi polemizovat. Strana žalovaná důrazně odmítá závěrečné návrhy strany žalující, zejména pak finanční spoluúčast žalované strany na nákladech na pořizování ověřených kopií základních listin a dokumentů založených do spisu v tomto rozhodčím řízení.

105. Rozhodčí senát usnesením č. 27 ze dne 2. listopadu 2005 uložil stranám, aby se ve stanovené lhůtě vyjádřily k určitým podáním JUDr. Jiřího Oršuly. Usnesením č. 28 z téhož dne bylo uloženo Ing. Zdeňku Caskovi, aby ve stanovené lhůtě doručil stranám určité písemnosti a aby splnění uložené povinnosti sdělil rozhodcům. Dále byla Ing. Zdeňku Caskovi poskytnuta dodatečná lhůta ke splnění bodu II. usnesení rozhodčího senátu ze dne 8. dubna 2005.

106. Strana žalující podáním ze dne 18. listopadu 2005 (Y52) požádala o prodloužení lhůty k vyjádření dle usnesení ze dne 2. listopadu 2005.

107. Strana žalovaná se v podání ze dne 21. listopadu 2005 (S35a) vyjádřila ke Znaleckému posudku. Uvedla, že je zřejmé, že žaloba výrazným způsobem překračuje rámec pravomoci rozhodčího senátu, když rozhodčí smlouva omezuje pravomoc rozhodčího senátu toliko na řešení sporu o náhradu škody, která měla být způsobena v souvislosti s dopisem MUDr. Martina Bojara viceprezidentu Novo Nordisk ze dne 9. března 1992. Žalovaná strana odmítá i jen náznak toho, že by kdykoliv v průběhu tohoto sporu před nebo po podání žaloby došlo z její strany k uznání nějakého tvrzení předneseného žalující stranou, aby takové tvrzení bylo možné považovat za nesporné.

Žalovaná strana vznáší opětovně námitky proti obsahu a způsobu zpracování Znaleckého posudku. Vzhledem k tomu a vzhledem k výhradám, které obsahuje Analýza vypracovaná v součinnosti se společností Deloitte Czech Republic B.V., má strana žalovaná za to, že do vyjasnění vzniklých rozporů nelze Znalecký posudek považovat za důkaz, který by potvrdil důvodnost vzneseného nároku, a to jak co do důvodu, tak co do výše. Znalecký posudek vykazuje celou řadu věcných a metodologických vad a nesrovnalostí a na některých místech je postaven pouze na hypotetických úvahách. Bez výsledku Znalce a doplnění a upřesnění závěrů jeho posudku nelze podle názoru žalované strany v této věci vydat meritorní rozhodnutí, jež bude dostatečně zdůvodněné.

Podle názoru strany žalované strana žalující nedokládá ničím příčinnou souvislost mezi dopisem ministra MUDr. Bojara a tvrzenou újmou. Skutečnosti, o které opírá žalující strana svůj nárok, jsou zejména: a) výběrové řízení, v němž uspěla; b) zastavení trestního stíhání proti ní pro podezření z nelegálního vývozu omamných látek; c) odklad účinnosti výsledků prvního výběrového řízení; d) výzva zdravotnickým zařízením, aby nesjednávala smlouvy s jinými firmami, než které určí žalovaná strana; e) dopis bývalého ministra zdravotnictví MUDr. Martina Bojara společnosti Novo Nordisk; f) faxová zpráva společnosti Novo Nordisk žalující straně o přerušení spolupráce; g) zápis z jednání představitelů obou stran; h) expertíza JUDr. R. Vokouna k trestně-právní kvalifikaci Ministerstva zdravotnictví. Strana žalovaná nepopírá, že dopis ministra MUDr. Bojara vyvolal určitou reakci na straně dánské společnosti Novo Nordisk. Otázkou však je, jak tato reakce ovlivnila postavení žalující strany na trhu, což zůstalo nedoloženo ze strany žalující strany.

Znalec při vypracování některých kapitol Znaleckého posudku vyšel ze znaleckých posudků Doc. Ing. Luňáka a Ing. Kochánka a Znaleckého ústavu Novota a.s. předložených žalující stranou, přičemž některé významné části Znaleckého posudku tvoří doslovné citace z těchto posudků. Tento základ pro vypracování dotčených kapitol strana žalovaná zásadně zpochybňuje, protože tito znalci nejsou oprávněni vykonávat znaleckou činnost v některých oborech, ke kterým se blíže vyjadřují.

Podle názoru žalované strany rozšíření žaloby vykazuje čistě deskriptivní povahu bez toho, že by strana žalující k prokázání jednotlivých tvrzení navrhla jakýkoliv důkaz, či by učinila zcela konkrétní (a nikoli paušální) odkaz na tvrzení, jehož nesporná povaha byla řádně konstatována v souladu s pravidly tohoto procesu. Žalující strana se snaží navodit dojem, jako by její tvrzení, o něž opírá rozšíření žalované částky, byla již v řízení prokázána. Prozatím se tak však nikterak nestalo. Žalující strana vedle náhrady škody ve formě ušlého zisku požaduje i úroky z prodlení. Na základě rozšíření žalobního návrhu ze dne 17. března 2005 požaduje mimo jiné na úrocích z prodlení za dobu do 30. září 2004 částku 4.341.427.748,- Kč. Žalující strana neuvádí, od kterého dne úroky z prodlení požaduje a ani nespécifikuje, jak k této výši dospěla, resp. jaká je jejich procentní sazba. Neposkytuje

žalované straně ani rozhodčímu senátu žádný návod pro výpočet výše úroků, který by byl přezkoumatelný. Žalovaná strana i rozhodčí senát se tak jen mohou dohadovat, jak žalující strana k uvedené výši úroků z prodlení dospěla.

S ohledem na namítaný poněkud netypický průběh řízení v této věci a tedy z důvodů procesní opatrnosti strana žalovaná nad rámec zadání navrhuje i další postup. Za současné situace se tedy jeví jako zcela nezbytné přivést výsledky zpracování Znaleckého posudku s tím, že by se měli detailně vyjádřit po prostudování Analýzy a námitek strany žalované, zla trvají na svých závěrech, zejména pokud jde o uvažovaný podíl strany žalující na trhu s krevní plazmou, resp. deriváty v České republice v rozhodném období a na závěrech o vzniklé škodě. Jakékoliv další návrhy či přednesy si strana žalovaná vyhrazuje učinit až po výzvě rozhodčího senátu.

108. JUDr. Petr Toman v podání ze dne 21. listopadu 2005 (A4) položil rozhodčímu senátu několik otázek týkajících se procesního postavení jeho klienta Ing. Zdrávka Caskey. Znovu uvedl, že jeho klient vyjádřil ochotu uzavřít s rozhodčí novou dohodu o jejich odměně a na jejím základě zaplatit další odměnu, avšak jen v případě, že je či se stane účastníkem rozhodčího řízení.

109. Strana žalující se v podání ze dne 22. listopadu 2005 (Y53) vyjádřila ke Znaleckému posudku a k vyjádření žalované strany ke Znaleckému posudku. Podle názoru žalující strany strana žalovaná nepochází ze stavu řízení a máli podstatnou část své argumentace mimo jeho předmět. Především opomíjí, že ve věci bylo rozhodnuto o základu nároku a tím též o skutkovém ději, zjištěném v řízení jako protiprávní jednání žalované strany. Dále podstatnou část svých námitek vane žalovaná strana podkladem pro stanovení výše škody, jež sama předložila a jež žalující strana akceptovala jako nesporné.

Strana žalovaná vytýká žalující straně a Znalci, že neprokázala, jaké krevní deriváty měla v rozhodné době registrovány u Státního ústavu pro kontrolu léčiv, ač žalující strana nikdy netvrdila, že ona sama byla nositelem takových registrací, neboť jím musí být výrobce, a registraci léčiv Novo Nordisk předložila k důkazu Znalci sama žalovaná strana jako Přílohu 4/28. Žalovaná strana teprve po podání Znaleckého posudku odmítá uznat jako procesně nesporné a věcně správné Ministerstvem zdravotnictví zpracované podklady k velikosti trhu, označené samou stranou žalovanou v materiálu č.j. FAR-151-4 ze dne 3. května 2001 jako „podklady pro soudního znalce“. Sama tento dokument dokonce předložila Znalci jako Přílohu 4/17.

Strana žalující tvrdí, že žalovaná strana poskytla Znalci nepravdivé údaje o postavení společnosti SEVAC a.s. na trhu s krevními deriváty, když výstavba tohoto závodu byla zahájena až v roce 1996 a výroba krevních derivátů v něm nikdy nebyla ani zahájena. Žalující strana konstatuje, že tabulka předložená znalci jako Příloha 4/31 je otevřeně manipulovaná. Řada údajů se u některých výrobců opakuje až třikrát, jsou uvedeni výrobci, kteří neměli předepsaná povolení k působení na trhu, jsou uvedeny výrobky, o nichž se nevede spor, stejně jako výrobky s nedostatečnou čistotou nebo úrovní inaktivace, a řádky 279-303 statistiky jsou výtiskem opakovaně.

Na závěr svého podání žalující strana shrnuje, že námítka žalované strany ke Znaleckému posudku jsou z valné většiny nepodstatná, neboť se míjejí s předmětem

dokazování. Její tvrzení o konkurenceschopnosti společnosti AVAC v rozhodné době jsou vyvrácena a důkazy, jimiž je podporuje, jsou poznamenány. Žalující strana nemá námitek vůči doplnění Znaleckého posudku a vypořádání námitek obou stran dodatkem Znaleckého posudku. Je však nepřipustné, aby Znalci bylo předestřeno jako pochybné, pokud vyšel z toho, co je v řízení již rozhodnuto. Je nepřipustné a procesně irelevantní, aby předmětem dokazování bylo učiněno to, co strany označily za nesporné.

Žalující strana bere na vědomí, že žalovaná strana tvrdí jiná svá nekalosoutěžní jednání vůči ní, ale za nepřipustné považuje, že z těchto důvodů polemizuje s pravomocným rozhodčím nálezem vůči Znaleckému posudku. Za přinejmenším předčasné považuje strana žalující svolání ústního jednání za účelem výsledku Znalce.

110. Rozhodčí senát usnesením č. 29 ze dne 28. listopadu 2005 rozhodl, že nebude jednat o návrzích Ing. Zdeňka Casky, předložených v tomto rozhodčím řízení, a toto své rozhodnutí náležitě odůvodnil.

Usnesením č. 30 ze dne 29. listopadu 2005 uložil rozhodčí senát Znalci, aby se ve lhůtě do 20. ledna 2006 vyjádřil k připomínkám stran ke Znaleckému posudku a aby ve stejné lhůtě doplnil Znalecký posudek u odpovědi na otázku č. 9 a stanovil jednoznačně výši ušlého zisku.

111. Strana žalující v podání ze dne 6. prosince 2005 (Y55) vznesla námitku, že JUDr. Jiří Oršula nemůže být vůbec s ohledem na uzavřenou rozhodčí smlouvu účastníkem rozhodované věci, a to vzhledem k tomu, že uplynula období nabízených postavení (společensví účastník, vedlejší účastník, procesní nástupce na straně žalobce). Vedlejší účastensví nelze založit proti vůli účastníka, který má být tím, kdo do řízení jako vedlejší účastník vstoupil, podporován. Žalující strana se již vyjádřila, a touto cestou tak činí znovu v tom smyslu, že zásadně nesouhlasí se vstupem JUDr. Jiřího Oršuly jako vedlejšího účastníka do řízení.

Rovněž tak strana žalující nesouhlasí se vstupem Ing. Zdeňka Casky do řízení a proto navrhuje, aby rozhodčí senát vydal usnesení, kterým rozhodne, že přistoupení JUDr. Jiřího Oršuly a Ing. Zdeňka Casky do řízení jako vedlejších účastníků se nepřipouští.

112. JUDr. Jiří Oršula v podání ze dne 21. prosince 2005 (V21) urguje vydání rozhodnutí, protože nevydání rozhodnutí rozhodčím senátem ve lhůtě, kterou si sám stanovil, a kterou sdělil JUDr. Jiří Oršula zájemci o koupi jeho části pohledávky, může způsobit definitivní zmaření tohoto obchodu, čímž mu vznikne škoda. Zároveň sděluje, že byl dovolacím soudem potvrzen rozsudek, dle kterého je žalující strana povinna mu zaplatit 20.000,- Kč.

113. Rozhodčí senát usnesením č. 31 ze dne 30. prosince 2005 rozhodl, že dnem 30. prosince 2005 se připouští účast JUDr. Jiřího Oršuly v tomto rozhodčím řízení jako vedlejšího účastníka na straně žalující a že v řízení má vedlejší účastník stejná práva a stejné povinnosti jako účastník řízení. Jedná však pouze sám za sebe. Rozhodčí senát na rozdíl od strany žalující zastává právní názor, že v daném případě jsou naplněny podmínky pro aplikaci ustanovení § 93 odst. 1 a odst. 2 OSŘ. Rozhodčí senát proto připustil JUDr. Jiřího Oršulu

jako vedlejšího účastníka na straně žalující, protože prokázal, že má zájem na výsledku sporu projednávaného v tomto rozhodčím řízení. Ohledně postupních smluv mezi stranou žalující a JUDr. Jiřím Oršulou již rozhodčí senát své stanovisko zaujal dříve. Jelikož v nich není obsažena rozhodčí smlouva, nepřísluší tomuto rozhodčímu senátu se jimi zabývat ani jako předběžnou otázkou.

114. Znalec v přípisu ze dne 13. ledna 2006 (X214) požádal rozhodčí senát o prodloužení lhůty k vyjádření k připomínkám stran minimálně do 20. února 2006.

115. Rozhodčí senát usnesením č. 32 ze dne 18. ledna 2006 prodloužil Znalci lhůtu k podání přednětného vyjádření do 28. února 2006.

116. Strana žalovaná se v podání ze dne 19. ledna 2006 (S36) vyjádřila k usnesení rozhodčího, kterým uložili Znalci vyjádřit se k připomínkám stran ke Znaleckému posudku a v odpovědi na otázku č. 9 specifikovat výši vzniklé škody. Uvedla, že položení otázky tak, jak to učinil rozhodčí senát, tedy výzva ke stanovení přesné výše škody, je minimálně předčasné. Je jinou věcí, zda žalující strana vůbec předložila alespoň ty důkazy, jejichž existenci podmiňuje Znalec relevantnost svého posudku. Bylo tedy spíše na místě vyzvat žalující stranu, aby doplnila chybějící důkazy, případně svolat ústní jednání, na kterém by bylo senátem konstatováno, které skutečnosti lze považovat za prokázané a z toho nadále vycházet.

117. Strana žalovaná v podání ze dne 21. února 2006 (S37) uvedla, že již ve svém posledním podání namítla, že za stávající důkazní situace a s ohledem na zásadní výtky, které směřovala vůči obsahu Znaleckého posudku, není možné na dotazy adresované rozhodčím senátem odpovědět. Žalovaná strana vyslovila též přesvědčení, že zejména Znalcem uvedené rozmezí výše potencionálně ušlého zisku je spekulací, která by mohla platit, pokud by byla splněna řada podmínek, resp. prokázána řada skutečností, které Znalecký posudek vyjmenovává. S ohledem na důkazní stav a na tu skutečnost, že v celé řadě tvrzení a podkladů existuje extrémní rozpor na jejich pravdivost, jsou závěry Znalce týkající se výše škody předčasné.

Podle žalované strany nelze předvídat, jaký postoj rozhodčí senát ve věci zaujme, zejména ne poté, kdy byla Znalci položena doplňující otázka. Žalovaná strana však považuje za jisté, že princip spravedlivého procesu vylučuje, aby ve věci nebyla dříve či později stranám dána možnost výsledku zpracování Znaleckého posudku. S ohledem na zmíněnou námitku a také na procesní ekonomiku, a s výhradou doplnění důkazů po předložení dodatku ke Znaleckému posudku, již nyní žalovaná předkládá některé dotazy, které hodlá Znalci položit. Podání obsahuje zhruba 32 otázek, jež však obsahují i další podotázky. Závěrem strana žalovaná uvádí, že podaný výčet otázek pro Znalce je pouze příkladný, že však bez jejich zodpovězení nelze s ohledem na stav důkazního řízení vůbec uvažovat o nějaké konkrétní výši.

118. Strana žalující se v podání ze dne 27. února 2006 (Y57) vyjádřila k podání strany žalované ze dne 21. února 2006. Podle jejího názoru znamená zjevnou snahu o průtah řízení. Žalující strana je nucena odmítnout žalovanou stranou prosazovaný rozsah dokazování, pokud

směřuje ke skutečnosti, jež již nejsou předmětem řízení, a to jsou právě a zejména skutkové otázky, jimiž jsou strany rozhodci i Znalec vázání právě s ohledem k rozhodnutí o základu předmětného nároku. Žalující strana již jen pro tuto fázi řízení zaznamenává tento další zřejmý pokus o průtah a rekapitujuje, že Znalecký posudek byl doručen před více než šesti měsíci a strany vzaly na vědomí lhůtu k vyjádření k němu ke dni 22. listopadu 2005. Tato lhůta uplynula před více než třemi měsíci.

Žalující strana konstatuje, že výhrady žalované strany vůči Znaleckému posudku, jež jsou obdobně jejím procesním tvrzením, se opakují. Zejména však nejsou konzistentní s předchozími tvrzeními žalované strany. Změna zásadních tvrzení je ovšem právem každé procesní strany, ta jen riskuje svoji věrohodností a konečností neúspěch ve sporu. Žalovaná strana však mění svá zásadní tvrzení, aniž by takovou změnu jakkoli dokládala či prokazovala, a to zejména i ve vztahu ke skutkovým okolnostem, jež dříve sama označila za nesporné. Žalující strana ve snaze vyloučit průtahy v řízení navrhla straně žalované, aby vzala na vědomí, které podstatné skutkové okolnosti již v průběhu řízení označila za nesporné, a to ve shodě se žalující stranou a sdělila to druhé straně a rozhodcům, a co za nesporné označuje v této fázi řízení.

S ohledem na obsah podaných otázek stranou žalovanou žalující strana předpokládá, že doplnění Znaleckého posudku se vypořádá s těmi otázkami, které jsou relevantní. Podstatná většina z nich však je otázkami právními, nebo nenáleží do předmětu řízení po pravomocném rozhodnutí o základu.

119. Znalec přípisem ze dne 28. února 2006 (X226) požádal o technické prodloužení lhůty pro zpracování vyjádření k připomínkám stran ke Znaleckému posudku do 17. března 2006.

120. Rozhodčí senát usnesením č. 33 ze dne 3. března 2006 prodloužil Znalci lhůtu k vyjádření k připomínkám stran ke Znaleckému posudku a k doplnění Znaleckého posudku do 17. března 2006.

121. Strana žalující v podání ze dne 13. března 2006 (Y58) uvedla, že považuje za potřebné sdělit Znalci, rozhodcům i druhé straně, informace, které zjistila u příležitosti mezinárodního kongresu zpracovatelů krevní plazmy konané v Praze ve dnech 7. až 8. března 2006. Zde byly zveřejněny údaje, jež prokazují ve sporu podstatné skutečnosti týkající se východisek znaleckého zkoumání a zásadní konkurenční výhody žalující strany vůči prosazeným konkurentům, trvající po celé rozhodné období. Jde o veličiny, jež žalovaná strana činí v řízení spornými přesto, že je v této fázi řízení za souhlasu žalující strany sama předložila, a podstatně pro stanovení výše ušlého zisku v tomto řízení: výtěžnost relevantních derivátů z jednoho litru krevní plazmy, náklady na výrobu těchto derivátů z téhož objemu suroviny a cenu jednoho litru plazmy. Vyvracejí námitky žalované strany proti podkladům Znaleckého posudku a potvrzují, že obdobné údaje, předložené v roce 2002 žalovanou stranou v tomto řízení, jsou údaji minimálními, jejichž použití znamená nižší hodnotu výše škody. Přesto je žalující strana v tomto řízení i nadále akceptuje. Potvrzují zcela zásadní konkurenční výhodu žalující strany po dobu trvání celého rozhodného období. Vyvracejí tvrzení, že konkurenti žalující strany splnili/plnili podmínku účasti na českém trhu a dodávali veškeré krevní deriváty, získané zpracováním vyvezené české krevní plazmy.

Žalující strana bere na vědomí, že činí toto podání a doplňuje důkazy svých tvrzení několik dní před datem, k němuž má Znalec podat dodatek Znaleckého posudku. Je však k tomuto postupu nucena postupem druhé strany. Zároveň má zato, že doplněním dokazování uvádí na pravou míru výhrady žalované strany ke Znaleckému posudku a z tohoto hlediska je má za včasné.

122. Dne 16. března 2006 předal Znalec rozhodčím „Vyjádření znalce k připomínkám stran ke znaleckému posudku č. 23/124192/05 a k požadavku rozhodčího senátu na doplnění znaleckého posudku o jednoznačné stanovení výše ušlého zisku“ ze dne 16. března 2006 (X237a).

123. Rozhodčí senát usnesením č. 32 ze dne 30. března 2006 poskytl stranám lhůtu do 15. května 2006 k podání vyjádření k „Vyjádření znalce k připomínkám stran ke znaleckému posudku č. 23/124192/05 a k požadavku rozhodčího senátu na doplnění znaleckého posudku o jednoznačné stanovení výše ušlého zisku“ ze dne 16. března 2006, kterým se Znalec na 102 stránkách vyjádřil k připomínkám stran k jeho Znaleckému posudku, ale také k zadání rozhodčího senátu.

K jednoznačnosti odpovědi na otázku č. 9 Znalec konstatoval, že: 1) na základě podkladů, které měl k dispozici při přípravě Znaleckého posudku, nebyl schopen jednoznačně rozhodnout o určitých faktických otázkách (zejména o existenci a roli společnosti SEVAC na trhu) a z tohoto důvodu stanovil odpověď variantně; 2) dále ani s vynaložením odborného úsilí nebyl na základě dostupných podkladů schopen jednoznačně určit, zda by se společností způsobilé konkurovat žalující straně rozhodly vystoupit na trh již žalobcem obsazený, nadto jde o oblast, v níž se zjevně názor stran sporu diametrálně liší; 3) rozpory obou stran co do definice podnikání žalující strany v České republice jsou rovněž fundamentální; 4) v neposlední řadě je odpověď Znalce stanovena jako hypotetická, neboť Znalec není známa jakákoliv metodika, jež by vedla k exaktním, naprosto nezpochybnitelným výsledkům zejména co do odhadu podílu žalující strany na primárním trhu; 5) Znalec užil definice ušlého zisku z odborné literatury, avšak nemůže určit, že tato definice a její výklad znalcem bude beze zbytku akceptována objednatelem; 6) z uvedených důvodů má zejména otázka stanovení ušlého zisku určitý právní přesah; 7) míra, v níž lze odpověď Znalce použít pro účely rozhodčího řízení je samozřejmě odvislá od posouzení objednatelem Znaleckého posudku, existuje však řada úvah a posouzení, která je třeba v této souvislosti provést.

Znalec je názoru, že z výše uvedených důvodů nemůže v současné situaci Znalecký posudek doplnit způsobem požadovaným objednatelem. Jakékoliv jednoznačné určení výše ušlého zisku by totiž již ze své povahy bylo opět pouze hypotetické, a to s ohledem na nejistoty naznačené výše; bylo by třeba přijmout další předpoklady, nebo autoritativně hodnotit důkazy a řešit právní otázky, a to znalci dle jeho názoru nepřislouší.

124. Strana žalovaná se v podání ze dne 9. května 2006 (S38) vyjádřila k poslednímu vyjádření Znalce. Uvedla, že není jasné, jakou procesní funkci jeho vyjádření plní. Nejde o znalecký posudek, protože jeho zadání ani zdaleka nekoresponduje s textem Vyjádření. Je tedy otázkou, zda by vůbec Vyjádření mělo být považováno za relevantní dodatek Znaleckého posudku, pokud jeho obsah zadání překračuje. Podle názoru žalované strany nikoliv.

Vzhledem k obsahu Znaleckého posudku, vyjádření strany žalované a Vyjádření považuje strana žalovaná v současné době za zcela nespornou nemožnost jakéhokoli určení výše stranou žalující tvrzené škody, a to ať již ze strany stran sporu, Znalce či autoritativně ze strany rozhodčí. Závěry Znalce obsažené v jeho Vyjádření lze lapidárně shrnout tak, že jakékoli stanovení ušlého zisku, pokud by nemělo být jen spekulací, nelze provést, neboť v podstatě nic není dokázáno. Z uvedeného plyne, že Znalecký posudek je v podstatě pro sledovaný účel nepoužitelný a současný důkazní stav ani nemožňuje zpracování jiného posudku stejným nebo jiným znalcem.

Rozhodčí řízení podle strany žalované trvá již velmi dlouhou dobu a dochází ke značným průtahům. I když ne vždy, ale minimálně od srpna loňského roku obě strany vyvíjejí značnou procesní aktivitu a předkládají svá vyjádření. Žalující strana ale doposud nevykládala dostatečně všechny rozhodné skutečnosti a nepoznačila důkazy tak, aby bylo možné rozhodnout. V tomto směru lze hovořit o nečinnosti. Proto navrhuje, aby rozhodčí senát rozhodl o koncentraci řízení podle § 118c odst. 1 OSŘ a účastnickým řízením uložil, aby uvedli všechny rozhodné skutečnosti o věci samé a označili důkazy k jejich prokázání ve stanovené lhůtě s tím, že k později uvedeným skutečnostem a důkazům nebude moci až na zákonem stanovené výjimky přihlíženo. Pro další průběh řízení považujeme rozhodnutí rozhodčího senátu o koncentraci s ohledem na zásadu rychlosti řízení za účelné.

S ohledem na stávající situaci netrvá strana žalovaná na výsledku Znalce a ponechává příslušné rozhodnutí na rozhodčích. Závěrem poukazuje na naprosto nejasnou a nepředvídatelnou důkazní situaci. Byl proveden Znalecký posudek, jehož výsledkem není vyjasnění situace zodpovězením odborných otázek, ale zjištění, že pro zpracování posudku chybí relevantní podklady. Posuzováno z hlediska běžné soudní praxe by se tedy řízení mělo vrátit do své dřívější fáze řízení. To je však velmi neobvyklé a proto žádáme rozhodčí senát, aby nás poučil o dalším uvažovaném postupu tak, abychom se řízení mohli plnohodnotně účastnit.

125. Strana žalující se v podání ze dne 15. května 2006 (Y59) vyjádřila k doplnění dokazování, k dodatku Znaleckého posudku a k dokazování ve sporu. K tomuto podání se připojují listinné důkazy a rekapituluje se tvrzení žalující strany, zejména o povaze trhu s krevní plazmou a jeho vzniku v České republice a podílu žalující strany v tomto procesu. Prokazuje se, že žalující strana měla jednak zásadní prioritu na českém trhu s krevní plazmou, jednak že tento trh byl vybudován za její rozhodující účasti a na její náklady. Prokazuje se, že před protiprávním vyloučením z trhu zaujala na trhu s krevní plazmou 100% podíl.

Žalující strana má zato, že skutková tvrzení, jež opodstatňují uplatněný nárok, jsou předloženými důkazy zcela dostatečně prokázána. A to i přes protiprávní překážky, jež žalovaná strana v důkazní iniciativě žalující straně klade. Zvláštním rysem dokazování v této věci je, že druhá strana sporu je státem, který se ve sporu angažuje nejen svojí organizační složkou, ale i svými složkami jinými, počítaje v to i složky represivní. Podle názoru strany žalující strana žalovaná vůči dokazování v řízení přistupuje s prokázanou snahou ovlivňovat protiprávně jeho důkazní iniciativu veřejnoprávními a trestními postupy, ačkoli jde o Ústavou chráněnou autonomní rozhodovací sféru strany kontradiktorního sporu, sama si zajišťuje důkazní prostředky za zneužití pravomocí, jimiž disponuje pro výkon veřejných funkcí státu a nikoli pro svoji podporu v soukromoprávním sporu, a to jak postupy orgánů činných v trestním řízení, tak vyšetřovací komisí Poslanecké sněmovny, veřejnými prohlášeními

představitelů své výkonné moci se snaží ovlivňovat znalecké závěry a nezávislé rozhodování v rozhodčím řízení.

Za předpokladu, že platí stanovisko žalující strany k důkazní situaci, však může být Znalecký posudek podkladem pro meritorní rozhodnutí. Žalující strana dovozuje, jakými důkazními prostředky svá tvrzení prokázala a dovozuje tedy, že rozhodné skutečnosti k podpoře jejího nároku prokázány jsou a Znalecký posudek, hodnocený v souvislosti s těmito důkazy, může být základem pro takové rozhodnutí. V závislosti na rozhodnutí rozhodčího senátu o dalším procesním postupu ve věci si žalující strana vyhrazuje právo rozšířit žalobní návrh ve smyslu dodatku znaleckého posudku Znaleckého ústavu Nevota, a.s. a požádat rozhodčí senát o připuštění takového návrhu.

126. Dne 22. května 2006 obdržel předsedající rozhodce žádost Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17. července 2006, sp.zn. 7 T 28/2006 (X256), aby soudu sdělil, kteří advokáti před rozhodčím senátem v této věci jsou činní a na které straně.

127. Strana žalující se v podání ze dne 17. května 2006 (Y60) vyjádřila k usnesení rozhodců ze dne 30. prosince 2005, kterým byl připuštěn JUDr. Jiří Oršula jako vedlejší účastník v tomto řízení. Uvedla, že JUDr. Jiří Oršula nemůže být vedlejším účastníkem pro nepřiměřenost použití tohoto institutu v tomto rozhodčím řízení, pro nedostatek souhlasu hlavního intervenenta s jeho vedlejším účastenstvím na jeho straně sporu, přičemž již tato okolnost samostatně vylučuje vedlejší účastenství a pro prokázání neshody jeho zájmů a zájmů hlavního intervenenta a rozhodčím známé pokusy jmenovaného jednat proti procesním zájmům strany, kterou má v řízení zastupovat. Navrhuje se proto, aby rozhodci vydali usnesení, že vedlejší účastenství JUDr. Jiřího Oršuly na straně žalující se nepřipouští.

128. Rozhodčí senát usnesením č. 35 ze dne 29. května 2006 uložil stranám, aby se ve stanovené lhůtě vyjádřily ke všem listinným důkazům, které rozhodci tohoto dne provedli. V případě, že strany hodlají předložit rozhodčímu senátu další listinné důkazy, poskytují se jim stejná lhůta. Strana žalovaná v podání ze dne 9. května 2006 totiž navrhla, aby rozhodčí senát rozhodl o koncentraci řízení podle § 118c odst. 1 OSŘ. Rozhodčí senát v tomto sporu již v několika odůvodněných svých usneseních judikoval, že pokud jde o použití občanského soudního řádu v rozhodčím řízení, pak ustanovení § 30 ZŘR stanoví přiměřené použití občanského soudního řádu, nestanoví jeho subsidiární použití. ZŘR nezná rozhodčí nález pro zmeškání, směnečný platební rozhodčí nález, nezná obnovu rozhodčího řízení, ani nestanoví koncentraci rozhodčího řízení.

Strany se v rozhodčí smlouvě dohodly na rozhodnutí sporu bez ústního jednání pouze na základě písemností. Rozhodčí senát v současném stádiu sporu nepovažuje za užitečné ani potřebné nařizovat ústní jednání, a to ani za účelem výsledku Znalce, jak v předchozích podáních navrhovala strana žalovaná, která však již dnes na takovém návrhu netrvá. Strany v rozhodčím řízení jsou povinny prokázat veškerá tvrzení ohledně svých nároků i ohledně námitek vůči uplatněným nárokům.

Rozhodčí senát usnesením č. 36 ze dne 29. května 2006 poskytl straně žalované a JUDr. Jiřímu Oršulovi lhůtu k vyjádření se k podání žalující strany ze dne 17. května 2006 a k podání případných procesních návrhů.

Rozhodčí senát na své poradě konané dne 29. května 2006 konstatoval žádost Obvodního soudu pro Prahu 2 o poskytnutí informací o tom, kteří advokáti jsou v tomto sporu činní a pověřil předsedajícího rozhodce k přípravě negativní odpovědi tomuto soudu ve smyslu § 6 ZRR.

Předsedající rozhodce nedatovaným přípisem, odeslaným dne 31. května 2006 (K264), sdělil Obvodnímu soudu pro Prahu 2, že z důvodu mlčenlivosti stanovené v § 6 ZRR nemůže požadovanou informaci soudu sdělit.

129. Strana žalující podáním ze dne 24. května 2006 (Y61) sdělila rozhodcům, že je nezprošťuje mlčenlivostí ohledně dotazu Obvodního soudu pro Prahu 2, kteří advokáti v rozhodčím sporu jsou ve věci činní a na které straně. Žalující strana se nepovažuje za oprávněnou obrátit se na soud s žádostí o vysvětlení potřebné informace, požadované od předsedajícího rozhodce. Souhlasí nicméně s předložením tohoto stanoviska soudu a pouze v tomto rozsahu zprošťuje rozhodce zákonné povinnosti mlčenlivosti.

130. Strana žalovaná podáním ze dne 31. května 2006 (S39) vyjádřila připravenost se k tvrzení žalující strany vyjádřit, ale přivítala by sdělení, jaký je další uvažovaný procesní postup rozhodčího senátu. Toto stanovisko sděluje žalovaná strana též v souvislosti s tím, že žalující strana pokračuje ve své snaze ovlivnit veřejné mínění mimo rozhodčí řízení prostřednictvím tiskových konferencí a vydáváním tiskových zpráv. Žalovaná strana žádá rozhodčí senát, aby žalující stranu vyzval k takovému postupu, kdy své právní argumenty a doklady, o které svá tvrzení opírá, bude prezentovat především v rozhodčím řízení, aby se k nim žalovaná strana mohla náležitým způsobem vyjádřit.

131. Strana žalovaná v podání ze dne 29. června 2006 (S40a) uvedla, že usnesení rozhodců ze dne 29. května 2006 nepovažuje za výzvu k závěrečnému návrhu, ale pouze za výzvu ke zpracování jejího aktuálního procesního stanoviska. Právo vyjádřit se k průběhu celého řízení, dokazování a ke skutkové a právní stránce věci si žalovaná strana vyhrazuje až v rámci závěrečného návrhu.

Aniž by strana žalovaná přistupovala k hodnocení určitých postupů žalující strany, pouze konstatuje, že jistou komplikací je pro ni poněkud nejednotný postup žalující strany, která se některými jejími výhradami zabývá, ale některé nechává bez povšimnutí. K tomuto postoji strany žalující by principiálně bylo možno přistoupit tak, že pokud některé výhrady výslovně neodmítne, pak je lze mít za prokázané a bude věcí závěrečného návrhu předložit sumář takovýchto nesporných tvrzení. Bude pak věcí rozhodčího senátu, aby posoudil přesvědčivost výhrad či argumentů v dané souvislosti užitých.

Právě v souvislosti se značně nepřehlednou důkazní situací a nejasností, v jakém stadiu se spor nachází, která byla ještě podtržena jednoznačným prohlášením Znalce o neschopnosti dospět k závěru o tom, zda žalující straně vznikla nějaká škoda pro absenci použitelných faktů, by bylo vhodné, aby nyní rozhodčí senát informoval účastníky, jaké další procesní postupy budou voleny. Za současného stavu není jasné, zda vůbec lze některá tvrzení žalující strany považovat za prokázaná, resp. zda lze uvažovat o tom, že ze své strany unesla

důkazní břemeno a je na naší straně, abychom stejným způsobem argumenty žalující strany vyvraceli.

Žalovaná strana je stále přesvědčena, že žalující strana nepředložila důkazy, s nimiž by bylo možné polemizovat. Rozhodčí senát by měl dle strany žalované vyzvat žalující stranu k tomu, aby ve vlastním zájmu předložila všechny listinné důkazy, kterými může svůj nárok osvědčit, stanovil k tomu příslušnou lhůtu a po jejím uplynutí, nebudou-li žádné výslovné listinné důkazy či jiné důkazy předloženy nebo navrženy, ve věci rozhodl tak, že žalobu zamítne.

132. JUDr. Jiří Orsula podáním ze dne 29. června 2006 (V24) požádal o prodloužení lhůty k vyjádření k podáním žalované strany ze dne 9. května 2006 a žalující strany ze dne 17. května 2006, k podání zprávy o soudních řízeních souvisejících s rozhodčím řízením a k podání jeho procesních návrhů. K tomuto podání přiložil své vyjádření k avizovaným otázkám a navrhl, aby rozhodčí senát zamítl návrh strany žalující na ukončení jeho vedlejšího účastenství a aby zároveň přerušil řízení ohledně té části, která se týká 30% uplatňovaného nároku, stanovil lhůtu pro doručení závěrečných návrhů a zaslal stranám nástin dalšího procesního postupu.

133. Strana žalující v podání ze dne 3. července 2006 (Y62A) rekapituluje rozsah dokazování v řízení, vyjadřuje se k důkazům předloženým oběma stranami, předkládá další důkazy k podpoře svých tvrzení a vyjadřuje se k důkaznímu postupu stran. S ohledem na vydání mezitímního rozhodčího nálezů je předmětem dokazování pouze výše škody. K předloženým důkazům žalující strana uvedla, že předložené důkazy jsou dostatečné k rozhodnutí ve věci. Navrhuje, aby strany byly vyzvány k vyjádření k provedeným důkazům. Pokud se žalovaná strana ani nadále k důkazům žalující strany jednoznačně nevyjádří a nenavrhne důkazy opaku, co do podstatných tvrzení žalující strany, ponese následky své důkazní zdrženlivosti sama. Tento postup žalované strany nemůže být na překážku meritornímu rozhodnutí. Žalující strana vyslovuje stanovisko, že základní skutkové okolnosti, opodstatňující rozhodnutí o výši škody v tomto řízení, jsou prokázány. Navrhuje, aby rozhodci vyzvali strany shrnutí důkazního řízení a k formulaci závěrečných návrhů.

134. Strana žalující podáním ze dne 24. července 2006 (Y63) sděluje rozhodčímu senátu, že bere na vědomí vyjádření strany žalované a konstatuje svůj návrh, aby strany byly vyzvány k podání závěrečného návrhu. Žalující strana do dvou týdnů doručí své vyjádření ke stavu dokazování a předloží další důkazy.

135. Rozhodčí senát na své poradě konané dne 31. července 2006 konstatoval, že ve svém stávajícím složení již nejednou judikoval, že v současné době se v rozhodčím řízení rozhoduje a důkazy by se měly vést o výši nároků uplatněných žalující stranou, protože o uplatněných nárocích co do důvodu bylo již rozhodnuto mezitímním rozhodčím nálezem, který je pro rozhodčí senát závazný a z něhož bude při rozhodování o výši uplatněných nároků vycházet. Rozhodnutí rozhodčího senátu v tomto sporu by mělo být předvídatelné (srov. Rozhodnutí Ústavního soudu ČR II. ÚS 107/04 nebo III. ÚS 377/01). S ohledem na výše uvedené bude rozhodčí senát v konečném rozhodčím nálezem rozhodovat o uplatnění nároku co do výše.

Podle názoru rozhodčího senátu strana žalující zatím dostatečně neprokázala výši uplatněných nároků. Aby nemohlo docházet již k dalším průtahům v řízení a oddalování vydání konečného rozhodnutí ve věci, rozhodl se rozhodčí senát na základě obsahu předchozích podání stran použít dle ustanovení § 30 ZRR přiměřeně ustanovení § 118a odst. 3 OSŘ, a proto vydal dne 31. července 2006 usnesení č. 37, kterým se stranám poskytuje lhůta do konce měsíce srpna 2006 k předložení důkazů, které dosud nenavrhly k prokázání všech svých tvrzení v tomto sporu s tím, že k později doručeným důkazům nebude rozhodčí senát přihlížet, dále byla stranám poskytnuta lhůta do konce měsíce září k vyjádření se k navrženým důkazům protistrany a k podání závěrečného návrhu.

Rozhodci předpokládali, že po doručení závěrečných návrhů ukončí projednávání sporu a přistoupí k vypracování konečného rozhodčího nálezů. Předpokládali, že když nenastanou nepředvídatelné události, tak by konečný rozhodčí nález mohl být vydán do konce roku 2006.

136. Strana žalující podáním ze dne 3. srpna 2006 (Y64) sděluje rozhodcům, že tohoto dne Obvodní soud pro Prahu 2 zamítl žalobu JUDr. Jiřího Oršuly proti společnosti Diag Human, a.s. a přikládá kopii protokolu z tohoto ústního jednání. Ide o věc vedenou pod č.j. 23 C 53/2004 o určení, že JUDr. Jiří Oršula je věžitelem vůči straně žalující tvrzené pohledávky. Rozsudek byl vyhlášen za účastní JUDr. Jiřího Oršuly, dosud však nenabyl právní moci.

137. Strana žalovaná podáním ze dne 30. srpna 2006 (S41) předložila rozhodčímu senátu návrh na doplnění dokazování. Ide o konsolidované výkazy zisku a ztrát společnosti, které v inkriminovaném období působily na úhru v oblasti zpracování krevní plazmy. Žalovaná strana chce tímto důkazem doložit, že údaje a hodnoty obsažené ve výpočtu Znaleckého ústavu Novota a.s. ze dne 30. června 2006 ani přibližně neodpovídají hodnotám obvyklým v odvětví zpracování krevní plazmy. Závěrem sděluje strana žalovaná, že nenavrhuje žádné další důkazy. K veškerým důkazům předloženým stranou žalující, jakož i k průběhu řízení se vyjádří ve svém závěrečném návrhu.

138. Strana žalující se podáním ze dne 31. srpna 2006 (Y65a) vyjadřuje k předchozímu usnesení rozhodců, k dokazování ve sporu, k předložení důkazů a podala návrh na provedení některých důkazů obecným soudem. K rozsahu dokazování žalující strana uvedla, že rozhodci se vyjádřili k předmětu řízení a tudíž dokazování, že jde výhradně o výši vzniklé škody, že tento postup vítá již s ohledem na rozsáhlost dokazování i co do těch skutkových okolností sporu, o nichž již bylo pravomocně rozhodnuto. Podle názoru žalující strany byly základní veličiny pro určení výše škody stranami učiněny v řízení nespornými a současně je lze snadno ověřit z jiných zdrojů, jednak z údajů, které vede strana žalovaná z úřední povinnosti, jednak z jiných zdrojů, jež strana žalující v řízení předložila.

Žalující strana navrhla, aby Znalci bylo uloženo doplnit Znalecký posudek o posouzení údajů a důkazních prostředků, jež byly stranami předloženy poté, co Znalec podal Znalecký posudek, resp. jeho dodatek; údajů a důkazních prostředků, k jejichž skutkové podloženosti se Znalec odmítl vyjádřit, přesto, že vyplývají jednak z veřejně dostupných úředních zdrojů, nebo jež je oprávněn vyžádat v rámci stranám uložené součinnosti od kterékoliv ze stran sporu; tvrzení žalující strany, kvantifikované a popsané též v dodatku

posudku NOVOTA, předloženém v řízení s podáním ze dne 15. května 2006 a v Odborném stanovisku téhož znaleckého ústavu, předloženým jako příloha tohoto podání, tvrzení 1. o vyšší zisku, docíleného v rozhodné době konkurentem, 2. o odborné správnosti stanoviska žalované strany v příloze A. k míře zisku v oboru. Dále žalující strana navrhl, aby byly v součinnosti s obecným soudem podle § 20 odst. 2 ZŘŘ provedeny v podání specifikované důkazy.

139. Rozhodčí senát na základě podání stran a jejich návrhů dospěl k závěru, že není možné ukončit dokazování, a proto vydal dne 19. září 2006 toto usnesení č. 38:

„(3)1. Znalci se ukládá doplnit znalecký posudek č. 23/12414192/05 ze dne 11.8.2005 ve lhůtě tří měsíců ode dne doručení tohoto zápisu, a to o posouzení

- údajů a důkazních prostředků, jež byly stranami předloženy rozhodčímu senátu poté, co znalec podal posudek, resp. jeho dodatek;
- údajů a důkazních prostředků, k jejichž skutkové podloženosti se znalec odmítá vyjádřit přesto, že vyplývá jednak z veřejně dostupných úředních zdrojů, nebo jež je oprávněn vyžádat v rámci stranám uložené součinnosti od kterékoli ze stran sporu;
- tvrzení žalující strany, kvantifikované a popsané též v Dodatku znaleckého posudku NOVOTA, předloženém v řízení s podáním ze dne 15.5.2006 a v Odborném posudku NOVOTA, předloženém jako příloha tohoto podání, tvrzení 1. o vyšší zisku, docíleného v rozhodné době konkurentem, 2. o odborné správnosti stanoviska žalované strany v příloze A. k míře zisku v oboru;
- na základě znaleckého posouzení pak znalec doplní odpovědi na jednotlivé otázky znaleckého posudku, stanovenými usnesením rozhodčího senátu ze dne 9.9.2004, a to zejména na otázku č. 9.

2. Stranám se ukládá, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení předaly znalci všechna své podání a listinné důkazy, které předaly rozhodčímu senátu po dni doručení výše zmíněného znaleckého posudku rozhodčímu senátu.

3. Strany se upozorní na povinnost poskytování potřebné součinnosti znalci, stanovené v bodě IV. usnesení rozhodců ze dne ze dne 9.9.2004.

(4) Straně žalované se ukládá, aby předložila v kopích všem rozhodčím, ostatním stranám tohoto rozhodčího řízení a znalci ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení následující listinné důkazy:

1. Údaje ze státního závěrečného účtu pro roky 1990, 1991 a 1992, a to souhrn investičních nákladů zdravotnických zařízení – řízených Ministerstvem zdravotnictví či okresními úřady, vynaložených v letech 1990 – 1992 na nákup vybavení technologií pro výrobu, uchování a přepravu krevní plazmy.

2. Rozhodnutí o povolení zahraničně obchodní činnosti, osvědčení o právní subjektivitě ve smyslu českého práva, daňová přiznání, podaná českými právníky osobami, zastupujícími oba konkurenty za roky 1990 – 1992, oprávnění zpracovávat českou krevní plazmu (Masterfile) a oprávnění k vývozu léčiv, zvláště v letech 1990 – 1992 a poté, do konce rozhodného období u společností Instituto Grifols a Immuno Wien.

3. Hlášení o objemu krevní plazmy a krevních derivátů, podaná na základě smluvního závazku (čl. 6 předložené smlouvy Grifols) konkurenty žalující strany počínaje rokem 1990 a

po celou rozhodnou dobu. Za tutéž dobu rozhodnutí a registraci Faktoru VIII, Immunoglobulinu a lidského albuminu jak výrobce NovoNordisk a HemaSure, tak Instituto Grifols a Immuno Wien.

4. Materiály pro jednání vlády České republiky, zejména z let 2000 – 2001, týkající se jednání vlády o sporu žalované strany se stranou žalující, včetně Důvodových zpráv.

5. Statistiku dovozu všech krevních derivátů v době 1992 – 2000, a to odděleně z české plazmy a z jiné plazmy.

(5) I. Straně žalované se ukládá, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení předložila předsedařtinu rozhodčí originály těchto listinných důkazů:

A) Obchodní dokumentace a korespondence společnosti Conneco, NovoNordisk a Diag Human, předložené a nevrácené z uzavřeného spisu vyšetřování Policie České republiky z roku 1993 a 1994.

B) Žádosti NovoNordisk o zrušení registrací produktů, na jehož základě žalovaná uvádí, že v únoru zrušila registraci produktů NovoNordisk v České republice.

C) Spis Policie České republiky z nedávno uzavřeného vyšetřování obvinění (Policie České republiky, Útvar odhalování korupce a finanční kriminality, Oddělení řízení, odhalování a dokumentace korupce a finanční kriminality, oddělení odhalování a dokumentace korupce a finanční kriminality, 170-89 Praha 7, Strojnická 27, ČIS: OKFK - 58/8-J-2004).

D) Originály výrobní dokumentace, včetně osvědčení správné výrobní praxe, výsledků kontroly kvality a obchodní dokumentace, prokazující prodej krevních derivátů společnosti SEVAC/USOL a SEVAC Bohumilov.

Z. Po předání listinných důkazů stanovených v bodě 1. tohoto usnesení rozhodne rozhodčí senát o způsobu provedení důkazů těmito listinami."

140. Strana žalovaná podáním ze dne 6. října 2006 (S42) reagovala na usnesení rozhodčího senátu ze dne 19. září 2006 a tam stanovenou povinnost předložit specifikované dokumenty. K tomu uvedla, že některé požadavky nejsou konkrétní a některé nemůže splnit vůbec. Přes všechny výhrady, které k obsahu usnesení strana žalovaná vznesla, pokusila se v co nejširší možné míře požadavku v něm obsaženým vyhovět a některé z požadovaných podkladů předkládá.

V této souvislosti žalovaná strana opětovně a důrazně poukazuje na skutečnost, že důkazní břemeno v tomto sporu tíží žalující stranu. Totéž se týká i její povinnosti tvrzení a požadavku, aby její případné důkazní návrhy byly nejen z hlediska čistě procesního, ale i obsahového dostatečně jasně formulovány a aby tyto návrhy byly rozhodci akceptovány pouze tehdy, pokud směřují k prokázání skutečnosti pro tento spor relevantních.

141. Strana žalující podáním ze dne 23. října 2006 (Y66) informovala rozhodce o nadnárodní fúzi strany žalující, vyjádřila se k usnesení rozhodců ze dne 19. září 2006, k vymezení předmětu řízení, k zásadním skutkovým otázkám, jež jsou v řízení sporné a

k příloze podání žalované strany č. 2 (hlášení o objemu vyvezené plazmy a dodaných produktech). Informovala, že v důsledku nadnárodní fúze došlo k transformaci DIAG HUMAN a.s., IČ: 00408611, se sídlem Bechyně, Zámek 1, okres Tábor, PSČ 391 65, ke dni zápisu fúze, tj. ke dni 29. srpnu 2006, z české akciové společnosti na evropskou akciovou společnost DIAG HUMAN SE se sídlem Lichtenštejnské knížectví (FL), Heiligkreuz 6, 9490 Vaduz se současným umístěním sídla takto vzniklé SE do Lichtenštejnského knížectví, tedy mimo stávající sídla obou fúzujících společností, přičemž DIAG HUMAN SE ztratila zápisem fúze do FL obchodního rejstříku českou státní příslušnost a český osobní statut, které jí dosud přiznávalo české právo, aniž by došlo k zániku DIAG HUMAN a.s. a ztratila její právní kontinuitu. K účinkům fúze patří i okolnost, že společnost DIAG HUMAN SE nese nadále všechna práva a povinnosti společnosti DIAG HUMAN a.s., tedy i postavení věřitele pohledávky, jež je předmětem rozhodného řízení, stejně jako zmocnění právního zástupce v tomto řízení.

Žalující strana bere na vědomí povinnosti stanovené usnesením rozhodců ze dne 19. září 2006. Podle žalující strany všechna tvrzení žalované strany, vedená ke zpochybnění existence příčinné souvislosti jejího jednání se škodným následkem, tak ke zpochybnění zjištěné délky trvání této příčinné souvislosti, jsou irelevantní. Tato tvrzení nemohou být předmětem dokazování. Dále se žalující strana vyjadřuje k argumentům a skutkovým tvrzením žalované strany obsaženým v podání, které jí bylo doručeno dne 3. července 2006. Podle názoru žalující strany žalovanou stranou přiložená hlášení o objemu zpracované plazmy a dovezených produktů definitivně a úplně potvrzují procesní tvrzení žalující strany o její konkurenční výhodě oproti všem konkurentům, spočívající ve významně nižších nákladech, jež by zdravotnická zařízení žalované strany, resp. žalovaná strana vynaložila na zjištění národní potřeby krevních derivátů za spolupráce se stranou žalující, a to po celou dobu trvání rozhodného období a významně vyšším zisků, jež získali konkurenti za rozhodné období, než ušlý zisk žalující strany.

142. Strana žalující se v podání ze dne 3. listopadu 2006 (Y67) vyjádřila k těm písemným důkazům, které předložila strana žalovaná a ze kterých plyne oprávnění konkurentů k distribuci léčiv, podmínkou jehož udělení je osvědčení o správné výrobní praxi. Vyjádřila se také k výkonu státní správy žalovanou stranou nad konkurenty, kteří jednak nesplnili základní podmínky podnikání v oboru distribuce léčiv, jednak jejich splnění fingovali. O výkonu kontrolních působností žalované strany vůči nim je pak z přiloženého zřejmé, že žalovaná strana nejen vykonávala tyto působnosti mimořádně benevolentně, ale přímo se podílela na fingování základních podmínek konkurentů, jež v rámci své pravomoci osvědčovala.

Závěry činí žalující strana k podpoře svého tvrzení o soustavně nekalosoutěžní podpoře žalované strany, adresované konkurentům, a to pro osvětlení souvislosti jejího relevantního škodného jednání a též jako podklad pro posouzení věrohodnosti tvrzení žalované strany, co do tvrzení podaných v tomto řízení. Kromě závěrů plynoucích z předložených správních rozhodnutí se opakuje návrh Znalce, aby vyžádal od žalované strany předložení zápisů o kontrole SVP konkurentů (eventuelně žalující strany).

143. Strana žalující podáním ze dne 20. listopadu 2006 (Y68) podává návrh dalšího postupu Znalce. Žalující strana považuje za účelné, aby Znalec společně jednal se stranami, přičemž by požádal o vysvětlení, resp. doložení jednotlivých sporných skutkových okolností

nebo jejich rozpor a tvrzení. Na jednání by měli být zváni odborní poradci obou sporných stran.

144. Strana žalující v podání ze dne 1. prosince 2006 (Y69a) se vyjadřuje především k údajům strany žalované o množství krevní plazmy ke zpracování. Dále žalující strana shrnuje, že:

1. Cíni svým procesním tvrzením množství vyrobené krevní plazmy v rozhodném období, vykazované statistikou žalované strany a týmž je prokazuje.

2. Je prokázáno, že podstatná část produktů, vyrobených z české plazmy nebyla dovezena do České republiky. Je vyvráceno opačné tvrzení žalované strany.

3. Výnos konkurentů/prostředníků z prodeje produktů, vyrobených z české plazmy byl vyšší, než souhrn cen za produkty dovezené zpět do České republiky. Rozdíl v těchto hodnotách představuje hodnotu produktů, vyrobených z české plazmy a prodané na jiných trzích.

4. Údajný český konkurent ÚSOL/SEVAC, resp. SEVAC Bohumile nebyl v rozhodné době konkurentem žalující strany co do relevantních produktů, resp. nebyl výrobcem vůbec.

5. Jen dva preferovaní konkurenti strany žalující by bývali schopni v rozhodné době pokrýt českou národní potřebu relevantních krevních derivátů, přesto dodávali zpět pouze zhruba polovinu této veličiny.

6. Ani ta část produkce konkurentů, jež byla vmčena a konto podmínky smluvní frakcionace, nevyčerpává jejich podíl na sekundárním trhu, zbytek toho podílu dodávali již bez vazby k podmínkám smluvní frakcionace za komerčních podmínek.

7. Žalující strana by dosahovala prodejem produktů na českém i jiných trzích srovnatelného zisku s konkurenty, ale za podstatně nižších nákladů na zajištění české národní potřeby, než žalovaná strana vynaložila k témtž účelu při spolupráci s konkurenty. Jde o rozhodující konkurenční výhodu.

8. Žalovanou stranou prosazení konkurenti nebyli oprávněni distribuovat krevní deriváty do roku 1994, resp. 1995, neboť nesplnili zákonné podmínky pro takovou účast. Pro tuto část rozhodné doby nejsou konkurenti žalující strany a jejich faktická účast na primárním i sekundárním trhu je protiprávní. Distribuce produktů byla z hlediska žalované strany podmínkou účasti konkurentů na primárním trhu, jejich účast na tomto trhu bez možnosti distribuovat produkty je nemožná.

9. Je prokázán záměrný nekalosoutěžní kontext jednání strany žalované ve prospěch uvedených konkurentů a proti postavení strany žalující na trhu i co do fingování zákonných podmínek na jejich straně co do povolení k distribuci léčiv.

10. Je prokázána zásadně nevěrohodnost strany žalované při výkonu státní správy v oboru, při výkonu správních agend, jak osvědčovaných, rozhodovacích, tak statistických. Totéž platí o jejich procesních tvrzeních.

145. Strana žalovaná podáním ze dne 6. prosince 2006 (S43) se vyjadřuje k podání strany žalující ze dne 23. října 2006. Podle jejího názoru nebylo o délce trvání příčinné souvislosti protiprávního jednání žalované strany se vznikem uplatňované škody dosud pravomocně rozhodnuto. A z toho vyplývá i ta skutečnost, že samotnou existencí příčinné souvislosti včetně doby jejího trvání je nutné v tomto řízení i nadále zkoumat, a to ve vztahu k rozsahu tvrzené škody. Je nade vše pochybnost, že důkazní břemeno a břemeno tvrzení v tomto směru leželo a leží na straně žalující.

Žalovaná strana opakuje, že předchozí rozhodnutí jsou nepochybně závazná, ale skutkové či právní závěry, na kterých jsou tato rozhodnutí postavena, nezakládají závěr, že žalující straně v důsledku pochybení strany žalované škoda nad částku 326 milionů Kč vůbec vznikla. I přes argumentaci strany žalující není zřejmé, z čeho vychází její právní názor, že skutkový stav uvedený v rozhodčích nálezích by byl závazný pro strany sporu v dalším průběhu řízení při stanovení výše požadované údajně vzniklé škody. Tvrzení strany žalované vedená ke zpochybní existencí příčinné souvislosti jednání se škodním následkem nejsou irrelevantní, a právě tato tvrzení musí být předmětem dokazování v dalším průběhu tohoto řízení.

Další část podání žalované strany reaguje na podání strany žalující ze dne 31. srpna 2006, 23. října 2006 a 3. prosince 2006, ale je v podstatě věcnou rekapitulací hlavních sporných otázek, které zůstávají nadále otevřeny: příčiny nedosažení zisku žalující stranou, relevantní trh z hlediska předmětu řízení, tržní postavení žalující strany v době údajně škodní události, role žalující strany v obchodních vztazích iniciovaných Diag Human AG, možnosti a zájem Novo Nordisk a zpracování české krevní plazmy, tvrzení porušování smluvních závazků ze strany Immuno a Grifols a dosavadní výpočty údajně ušlého zisku.

Závěrem žalovaná strana uvádí, že vyjádření žalující strany opětovně a zřetelně demonstrují její dosavadní procesní přístup v tomto řízení, který se zejména v jeho posledních fázích pouze omezuje na předkládání tvrzení a důkazů, které vyší ji údajně způsobené škody nijak nedokládají, často obsahují velou řadu pro prokázání jejího nároku nepodstatných skutečností, jejichž prostřednictvím žalující strana nepřipustně rozšiřuje předmět řízení striktně vymezený rozhodčí smlouvou.

146. Znalec přípisem ze dne 19. prosince 2006, označeném jako „Vyjádření znalce k usnesení č. 3 rozhodčího senátu ze dne 19.9.2006“ (X292), sdělil rozhodčím důvody, pro které za daného stavu věcí nedokáže zpracovat dodatek ke Znaleckému posudku.

147. Rozhodčí senát usnesením č. 39 ze dne 28. prosince 2006 na základě podání žalující strany ze dne 23. října 2006 a předložených listin rozhodl, že žalující strana se bude v dalším průběhu tohoto řízení označovat: DIAG HUMAN SE, se sídlem Vaduz, Heiligkreuz 6, 9490 Vaduz, Lichtenštejnské knížectví. Zároveň stranám poskytl lhůtu do 22. ledna 2007 k vyjádření se k otázkám znalce obsaženým ve „Vyjádření znalce k usnesení č. 3 rozhodčího senátu ze dne 19.9.2006“.

148. JUDr. A. Toman podáním dne 18. ledna 2007, 3) doručil rozhodcům žalobu – hlavní intervenci podle § 91a OSŘ a domáhal se jako právní zástupce Ing. Zdeňka Casky vydání specifikovaného rozhodčího nálezu.

149. Strana žalující podáním ze dne 19. ledna 2007 (Y70) se vyjádřila k podání Znalce, obsahujícímu sdělení o nemožnosti podat dodatek Znaleckého posudku. Dále žalující strana opakuje návrh na provedení důkazu policejním spisem, vedeným Policií České republiky. Předmětem trestního řízení byl mimo jiné i postup stran v řízení a pravdivost jejich skutkových tvrzení. Bez ohledu na absurditu takového trestního řízení však platí, že Policie žalované strany po tři roky ověřovala pravdivost tvrzení stran. Soudě z veřejného prohlášení nejvyšší státní zástupkyně, bylo trestní řízení odloženo a usnesení o tom nabylo právní moci.

150. Strana žalovaná v podání ze dne 22. ledna 2007 (S44) uvedla, že postup zvolený Znalcem, tj. kladení otázek rozhodcům, je po procesní stránce velmi atypický a z hlediska OSŘ i v podstatě neakceptovatelný. Postup by zde měl být opačný, tedy za účelem vyjasnění sporných otázek odborného charakteru by se měli ptát rozhodci Znalce. Opačný postup může de facto vést k tomu, že se rozhodci budou k věci vyjadřovat a tedy vyslovovat skutkové a právní závěry ještě dříve, než je dokazování skončeno. Podle názoru žalované strany je v podstatě jediným dalším možným krokem v tomto řízení vyzvat strany k předložení závěrečných návrhů. Důvodem je to, že ode dne 31. července 2006, kdy byl stranám sdělen názor rozhodců na otázku výše prokázané škody, žalující strana již nepředložila žádné další relevantní důkazy. Tento fakt jednoznačně dokumentuje i postoj Znalce, který je obsažen v jeho vyjádření ze dne 19. prosince 2006.

151. Rozhodčí senát usnesením č. 41 ze dne 17. února 2007 rozhodl, že 1. Právnost rozhodnutí k projednání „Žaloby – hlavní intervence podle § 91a občanského soudního řádu ze dne 18.1.2007“, podané Ing. Zdeňkem Caskou, bytém Jiránkova 1138, 160 00 Praha 6, není dána. 2. Návrh Ing. Zdeňka Casky na přerušení části tohoto rozhodčího řízení se zamítá. 3. Ing. Zdeňku Caskovi budou vráceny prostřednictvím jeho právního zástupce tři originály žaloby. Originály žaloby byly JUDr. Petru Tomanovi vráceny doporučeným dopisem ze dne 22. února 2007 (X306).

Usnesením č. 40 z téhož dne byla Znalci prodloužena lhůta k doplnění znaleckého posudku dle usnesení rozhodců ze dne 19. září 2007 do 31. března 2008.

152. Strana žalovaná se v podání ze dne 13. března 2007 (S45) vyjádřila k usnesení rozhodčího senátu ze dne 17. února 2007, které s určitými připomínkami akceptovala.

153. Strana žalující podáním ze dne 28. března 2007 (Y72) sdělila rozhodcům, že byla Znalcem požádána o součinnost včetně účasti žalující strany na jednání stran se Znalcem, a že je k součinnosti připravena.

154. Znalec přípisem ze dne 29. března 2007 (X312) požádal rozhodce o prodloužení lhůty pro zpracování dodatku ke Znaleckému posudku o nejméně 6 týdnů, tj. do 14. května 2007, a to proto, že očekává potřebnou součinnost stran.

155. Rozhodčí senát usnesením č. 42 ze dne 4. dubna 2007 prodloužil Znalci na základě jeho žádosti ze dne 29. března 2007 lhůtu pro zpracování dodatku Znaleckého posudku do 14. května 2007 s tím, že již nebude prodloužena a strany upozornil na již dříve stanovenou povinnost poskytnout Znalci potřebnou součinnost.

156. Strana žalující se podáním ze dne 16. dubna 2007 (Y73A) vyjádřila k 22 otázkám, které byly položeny Znalcem a přiložila k podání specifikovaně listiny.

157. Strana žalovaná podáním ze dne 18. dubna 2007 (S46) vyjádřila nesouhlas s aktivitami Znalce v posledním období, zejména s jeho pokusem svolat schůzku stran. Takové schůzky se žalovaná strana nezúčastní, protože ji považuje na hranici zákona a zcela jistě za porušení principu spravedlivého procesu.

158. Strana žalující podáním ze dne 20. dubna 2007 (Y74) informovala o poskytnutí součinnosti Znalci, zejména zodpovězením jeho otázek.

159. Strana žalující se podáním ze dne 24. dubna 2007 (Y75) vyjádřila k postupu žalované strany a proti její výhrůžce vůči Znalci pro jím avizovaný postup, jenž je zcela v intencích zákona a zde též v intencích znaleckého úkolu, formulovaného rozhodci. Žalující strana konstatuje, že žalovaná strana odmítla poskytnout Znalci uloženou součinnost a mocenskou pohrůzkou se pokouší zamezit poskytnutí součinnosti Znalci i druhé straně sporu, straně žalující.

160. Strana žalující podáním ze dne 3. května 2007 (Y76A) předložila rozhodcům další listinné důkazy a uvedla, že preferovala dokumenty, jež jsou podepsané odpovědnými osobami, opatřené úředním razítkem, či kde autentičnost dokumentu plyne z průvodního dopisu a žádá žalovanou stranu o stanovisko k předloženým dokumentům. Tyto dokumenty měly být předány Znalci a žalované straně při společném jednání a měla být podána vysvětlení, pokud by je Znalec potřeboval.

161. Strana žalovaná podáním ze dne 3. května 2007 (S47) se vyjádřila k výtkám žalující strany ohledně jejího postoje k iniciativám Znalce. Žalovaná strana má za to, že Znalec zásadním způsobem překračuje svá oprávnění a jedná tak, jak by za žádných okolností Znalec v civilním procesu jednat neměl. Podle jejího názoru žalující strana vede spor o částku, která je relativně, míněno z hlediska běžně žalovaných částek, velmi vysoká. Z hlediska finančních prostředků, kterými disponuje stát, tomu tak však není. Žalující strana vede spor za pomoci argumentů, které žalovaná strana neuznává, ale to je přibližně všechno, co jim lze vytýkat. Rozhodně jde o zcela běžnou situaci v civilním řízení a pokud jde o

konkrétní subjekty, které se za stát angažují v tomto sporu, z jejich pohledu není důvod řešit věc jinými prostředky.

Žalovaná strana konstatuje, že vyjádření strany žalující na procesní a důkazní situaci nic nezměnilo. Ta část žalobcovy podání, která je reakcí na jakési údajné zastrašování ze strany žalované, je nedůvodná a pro dokazování ve věci samé zcela irrelevantní. Tam, kde žalující strana předkládá listiny jako důkazy, je pak zřejmé, že důkazní hodnota těchto listin, je-li vůbec nějaká, je velmi problematická a nejednoznačná. Nadto pak obsah zmíněných listin rozhodně nedokazuje to, co žalující strana uvádí, tedy její interpretace je neadekvátní a zavádějící.

162. Strana žalující podáním ze dne 4. května 2007 (Y77) doplnila své vyjádření ze dne 24. dubna 2007 k postupu strany žalované a uvedla, že v tomto řízení je to již podruhé, kdy žalovaná strana Česká republika se pokouší si vynucovat potlačení znaleckého důkazu o výši škody. Poté, co přes její tvrzení opakem bylo prokázáno, že posudek znalců Doc. Ing. Luňáka a Ing. Kachánka sama objednala a poskytla pro účel jeho zpracování podklady, vyslovila pohrdžky trestního stíhání vůči rozhodcům, pokud bude důkaz jejich posudkem proveden. Žalující strana žádá Znalce, aby pokračoval ve svém úkolu, vyslovuje předpoklad, že přes obstrukce žalované strany bude stanovený termín dodržen a opět vyjadřuje připravenost k jakékoli součinnosti.

163. Strana žalovaná podáním ze dne 10. května 2007 (S48) žádá rozhodčí senát o zjednaní procesního pořádku a aby k důkazům předkládaným žalující stranou po 31. srpnu 2006 nepřihlížel. Zároveň se strana žalovaná obrazuje proti dezinterpretaci svého postoje k iniciativám Znalce a zdůrazňuje, že odmítnutím zúčastnit se plánované schůzky rozhodně neodmítla poskytnout Znalci potřebnou součinnost a rovněž na Znalce nevyvíjela žádný nátlak, aby, jak uvádí žalující strana, rezignoval na žalobcovu součinnost.

164. Strana žalující se podáním ze dne 15. května 2007 (Y78) se vyjadřuje k výzvě Znalce, přikládá další listinné důkazy a vyjadřuje se k předchozímu vyjádření žalované strany.

165. Znalec dne 17. května 2007 doručil rozhodcům „Doplnění odpovědi na jednotlivé otázky znaleckého posudku dle usnesení č. 3 rozhodčího senátu ze dne 19.9.2006“ ze dne 16. května 2007 (X326A). V odpovědi na otázku č. 9 Znalec v závislosti na platnosti stanovených předpokladů lišících se v objemu plazmy a výši frakcionačního poplatku stanovil výši ušlého zisku ve čtyřech variantách.

„Varianta I.A. Tvrzení žalující strany uvedená v odpovědi na otázku č. 1 je považováno za prokázané, a znalec tedy vychází z objemu plazmy pro frakcionaci. Výše frakcionačního poplatku stanovená v Dodatku Novota a ověřená panem Robertem se považuje za prokázanou, a znalec tedy vychází z hodnot stanovených v Dodatku Novota“ – celková výše ušlého zisku činí celkem – 5.770.781.000,- Kč.

„Varianta I.B. Tvrzení žalující strany uvedená v odpovědi na otázku č. 1 je považováno za prokázané, a znalec tedy vychází z objemu plazmy pro frakcionaci. Výše frakcionačního poplatku stanovená v Dodatku Novota a ověřená panem Robertem se za

prokázanou nepovažuje, a znalec tak vychází z průměrné hodnoty určené panem Grifolsen (hodnoty uvedeny v tabulce v odpovědi na otázku č. 5 tohoto Dokumentu)" – celková výše ušlého zisku činí celkem – 5.041.880.000,- Kč.

„Varianta II.A. Tvrzení žalující strany uvedené v odpovědi na otázku č. 1 není považováno za prokázané, a znalec tedy vychází z objemu skutečně zpracované plazmy. Výše frakcionačního poplatku stanovená v Dodatku Novota a ověřená panem Robertem se považuje za prokázanou, a znalec tedy vychází z hodnot stanovených v Dodatku Novota" – celková výše ušlého zisku činí celkem – 5.059.224.000,- Kč.

„Varianta II.B. Tvrzení žalující strany uvedené v odpovědi na otázku č. 1 není považováno za prokázané, a znalec tedy vychází z objemu skutečně zpracované plazmy. Výše frakcionačního poplatku stanovená v Dodatku Novota a ověřená panem Robertem se za prokázanou nepovažuje, a znalec tak vychází z průměrné hodnoty určené panem Grifolsen (hodnoty uvedeny v tabulce v odpovědi na otázku č. 5 tohoto Dokumentu)" – celková výše ušlého zisku činí celkem – 4.416.325.000,- Kč.

Tento Dokument je podle Znalce třeba číst současně se Znaleckým posudkem a následujícími vyjádřeními Znalce. Míra použitelnosti Znaleckého posudku je podle Znalce odvislá od dalšího posouzení rozhodčího senátu.

166. Strana žalující podáním ze dne 24. května 2007 (X79) potvrzuje přijetí dodatku Znaleckého posudku, avizuje podání návrhu na rozšíření žalobního petitu a dává rozhodcům v úvalu, zda uloží stranám jednání a smírnou vyřešení věci s krátkou, kupříkladu měsíční lhůtou.

167. Strana žalovaná podáním ze dne 30. května 2007 (S49) se vyjadřuje k materiálu předloženému Znalcem, o kterém pochybuje, že je doplněním Znaleckého posudku. Znovu navrhuje výslech Znalce. Podle názoru strany žalované samotný Znalecký posudek včetně materiálů, které následovaly, obsahují pouze popis jakési „modelové" situace, resp. abstraktní popis stavu, který mohl nastat na trhu s krevní plazmou v České republice. Vychází údaje jsou vyslovovány podmíněně. Z uvedeného pohledu se jeví obecné závěry Znalce ve všech materiálech, včetně Znaleckého posudku, které byly dosud vypracovány, v tomto řízení jako nepoužitelné.

Žalovaná strana má za to, že již tak podmíněné závěry Znalce lze zpochybnit i poukazem na to, že žalující stranou nově předkládané důkazy jsou ve velké většině listiny pocházející od strany žalované a navíc jsou čistě interní povahy. Z pohledu procesních pravidel se jedná o důkazy nepřipustné, resp. by se strana žalující měla vyjádřit ke způsobu, jakým si je opatřila. Dalšími podklady jsou vyjádření či tvrzení žalující strany, jejichž pravdivost žalovaná strana nikdy neuznala. S odkazem na procesní ekonomiku žádá strana žalovaná rozhodčí senát, aby ji seznámil s uvažovaným harmonogramem dalšího postupu ve věci.

168. Rozhodčí senát usnesením č. 43 ze dne 8. června 2007 poskytl stranám lhůtu tří týdnů ode dne doručení tohoto usnesení k vyjádření se k „Doplňení odpovědi na jednotlivé otázky znaleckého posudku dle usnesení č. 3 rozhodčího senátu ze dne 19.9.2006", uložil

Znaleci, aby ve lhůtě... i týdnů ode dne doručení vyjádřili, a tímto vyjádřením zaujal stanovisko a rozhodl, že po splnění stanovených povinností nebo po marném uplynutí lhůt stanovených k jejich splnění bude rozhodci rozhodnuto o dalším procesním postupu.

Rozhodčí senát v odůvodnění svého usnesení konstatuje, že považuje „Doplnění odpovědi na jednotlivé otázky znaleckého posudku dle usnesení č. 3 rozhodčího senátu ze dne 19.9.2006“ za doplnění již dříve Znalcem předloženého Znaleckého posudku. Nařizením Usiného jednání za účelem výslechu Znalce, tak jak to navrhuje strana žalovaná, považují rozhodci s ohledem na charakter případu za kontraproduktivní, protože závěry Znalce vycházejí pouze z listinných dokumentů. Má-li strana žalovaná jakékoliv otázky k doplnění Znaleckého posudku, pak je může uplatnit vůči Znalci v písemné formě a Znalec se k nim následně rovněž písemně vyjádří.

K návrhu žalující strany, aby stranám rozhodčí senát uložil jednat o smírném vyřešení věci, rozhodčí senát uvádí, že stanovení takovéto povinnosti jde nad rámec funkce rozhodců. Rozhodci mohou strany pouze vyzvat k jednání o smíru, avšak aby takováto výzva byla součástí usnesení, považují zcela za formální. Stranám totiž nic nebrání v tom, aby až do vydání konečného rozhodčího nálezů jednaly o smíru. Smír je nakonec vždy tím nejlepším řešením jakéhokoliv majetkového sporu v soukromoprávní oblasti.

169. Strana žalující se podáním ze dne 2. července 2007 (Y80) vyjádřila k podání strany žalované ze dne 30. května 2007. Dále se podrobně vyjádřila k dodatku Znaleckého posudku a k odpovědím Znalce na jednotlivé otázky.

Žalující strana rozšiřuje žalobní návrh adekvátně znaleckým závěrům a má zato, že jsou dány v řízení podmínky k rozhodnutí, jímž se rozšíření žalobního návrhu připouští. Výše škody je již jediným předmětem řízení. Změna žalobního návrhu spočívá výhradně ve změně výše žalobním petitem požadované náhrady škody; nepodává nová skutková tvrzení, ani se nedomáhá jiného plnění, ani se žalovaný nárok neopírá o jiný právní titul, než stávající. Změna návrhu spočívá tedy při zachování všech procesních tvrzení žalující strany výhradně ve změně výše požadované částky. Rozhodnout o změně žalobním návrhu lze nepochybně na základě dosavadního řízení.

Žalující strana rozšiřuje žalobní návrh a navrhuje, aby rozhodci přípustili žalobní návrh v tomto znění:

Žalovaná strana je povinna zaplatit straně žalující

- *na náhradě škody ve formě ušlého zisku za dobu od 1. července 1992 do dne 1. května 2000 částku 5.770.780.000,- Kč;*
- *na úrocích z prodlení za dobu do 31. července 2007 částku 7.487.684.791,- Kč;*
- *celkem tedy na náhradě škody a úrocích z prodlení do dne 31. července 2007 částku 13.258.464.791,- Kč;*
- *a náklady řízení, jejichž výše bude vyčíslena;*

- a dále na úrocích z prodlení částku 2.051.053,- Kč denně, počínaje dnem 1. srpna 2007 do zaplacení.

170. Strana žalovaná podáním ze dne 3. července 2007 (S50) se vyjádřila k doplnění Znaleckého posudku. Uvedla, že neshodila se zvoleným postupem, který byl zvolen s tím, že účastníkům řízení je znemožněno klást ústní dotazy zpracovatelům Znaleckého posudku. Tento postup je porušením obecného principu ústnosti projednávání sporů, který pravděpodobně může být vyloučen v rozhodčím řízení, ovšem pouze na základě dohody stran. V daném případě to strany nevykloučily.

Žalovaná strana má závažné pochybnosti o použitelnosti Znaleckého posudku a jeho dodatku pro rozhodčí řízení. Již z toho důvodu by měla mít právo zpracovatel osobně vyslechnout a při ústním výslechu si ověřit faktickou schopnost zpracovatelů vysvětlit a případně obhájit své závěry. Vzhledem k tomu formulovala žalovaná strana v tomto podání znění 193 otázek pro Znalce.

171. Strana žalující podáním ze dne 9. července 2007 (Y81) se vyjádřila k podání žalované strany ze dne 3. července 2007, a to jak ke struktuře, tak k obsahu otázek, jež žalovaná strana klade Znalci na základě dodatku jeho Znaleckého posudku.

172. Strana žalující podáním ze dne 20. července 2007 (Y82a) se vyjádřila k jednotlivým otázkám strany žalované určených Znalci. Dále uvedla, že po prostudování posledního podání strany žalované strana žalující konstatuje, že jejím cílem bylo pouze formulovat co největší množství dotazů, bez ohledu k jejich vztahu k předmětu řízení a dosud vydaným pravomocným rozhodčím nálezům. Žalovaná strana zjevně odmítá respektovat kontinuitu sporu a odmítá nést následky za své vlastní procesní chování, zvláště když vytýká Znalci nekompetentnost vůči otázkám, jež sama Znalci položila a opakovaně se jej dotazuje, proč vyšel ze skutkových údajů, které ve sporu sama k důkazu předložila. Žalovaná Česká republika je však vázána svými procesními úkony, jakož i svými procesními tvrzeními od doby zahájení řízení. Žalovaná strana se taktéž opakovaně pokouší vyvíjet nátlak na Znalce, aby se již rozhodnutými otázkami při svých závěrech znovu a odlišně zabýval. Žalující strana chápe tuto tendenci žalované strany jako protiprávní snahu vynucovat si superioritu ve sporu a jako nepřizpůsobivost žalované České republiky vlastnímu ústavnímu pořádku.

173. Rozhodčí senát usnesením č. 44 ze dne 20. července 2007 doplnil bod 2. usnesení rozhodčího senátu ze dne 8. června 2007, který tak zní: „2. Znalci se ukládá, aby ve lhůtě tří týdnů ode dne doručení vyjádření stran dle bodu 1. tohoto usnesení k těmto vyjádřením zaujal stanovisko a zodpověděl položené otázky, které jsou relevantní a týkají se „Doplnění odpovědí na jednotlivé otázky znaleckého posudku dle usnesení č. 3 rozhodčího senátu ze dne 19.9.2006.“ Zároveň poskytl straně žalované lhůtu k vyjádření se k návrhu žalující na rozšíření žalobního petitu ze dne 2. července 2007.

174. Strana žalovaná se podáním ze dne 1. srpna 2007 (S51) vyjádřila k dalšímu procesnímu postupu stanovenému rozhodčím senátem, který je podle jejího názoru nestandardní. Doplnění Znaleckého posudku nemůže být vnímáno jako jeho součást a k této

skutečnosti je nutné reagovat na zmíněné doplnění v kontextu s původním posudkem. Pokud se jedná o rozšíření žaloby, pak žalovaná strana uvádí, že jí není zřejmé, jakým způsobem dospěla strana žalující k uvedené částce úroků z prodlení a od kterého data je toto prodlení počítáno. Z opatnosti vznáší žalovaná strana též námítku jejich promlčení.

175. Znalec doručil dne 13. srpna 2007 rozhodem „Vyjádření znalce k připomínkám stran k doplnění znaleckého posudku č. 23/124192/05 ze dne 16.6.2006“ ze dne 13. srpna 2007 (X341A), ve kterém reagoval na některé připomínky obou stran na doplnění Znaleckého posudku ze dne 17. května 2007.

176. Strana žalující podáním ze dne 21. srpna 2007 (Y83) se vyjadřuje ke stanovisku zástupce žalované strany, JUDr. Milady Šípkové, jež bylo zveřejněno v Lidových novinách dne 1. srpna 2007, jimž podává nepravdivé informace o stavu sporu v tom smyslu, že před devíti lety nebylo rozhodnuto o tom, že stát způsobil škodu a musí ji nahradit a omluvit se. Žalující strana dává veřejné stanovisko do souvislosti s postupem žalované strany v řízení. Téměř veškerá argumentace žalované strany je zaměřena právě proti skutkovým okolnostem věci, o nichž již bylo právě rozhodnuto pravomocně, stejně jako o délce doby, po níž vznikala žalující straně škoda. Dále ve veřejném stanovisku Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových expresivně, ale zcela výslovně odmítl skutečnost, že Úřad jako zástupce České republiky v tomto řízení navrhl jako revizního znalce společnost E & Y Valuations s.r.o., ačkoliv Úřad sám předložil návrh na jeho jmenování.

Žalující strana konstatuje, že Smlouva o společném postupu ve sporu o náhradu škody ze dne 7. prosince 2001 byla změněna pouze co do znění článku 4, v ostatním zůstala nedotčena. Žalující strana bere na vědomí smlouvu a ujednání o oboustranném zájmu na spravedlivém, nezájmovém, rychlém a konečném vyřešení vedeného sporu a sděluje straně žalované, že ona takový zájem i nadále respektuje a že je si vědoma obecné povinnosti účastníků soukromoprávních vztahů řešit jejich poruchy především dohodou. Vyhrazuje si kdykoli v budoucnu, před věcným rozhodnutím v této věci či po doručení takového rozhodnutí, právo vyzvat žalovanou stranu ke schůzi pracovní skupiny k projednání jakýchkoli sporných otázek v řízení.

177. Rozhodčí senát dne 4. září 2007 usnesením č. 45 návrh strany žalující na změnu rozhodnutí o vedlejší účastenství JUDr. Jiřího Oršuly v tomto rozhodčím řízení zamítl jako nedůvodný. Usnesením č. 46 uložil straně žalující, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení podrobněji specifikovala rozšíření žalobního návrhu ze dne 2. července 2007, teprve pak bude rozhodnuto o přípustnosti rozšíření žalobního návrhu.

Usnesením č. 47 rozhodčí senát nařídil ústní jednání za účelem výslechu Znalce na den 9. listopadu 2007, straně žalované uložil, aby na termín ústního jednání zajistila na své náklady v neutrálním prostředí odpovídající místnost a technické zařízení (počítač s tiskárnou, kopírku a zapisovatelku) s tím, že místo konání ústního jednání sdělí rozhodčímu senátu, účastníkům a Znalci nejpozději do 14 dnů ode dne doručení tohoto usnesení a uložil Znalci, aby zajistil na tomto ústním jednání účast oprávněné osoby, která bude znala problematiky zpracovaného Znaleckého posudku.

178. Rozhodčí senát usnesením č. 48 ze dne 11. září 2007 odročil z důvodu žádosti Znalce (nepřítomnost zpracovatelů Znaleckého posudku) ze dne 10. září 2007 (X347) ústní jednání nařízené na 9. listopadu 2007 na den 30. listopadu 2007.

179. Strana žalující podáním ze dne 12. září 2007 (Y84) požádala rozhodčí senát o stanovení jiného termínu ústního jednání kdykoliv do 30. října 2007 z důvodu dlouhodobě plánovaného lékařského zákroku předsedy jejího představenstva, který chce být osobně na ústním jednání přítomen.

180. Rozhodčí senát usnesením č. 49 ze dne 18. září 2007 předodročil ústní jednání na den 20. října 2007 a straně žalované uložil, aby na tento den zajistila na své náklady místo a technické prostředky pro konání ústního jednání, sdělila místo konání účastníkům, Znalci a rozhodčím nejpozději do 5. října 2007 a aby v součinnosti se stranou žalující zajistila, aby ústní jednání bylo dokumentováno audiovizuálním záznamovým zařízením.

181. Strana žalovaná podáním ze dne 4. října 2007 (S52) sděluje rozhodčímu senátu, že zajistila pro ústní jednání místnost a potřebné vybavení v prostorách Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky, Dlouhá 13, Praha, 1, a že se dostaví v doprovodu odborného konzultanta z oboru ekonomiky.

182. Strana žalující podáním ze dne 8. října 2007 (Y85) vzala na vědomí sdělení žalované strany o místě konání rozhodčího řízení. Žalující strana trvá na dodržení zákonného principu neveřejnosti a za přípustnou má pouze účast procesních stran a jejich zástupců. Účast třetího by znamenala porušení zákona a založení procesní vady řízení. Každá ze stran měla dostatek příležitosti k ekonomickým konzultacím i přípravě ústního slyšení Znalce.

183. Rozhodčí senát usnesením č. 50 ze dne 13. října 2007 vzal na vědomí místo konání ústního jednání a rozhodl, že na tomto ústním jednání ve smyslu § 19 ZŘŘ (ústní řízení před rozhodci je vždy neveřejné) mohou být přítomni pouze účastníci, jejich právní zástupci, oprávnění zástupci Znalce, zapisovatelka a rozhodci.

184. Strana žalovaná podáním ze dne 15. října 2007 (S53) reagovala na podání strany žalující ze dne 4. října 2007 ohledně požadavku na audiovizuální dokumentaci, kterou považuje za absurdní a ignoruje právní normy. Pokud jde o dovolávání se principu neveřejnosti rozhodčího řízení, jde o argument nepřipadný. Neveřejnost je v soudní praxi vnímána jako vyloučení veřejnosti, tj. osob, které v rámci řízení nemají žádnou funkci či roli a lidově řečeno, přišly se podívat. Takovouto funkci zřetelně nemá Znalec a takovouto funkci nemohou mít ani další osoby, u nichž dospěje rozhodčí senát k závěru, že jich je pro spravedlivý proces a rozhodnutí ve věci v řízení zapotřebí.

185. Strana žalující elektronickým podáním ze dne 17. října 2007 (Y86) a následně poštou (Y88) reagovala na reakci žalované strany a sdělila, že výhradně ve snaze zamezit dalším průtahům v řízení, jakož i zamezit iracionálnímu tlaku žalované strany na rozhodce,

od návrhu na pořízení vizuálního záznamu jednání upouští. Požadavek žalované strany na přítomnost konzultanta na ústním jednání kontrastuje s faktem, že tato strana odmítla poskytnout Znalci vysvětlení, tedy zákonem předpokládanou součinnost. Zde jí nic nebránilo angažovat ekonomické poradce a spolu s nimi vysvětlení formulovat. Žalující strana trvá na dodržení zásady nevěřejnosti v intencích daručeného usnesení č. 50.

186. Josef Štáva, předseda představenstva žalující strany, dopisem ze dne 17. října 2007 (Y87) rekapituloval rozhodnutí rozhodců ohledně vedlejšího účastenství JUDr. Jiřího Oršuly a konstatoval, že ten místo podpory strany žalující činí pravý opak, protože svého postavení zneužívá k již nepokrytému nátlaku na stranu žalující. JUDr. Jiří Oršula před svým vstupem do řízení a poté nečinil jediný procesní úkon, podporující stranu žalující, nepředložil vůbec žádný důkaz, nečinil jakékoli tvrzení ani nepodal jakékoli vyjádření k předloženým důkazům, nečinil v tomto směru nic. Naopak, poskytl protistraně informace a dokumenty žalující strany o sporu. Mimo jiné i za tento skutek byl vyškrtnut ze seznamu advokátů.

Strana žalující žádá, aby rozhodci znovu zvážili neudržitelnou situaci, kterou založili svým rozhodnutím. Pokud snad rozhodce bylivnila pohrůžka jmenovaného odpovědnosti za újmu, která by mu mohla vzniknout jeho nepřipustitelným do řízení, měli by ji znovu zvážít. Je zjevné, že jde o pohrůžku u jmenovaného sice obvyklou, ale zcela nepodloženou. Zato újma, jež hrozí žalující straně v důsledku minulých, a patrně i budoucích kroků JUDr. Jiřího Oršuly, je zcela reálnou. Proto dovoďte navrhnout, abyste revidovali své stanovisko a účast JUDr. Jiřího Oršuly v řízení ukončili. Újma na právech naší firmy, jako strany rozhodčí smlouvy, v přímé souvislosti s touto účastí již není jen teoretická, ale akutní.

187. Dne 20. října 2007 se na žádost strany žalované konalo jediné ústní jednání v tomto sporu, na kterém byl proveden výslech Znalce, zastoupeného oprávněnými osobami Ing. Petrou Wendelovou, CSc., Ing. Lukášem Brychem a Mgr. Davidem Zlámalém. Za žalující stranu byl přítomen Josef Štáva, předseda představenstva žalující strany, a právní zástupce JUDr. Jan Kalvoda. Za stranu žalovanou byli přítomni právní zástupci JUDr. Jan Herda a JUDr. Milada Šípková. Byl přítomen i vedlejší účastník JUDr. Jiří Oršula. Průběh celého ústního jednání je zachycen v písemném zápisu o tomto ústním jednání (X373). Proti protokolaci nebyla vznesena žádná námítka. Zápis byl podepsán všemi přítomnými osobami bez výhrad.

Na dotaz rozhodčího senátu zástupci Znalce potvrdili, že Znalec vypracoval Znalecký posudek a jeho doplnění a že trvá na svých znaleckých závěrech. Zástupci Znalce zodpověděli otázky položené právními zástupci obou stran, vyhradili si však právo na otázky, na které nebyli schopni okamžitě reagovat, zodpovědět písemně ve stanovené lhůtě.

Na závěr ústního jednání s cílem urychlení vydání konečného rozhodnutí ve věci navrhl rozhodčí senát stranám možnost pověřit rozhodce k rozhodnutí podle zásad spravedlnosti ve smyslu § 25 odst. 3 ZŘŘ. Dále rozhodčí senát vydal usnesení č. 52, kterým byla Znalci poskytnuta lhůta do 1. listopadu 2007 k písemným odpovědím na otázky, které mu na ústním jednání byly položeny a které nezodpověděl, účastníkům pak byla poskytnuta lhůta k vyjádření se k odpovědím Znalce a poté měl rozhodčí senát rozhodnout o dalším procesním postupu.

188. Strana žalující v podání ze dne 29. října 2007 (Y90) se vyjádřila k otázkám stran, které strany položily Znalci při jeho výsledku na ústním jednání konaném dne 20. října 2007.

189. Znalec doručil rozhodcům dne 6. listopadu 2007 „Písemné odpovědi znalce na některé dotazy vznesené při výsledku znalce dne 20.10.2007“ ze dne 1. listopadu 2007 (X374), obsahující odpovědi Znalce na otázky stran, které nebyly na uvedeném ústním jednání Znalcem zodpovězeny.

190. Strana žalující podáním ze dne 11. listopadu 2007 (Y89a) se podrobně vyjádřila k písemným odpovědím Znalce na otázky ze dne 20. října 2007. Ke stavu dokazování strana žalující uvedla, že podstatou vyjadřování žalované strany je vyslovování obecné nespokojenosti s průkazností tvrzení žalující strany. Pokud však kdy podala konkrétní skutkové tvrzení, bylo vyvráceno důkazně a žalovaná strana bez dalšího od takového tvrzení upustila. Příkladem může být tvrzení o SEVACu jako producentu plazmy a konkurence schopných derivátů.

Dokazování žalující strany bylo v průběhu sporu ovlivněno i protiprávními postupy strany žalované. Za takový třeba označit odebrání obchodní a celní dokumentace žalující straně Policií České republiky pod záminkou trestního řízení v letech 1993 – 1995 a fakt, že po odložení věci jí nebyly vráceny. Žalovaná strana se pokoušela tímto mocenským zásahem a protiprávním způsobem stranu žalující vystavit důkazní nouzi a zamezit jí v dokazování jejími vlastními dokumenty. Stejně tak strana žalující vnímá i nenadále zničení příslušné části archivu Novo Nordisk s údaji o objemech zpracované plazmy z ČSFR, ke kterému došlo bezprostředně po jednání s představiteli žalované strany.

Žalující strana sděluje, že se jí podařilo protiprávně zadržované a žalovanou stranou údajně ztracené dokumenty získat a podstatné z nich nyní předkládá k důkazu. Obchodní činnost žalobce předcházející rozhodné době je tedy nyní detailně prokázána. Žalující strana proto vyjadřuje stanovisko, že po podání Znaleckého posudku ve znění jeho dodatků jsou v řízení prokázány veškeré podstatné skutkové i právní okolnosti uplatněného nároku.

191. Strana žalovaná podáním ze dne 12. listopadu 2007 (S54) se vyjádřila k výsledku Znalce a uvedla, že tento výsledek naprosto jednoznačně potvrdil to, co jí bylo opakovaně namítáno. Žalující strana ničím nedoložila svá tvrzení a Znalec při vypracování Znaleckého posudku nevycházel z důkazů, které by ať již příčinněm žalující strany či z jiného důvodu byly založeny ve spise, ale toliko z tvrzení žalující strany.

Znalecký posudek jako takový je zřejmě nepoužitelný právě proto, že vychází ze subjektivních tvrzení jednoho z účastníků řízení a žalovaná strana zřetelně zdůrazňuje, že nebudou-li tato tvrzení prokázána, nelze závěr ve Znaleckém posudku brát v úvahu při rozhodování ve věci samé. Z této situace žalovaná strana dovozuje, že nadešel čas pro ukončení dokazování, které už jednou rozhodčí senát deklaroval a k výzvě stranám, aby předložily své závěrečné návrhy. Z uvedených důvodů je zřejmé, že rozhodčím senátem zmiňovaný možný postup dle § 25 odst. 3 ZŘŘ, tzn. rozhodování podle zásad spravedlnosti, je pro žalovanou stranu neakceptovatelný.

192. Rozhodčí senát usnesením č. 53 ze dne 26. listopadu 2007 poskytl Znalci lhůtu k vyúčtování znalečného a rozhodl, že o znalečném bude rozhodnuto v konečném rozhodčím nálezů.

Usnesením č. 54 ze dne 27. listopadu 2007 uložil rozhodčí senát žalující straně, aby ve stanovené lhůtě splnila povinnost uloženou jí rozhodčím senátem usnesením č. 46 ze dne 4. září 2007, žalované straně pak poskytl lhůtu k vyjádření se k podání strany žalující a rozhodl, že po doručení podání stran rozhodne o dalším procesním postupu.

193. Rozhodčí senát dne 7. prosince 2007 (X383) vyzval stranu žalovanou, aby ohradila v ce nejkratší lhůtě Rozhodčímu soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky náklady spojené s konáním ústního jednání dne 20. října 2007 ve výši 2.050,- Kč, a to proto, že předsedající rozhodce byl dopisem tajemnice zmíněného Rozhodčího soudu ze dne 29. listopadu 2007 (X382) požádán o zajištění zaplacení této akce, neboť strana žalovaná i přes opakované výzvy JUDr. Janu Herdovi požadovanou částku nezaplatila. Dle následně ústní informace Rozhodčího soudu byla dlužná částka poté stranou žalovanou zaplacená.

194. Strana žalující podáním ze dne 8. prosince 2007 (Y93) se vyjádřila k rozšíření žalobního petitu a k výpočtům úroků z prodlení, o kterých Znalec ve Znaleckém posudku neuvažoval. Žalující strana vyčkávala s uloženým vyjádřením k rozšíření petitu proto, že u Vrchního soudu v Praze očekává v jiné věci pravomočné rozhodnutí o výpočtu z prodlení po datu účinnosti vládního nařízení č. 163/2005 Sb. Prvostupňové rozhodnutí Městského soudu v Praze totiž dovodilo, že i pohledávky, u nichž prodlení nastalo před datem účinnosti této normy, se nadále úročí podle této normy. Při výkladu přechodného ustanovení vládního nařízení č. 163/2005 Sb. nelze učinit pouze jazykový výklad, ale je nutné učinit i teleologický výklad a z pohledu znění a účelu Směrnice Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2000/35/ES o postupu proti opožděným platbám v obchodních transakcích pojem „prodlení s plněním peněžitého závazku“ chápat jako právní vztah, který vzniká každým dnem, kdy není peněžité závazek splněn, vzniká po určitý po sobě jdoucí počet dní, ode dne započítí prodlení až do dne splnění peněžitého závazku. Proto se výše úroků z prodlení řídí od 28. dubna 2005 vládním nařízením č. 142/1994 Sb., ve znění vládního nařízení č. 163/2005 Sb. Pro přehlednost výpočtu úroků připojila žalující strana tabulku s jejich výpočtem.

Zároveň strana žalující opravuje písařskou chybu, která se vyskytla v nově formulovaném petitu, kdy místo nesprávného dvakrát uvedeného data „do 31.7.2007“ má být správné datum „do 30.6.2007“ a místo jednou nesprávně uvedeného data „dnem 1. srpna 2007“ má být správné datum „dnem 1. července 2007“.

195. Předsedajícímu rozhodci byla dne 27. prosince 2007 doručena žádost Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 14. prosince 2007, sp.zn. 7 T 28/2006 (X388) o zaslání rozhodčího spisu z tohoto sporu, protože je důležitý pro trestní řízení ve smyslu § 78 odst. 1 trestního řádu.

Předsedající rozhodce reagoval na tuto žádost dopisem ze dne 4. ledna 2008 (X390) s tím, že této žádosti nemůže vyhovět s ohledem na ustanovení § 6 odst. 1 ZŘŘ, neboť je

povinen zachovávat zákonnou mlčenlivost o skutečnostech, o kterých se dozvěděl v souvislosti s výkonem své funkce. Zároveň soud upozornil na to, že obě strany mají k dispozici stejné listiny, které jsou založeny v rozhodčím spise, přičemž strany nejsou vázány žádnou zákonnou povinností mlčenlivosti. Oběma stranám byl přípis soudu i odpověď předsedajícího rozhodce zaslány na vědomí (X393 a X394).

Dne 9. ledna 2008 zaslala e-mailem strana žalující předsedajícímu rozhodci na vědomí její podání Obvodnímu soudu pro Prahu 2, datované asi omylem 8. prosince 2007 (Y94), ve kterém se vyjadřuje k výzvě soudu podle § 79 odst. trestního řádu, k otázce mlčenlivosti rozhodců a vyslovuje přesvědčení, že zmíněný soud získá v souladu se zákonem veškeré písemnosti, potřebné pro trestní řízení, které obsahuje rozhodčí spis, na základě výzvy Ministerstvu zdravotnictví České republiky, resp. Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových.

196. Dne 2. ledna 2008 doručil Znalec předsedajícímu rozhodci přípis ze dne 18. prosince 2007 týkající se nákladů na vypracování Znaleckého posudku a současně přiložil dvě faktury (X389), kterými tyto náklady byly vyúčtovány.

Tyto faktury však předsedající rozhodce vrátil Znalci dopisem ze dne 4. ledna 2008 (X391) zpět, protože v nich byl nesprávně označen odběratel (Rozhodčí soud při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky, který s tímto sporem nemá nic společného).

197. Dne 17. ledna 2008 byla předsedajícímu rozhodci doručena II. výzva Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 11. ledna 2008 (X399) k vydání věci podle § 78 odst. 1 trestního řádu s konstatováním, že soud dal souhlas k vydání spisu podle § 8 odst. 5 trestního řádu a zároveň předsedajícího rozhodce upozornil, že nevyhoví-li této výzvě, může mu být věc odňata a může mu být ve smyslu § 66 odst. 1 trestního řádu uložena pořádková pokuta až do výše 50.000,- Kč. Skutečnost, že spis se nachází v zahraničí, soud vůbec nezajímá.

Předsedající rozhodce e-mailem dne 18. ledna 2008 (X401) informoval zástupce obou stran, že vydání spisu by porušilo právo na spravedlivý proces a rovněž by mohlo znamenat ohrožení integrity spisu. Ponechal na úvaze stran, zda její obě strany ve smyslu § 6 odst. 2 ZRR zbaví mlčenlivosti ohledně části spisu od 1. července 2003 do 1. července 2004. Dále strany upozornil, že v případě uplatnění soudem zmíněných postupů vůči jeho osobě či jeho domácnosti by musel patřičně reagovat. Podle názoru jediného rozhodce je výzvou soudu probíhající rozhodčí řízení narušeno.

Z následující e-mailové korespondence mezi předsedajícím rozhodcem a právními zástupci stran vyplývá, že strana žalující považuje výzvu a případný následný postup soudu za bezprecedentní (X402), naopak právní zástupce žalované strany JUDr. Jan Herda vznáší pochybnosti o tom, zda probíhající trestní řízení a žádost jednajícího soudu má, či může mít vůbec nějaký dopad na průběh tohoto rozhodčího řízení (X405).

Vzhledem k tomu, že nakonec obě strany zbavily jediného rozhodce mlčenlivosti ohledně části spisu, zaslal předsedající rozhodce dne 25. ledna 2008 Obvodnímu soudu pro Prahu 2 kopie listin založených ve spise za období 1. červenec 2003 až 1. červenec 2004 a ve

spis označené jako VI. z V26a, S11 až S20, V8 a V9 a X16 X84. Dle údaje doručující pošty na dorůjce byla zásilka soudu doručena dne 28. ledna 2008 (X409).

198. Strana žalující se v podání ze dne 23. ledna 2008 (Y97) vyjádřila k výzvě soudu o vydání spisu, který je podle jejího názoru nepřipustný a protiprávní, protože neexistují podmínky pro postup podle § 8 odst. 5 trestního řádu, neboť existuje zvláštní úprava zbavení mlčenlivosti rozhodců v ZRR. Žalující strana, aby nedošlo k odnětí spisu Obvodním soudem pro Prahu 2, navrhuje, aby byli rozhodci zbaveni mlčenlivosti pro období 1. července 2003 až 1. července 2004 a navrhuje straně žalované, aby učinila totéž a aby byly soudu poskytnuty kopie vyžádaných dokumentů.

Zároveň žalující strana navrhuje, v souladu s aktuálním návrhem žalované strany, aby rozhodci ukončili dokazování a vyzvali strany k podání jejich závěrečných návrhů.

199. Rozhodčí senát usnesením č. 55 ze dne 29. ledna 2008 nevyhověl žádosti strany žalující ze dne 17. října 2007 o ukončení účasti JUDr. Jiřího Oršuly jako vedlejšího účastníka v tomto řízení.

Usnesením č. 56 z téhož dne připsal rozhodčí senát změnu žalobního návrhu po opravě písařské chyby podle podání žalující strany ze dne 8. prosince 2008, takže žalobní nárok zní:

- na náhradu škody ve formě ušlého zisku za dobu od 1. července 1992 do dne 1. května 2000 částku 5.770.780.000,- Kč;
- na úrocích z prodlení za dobu do 31. června 2007 částku 7.487.684.791,- Kč;
- celkem tedy na náhradu škody a úrocích z prodlení do dne 31. června 2007 částku 13.258.464.791,- Kč;
- a náklady řízení, jejichž výše bude vypočtena;
- a dále na úrocích z prodlení částku 2.051.053,- Kč denně, počínaje dnem 1. července 2007 do zaplacení.

Rozhodci provedli dokazování posledními listinami, které strany a Znalec předložili. Strany žádné další listiny nepředložily, ani ve svých posledních podáních nenavrhly doplnit dokazování. Podle názoru rozhodců je spor již natolik objasněn, že není nutné provádět další důkazy a je možné přistoupit k jeho skončení.

Proto se rozhodci rozhodli vydat dne 29. ledna 2008 usnesení č. 57, kterým rozhodli, že 1. Dokazování se prohlašuje za skončené. 2. Stranám se poskytuje lhůta 30 dnů ode dne doručení tohoto usnesení k podání písemných závěrečných návrhů. 3. Po doručení závěrečných návrhů dle bodu 2. tohoto usnesení nebo po marném uplynutí tam uvedené lhůty rozhodne rozhodčí senát o dalším procesním postupu.

200. Strana žalující ve svém závěrečném návrhu ze dne 6. března 2008 (Y98A) – doručeném rozhodcům dne 7. března 2008 – se vyjádřila ke stavu a předmětu řízení, k postupu žalované strany, k důkaznímu stavu řízení po ukončení dokazování a podala svůj závěrečný návrh. Předmětem sporu je podle žalující strany vylučně rozhodnutí o výši škody, jež jí ve formě ušlého zisku vznikla v době od dne 1. července 1992 do dne 30. května 2000, nad částku, přiznanou žalující straně částečným rozhodčím nálezem a obsah omluvy, kterou je žalovaná strana povinna žalující straně. Meziřádním rozhodčím nálezem bylo rozhodnuto o základu nároku. Tento nálezn rozhodl o všech složkách skutkové podstaty nároku, vyjma výše škody. Částečným rozhodčím nálezem pak bylo rozhodnuto o nesporné výši nároku, tedy o minimální výši ušlého zisku za dobu, po niž rozhodci zjistili, že zisk ucházel, tedy i o nesporné době, po niž škoda vznikala, tzn. od 1. července 1992 do 30. května 2000.

Bez ohledu na vydané rozhodčí nálezy a jejich právní závěry strana žalovaná požaduje prokazovat existenci příčinné škody a svého protiprávního jednání, argumentuje, že příčinná souvislost se škodou je vyloučena, neboť podnikání žalující strany bylo podminěno úspěchem ve výběrových řízeních, polemizuje s následky pravomocných nálezů. Je zřejmé, že žalovaná strana v řízení za nejpodstatnější argumentaci považuje argumentaci irelevantní. Mimo snahy o distancování se od vlastních procesních úkonů, je to snaha distancovat se od pravomocného stavu věci. Z tohoto hlediska se každý z účastníků pohybuje v jiném spurném řízení; žalující strana vychází jak z dosavadních procesních úkonů žalované strany i pravomocného stavu sporu; žalovaná strana stále vede spor, v němž nebylo nic rozhodnuto. Předmětem sporu podle žalující strany v jeho aktuální fázi je, mimo obsahu omluvy, tedy výhradně rozhodnutí, jaký zisk ušel žalující straně ode dne 1. července 1992 do dne 30. května 2000 nad částku, přiznanou žalující straně částečným rozhodčím nálezem.

Podle názoru žalující strany se strana žalovaná zjevně necítí být vázána nejen pravomocným stavem sporu, ale i vlastními procesními úkony v řízení; což dokumentuje na materiálu Ministerstva zdravotnictví FAR 151 – 4, ohledně kterého strana žalující tvrdí a dokládá, že na nespornosti tohoto materiálu se strany shodly. Třeba dodat, že výhrady, že Znalec vychází z nikoli nesporných skutkových údajů, jsou jediným procesním postupem, jímž žalovaná strana zpochybňuje Znalecký posudek a konečnou i důkazní stav věci.

Různé politické skupiny, po sobě jdoucí, zpravidla uchopily spor jako příležitost k osvědčení své efektivnosti při údajné obraně zájmů státu, tudíž také popularity. Zpravidla označily onu předchozí elitu za neschopnou a neprofesionální a přislíbily nápravu – a úspěch ve sporu – bez ohledu na jeho stav. Totéž platí o aktuální politické konstelaci, která však převzala pozici, z veřejných prostředků hrazené poradce, a rétoriku od předchozí, volebně ukončené, především předsedy vlády Jiřího Paroubka, ten označil Znalecký posudek ustanoveného znalce za „jejich“ posudek (tedy za privátní posudek strany žalující) a ohlásil zásadní změnu, jež měla spočívat v – konečně již – „tvrdém“ a profesionálním zastoupení renomovanou právní firmou – opomíjeje, že zákonným zástupcem je Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových – a předložení vlastního posudku renomovanou znaleckou společností – předložena byla velmi neobratná a povrchní písemnost firmy, jež ovšem soudním znalcem, resp. znaleckým ústavem není. Podle názoru strany žalující bylo v řízení prokázáno zneužívání mocenských funkcí žalované strany proti jejímu žalobci; tendenčně zlepšovat procesní pozici zneužíváním veřejnoprávních pravomocí.

O aktuální procesní taktice žalované strany je jisto, že je založena na svém přesvědčení, že břemeno tvrzení i důkazní leží ve sporu výhradně na žalující straně. Žalovaná strana tím deformovala podstatu sporu, jehož se vlastně ani plnohodnotně neúčastní.

Podle názoru strany žalující bylo v řízení prokázáno:

- jaký stav oboru byl v České republice před rokem 1990;

- přítomnost firmy Diag Human AG od poloviny 80. let minulého století jak na mezinárodním, tak jako monopolního smluvního frakcionátora v NDR i v jednáních s československou zdravotní správou;

- skutečnost, že obchodní model smluvní frakcionace, založený na kompenzaci nákladů frakcionátora hodnotou krevní plazmy, byl požadován státní zdravotní správou žalované strany v roce 1990;

- existence modelu nepřímé smluvní frakcionace, že žalující strana tento model českým zdravotnickým zařízením nabídla, okolnost, že právě takový model byl pro žalovanou stranu nejen nejvýhodnější, ale jediný možný z hlediska financování a pro technologickou zaostalost;

- okolnost, že žalující strana disponovala všemi potřebnými správními povoleními žalované strany k nákupu krevní plazmy, vývozu krevní plazmy, dovozu výrobků z krevní plazmy, zejména i distribučním skládem a osvědčením o správné výrobní praxi v distribučním skladu, a co do všech těchto podmínek měla strana žalující na českém trhu prioritu;

- okolnost, že konkurenti žalující strany po podstatnou část rozhodné doby podnikali v oboru, aniž splnili základní administrativní podmínky podnikání, aniž splnili podmínky výběrových řízení žalované strany a na základě fingovaných údajů o produktivitě výroby (jak o výtěžnosti produktů, tak o nákladech na výrobu) a z toho plynoucího fingovaného předpokladu, že dováží do země původu všechny produkty z české plazmy;

- okolnost, že žalující strana až do protiprávního vyloučení z trhu stranou žalovanou primárním tržím s krevní plazmou vybudovala na svůj náklad a v intencích kompenzačního schématu a na primárním trhu, jehož velikost byla dána rozsahem jeho investic do české transfúzní služby, se soutěžní prioritou podnikala a její podnikání bylo legální;

- okolnost, že obchodní aranžmá žalující strany bylo významně výhodnější pro české kontrahenty, že konkurenti žalující strany dosahovali po celou rozhodnou dobu vyššího zisku, než dosílovala a než uplatňuje žalující strana, a že na českém primárním trhu v rozhodné době nesoutěžil tuzemský konkurent;

- okolnost, že v modelu smluvní frakcionace je pozice frakcionátora stabilní;

- konkurenční výhody žalující strany.

Podle názoru žalující strany byla v řízení vyvrácena tvrzení strany žalované:

- že konkurenti vraceli zpět do země původu veškerou produkci z české plazmy;

- že žalující strana v České republice neuskutečnila jediný obchodní případ;

- že žalobce nevybavil část transfúzní sítě žalované strany technologiemi;

- že firma SEVAC byla v rozhodné době konkurentem v obchodu a spotřebovávala krevní plazmu k výrobě výrobků;

- že průmyslová výtěžnost produktů odpovídá údajům konkurentů vůči českým partnerům.

Podle názoru žalující strany je prokázáno, že žalovaná strana vyloučila žalující stranu za situace, kdy jí nabízené a frekventované obchodní podmínky nahradila podstatně nákladnější spoluprací s konkurenty. Tuto nevýhodnost je důkazy v řízení provedenými kvantifikována. Zejména je však prokázáno, že varianta Znalce LA Dodatku Znaleckého posudku, již je adekvátní žalobní žádání, je zcela odůvodněná. Žalující strana byla prostě po celou dobu trvání rozhodné doby nahrazena konkurenty, kteří požívali výhodu jednoho z dominantních rysů primárního trhu, jímž je stabilita. Tento rys je prokázán tudíž empiricky; žalující strana po vyloučení z trhu byla nahrazena konkurenty, způsobilými zajistit zpracování vždy jednoho druhu krevní plazmy; žalující strana zajišťovala obě. Adekvátně tomu tak usoudili i všichni znalci, kteří podali v řízení své posudky; jmenovitě Znalec ustanovený.

Nepředvídatelnost škody je jako důvod vylučující či omezující nárok na náhradu škody, namítaný stranou žalovanou, zásadně nepoužitelný. Je vyloučen důkaz, že by žalovaná strana při obvyklé péči a s přihlédnutím ke skutečnostem, jež v uvedené době povinná strana znala nebo měla znát, nemohla rozsah vzniklé škody předvídat. V řízení bylo prokázáno, jakého zisku docílovali v oboru dva konkurenti žalující strany v rozhodné době. Tento důkaz představuje skutkový základ pro eventuelní rozhodnutí přiznání abstraktního ušlého zisku, ale v této souvislosti vyvrací obranu žalované strany ve smyslu § 379 obchodního zákoníku.

Žalující strana formuluje obsah již pravomocně přiznaného práva na omluvu strany žalované. Činí tak zdrženlivě a má zato, že přiměřeně prokázáno, ba notoricky známé skutečnosti, že dlouhodobě a setrvale byla veřejně atakována její integrita. Na tom se podílely osoby v úředních a ústavních funkcích žalované strany, požívající obecně vysoký stupeň věrohodnosti. Tyto případy byly v řízení prokázány. Je přilehavé okolností věci, aby žalovaná strana byla uznána povinnou zveřejnit omluvu tamtéž, kde se dopouštěla uvedených útoků.

Žalující strana navrhl vydání tohoto rozhodčího nálezů:

*„1. Žalovaná je povinná zaplatit žalobci na náhradě škody ve formě ušlého zisku za dobu od 1. července 1992 do dne 1. května 2000 částku 5.770.780,- Kč;
celkem na úrocích z prodlení za dobu do 30.6.2007 částku 7.487.684.791,- Kč;
celkem tedy na náhradě škody a úrocích z prodlení do dne 30.6.2007 částku 13.258.464.791,- Kč, a náklady sestávající*

*- z odměny za právní zastoupení advokátem, vyčísleno podle advokátního tarifu (vyhl. č. 177/1996 Sb.), ust. 6 odst. 1 a 7, kdy odměna náleží za 416 úkonů právní služby a 415 režijních paušálů (uvedeno v příloze) v částce 805.239.671,00 Kč, a daň z přidané hodnoty,
- z nákladů na zálohu znaleckého ustanoveného znalce v částce 1.200.000,- Kč,
- z nákladů na pořízení znaleckého posudku společností NOVOTA, a.s. v částce 300.000,- Kč,
- z odměny rozhodcům*

a dále na úrocích z prodlení částku 2.051.053,- Kč denně, počínaje dnem 1. července 2007 do zaplacení, vše k rukám žalobce.

II. Žalovaná je *vinna adresovat žalobci doporučený list, obsahující text: „Česká republika – Ministerstva zdravotnictví se omlouvá za své protiprávní jednání vůči společnosti Diag Human SE, jímž neoprávněně a bezdůvodně zasáhla do její dobré pověsti a vyloučila ji z podnikání. Svého protiprávního jednání, jakož i následků, lituje.“*

III. Žalovaná je *povinna zveřejnit na svůj náklad text omluvy (II) formou nejméně půlstránkové inzerce v deníku Mladá fronta Dnes, Právo, Lidové noviny a Hospodářské noviny a ve vysílacím čase mezi 19.00 a 21.00 hodinou v televizním vysílání České televize, televize Nova a televize Prima.*

IV. Žalovaná je *povinna splnit povinnosti uvedené ad. I., II., III. do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodčího nálezu.*

201. Strana žalovaná ve svém závěrečném návrhu ze dne 5. března 2008 (S55) – doručeném rozhodčím dne 7. března 2008 – konstatovala, že nejsou prokázány rozhodné skutečnosti, pro které se žalující strana domáhá vyhovět své žalobě, a proto žalovaná strana považuje její požadavek na přiznání nároku na náhradu škody za zcela právně nedůvodný. Lze zřejmě považovat za prokázané, že v roce 1990 začala žalující strana uvažovat o možnosti obchodovat nějakým způsobem s krví, resp. krevními deriváty. Zřejmě v tomto směru vedla jednání jak se subjekty v České republice, a nejspíše prostřednictvím společnosti Diag Human AG též se subjekty v zahraničí a na území České republiky činila kroky, které by jí realizaci daného obchodu možná umožnily.

Ještě dříve, než žalující strana přistoupila k realizaci svého záměru a než v této souvislosti vynaložila nějaké podstatnější finanční prostředky, byl v březnu roku 1992 odeslán dopis, podepsaný tehdejším ministrem zdravotnictví MUDr. Martinem Bojarem, CSc. Důsledkem dopisu je nutno v rámci tohoto sporu vnímat jako právní realitu, z níž bude rozhodčí senát vycházet. To ale nemůže bránit vyslovení názoru, že ve skutečnosti tento dopis neměl tak fatální účinky, jak je tvrzeno, alespoň pokud jde o výši nárokové škody. V každém případě byl obsah dopisu posléze interpretován jako jednání porušující pravidla hospodářské soutěže a jako příčina majetkové újmy žalující strany. Na tomto jediném dopise pak žalující strana vystavěla celou konstrukci svého tvrzení o zmaření reálného obchodního záměru a majetkové újmě, která jí v této souvislosti vznikla. Přitom jde o čistě virtuální realitu. Žalující strana se tvářila jako podnikatelský subjekt, který v důsledku protiprávního jednání ztratil své skutečné podnikatelské zázemí, firmu, její věcný substrát, výlučné postavení na trhu, tedy tvářila se jako podnikatel, který skutečně podnikal, avšak o tuto možnost přišel.

Tato konstrukce na náhradu škody je v příkrém rozporu se základními principy odpovědnostního vztahu, jak jí přijímá obchodní zákoník v § 373 a násl. ve spojení s § 757. Skutečnost, že byl vydán mezitímní rozhodčí nález nemůže podle žalované strany vést k vědomé rezignaci na uvedené principy odpovědnostního vztahu a prokazování jejich naplnění, resp. na požadavek, že není možné, aby rozhodčí v této věci nárok v jím uplatněné či jiné výši přiznal, aniž by nabyli přesvědčení (a tedy jim bylo prokázáno), že nárok v dané výši je beze všech pochybností hmotným právem dán.

Podle žalované strany může straně žalující být přiznán nárok na náhradu škody pouze tehdy, prokáže-li se, že jí škoda vznikla v důsledku uvedeného dopisu, a to pouze do té míry, v jakém se tento dopis na vzniku škody přímo a prokazatelně podílel. Jen v tomto rozsahu může být škodní nárok strany žalující rozhodčí přezkoumán, a pokud bude uznán důvodným,

což s ohledem na současný důkazní stav žalovaná strana vylučuje, i přiznán. Je však zřejmé, že žalující strana svými tvrzeními a důkazy na jejich podporu předkládanými závazný rozsah rozhodčí smlouvy překračuje.

Strana žalovaná si je vědoma, že ani částečné rozhodnutí v této věci ze dne 25. června 2002 není možné revidovat. Rozhodně ale odmítá jakýkoliv náznak ze strany žalující a činí opětovně prohlášení, že nikdy neakceptovala tvrzení o výši škody, nebo alespoň do té míry, do jaké její náhradu přiznalo poslední uvedené rozhodnutí rozhodčího senátu, přičemž pokládá za nesporné, že pouhé předložení Znaleckého posudku, k němuž došlo za velmi nepřehledných okolností, nelze ztotožnit s projevem vůle učiněným v rámci soudního či rozhodčího řízení, které má učinit tvrzení protistrany nespornými. Žalovaná strana je však bytostně přesvědčena, že o existenci příčinné souvislosti bylo a je v další fázi řízení nutné zkoumat i nadále, a to ve vztahu k rozsahu hmotné škody.

Žalovaná strana dále namítá, že žalující strana není od roku 2002 v tomto sporu aktivně legitimována, resp. že se s touto, již dříve vznesenou námitkou, řádně nevypořádala. Důvod této zásadní námítky spočívá ve skutečnosti, že podle výpisu z obchodního rejstříku došlo dne 31. prosince 2002 k prodeji části podniku žalující strany na kupující firmu Diag Human s.r.o.

Podle žalované strany ze Znaleckého posudku a z materiálů Znalce je mimo veškerou pochybnost, že z těchto podkladů nelze dovodit reálnou výši materiální újmy, škody, kterou údajně utrpěla strana žalující. Žalovaná strana má za to, že tento stav setrvává dodnes. Žalovaná strana opětovně k výši škody namítá, že žalující strana v průběhu řízení nikdy skutečné důkazy na podporu svých tvrzení nepředložila. Podle Znalce jakékoliv stanovení ušlého zisku, pokud by nemělo být spekulací, nelze provést, neboť v podstatě není nic dokázáno. Je velmi signifikantní z hlediska posouzení použitelnosti, či spíše nepoužitelnosti Znaleckého posudku, že Znalec nepokrytě připouští, že důkaz předložený žalovanou stranou nebere v úvahu z toho prostého důvodu, že tento není konzistentní s tvrzeními žalující strany, která naopak chápe jako axiom. Východní údaje obsažené ve Znaleckém posudku jsou Znalcem vyslovovány jako podmíněné, budou-li beze zbytku prokázány. Jde tedy o pouhou simulaci okolností, jež nikdy nenastaly, předjímání děje, jež se nikdy nestal a předpoklad škody účastníků řízení o skutkových okolnostech, k nimž nikdy nedošlo. Z tohoto pohledu je tak zmíněný Znalecký posudek ve své podstatě zjevně nepoužitelný. Mají-li rozhodci hodnotit odborné závěry v něm obsažené co do jejich přesvědčivosti, pak žalovaná strana nemůže učinit jiný závěr, než že jako podklad pro kladné rozhodnutí rozhodců jakkoli nepostačuje.

Strana žalující uplatňuje v řízení náhradu škody ve formě ušlého zisku. Ušlým ziskem není jen tvrzené zmaření zamýšleného podnikatelského záměru. Nestačí tedy hypotetický ušlý zisk, ale musí se vždy jednat o zisk, který se dal reálně očekávat, což sebou nese povinnost věrohodného průkazu ze strany poškozeného. Soudy ve své rozhodovací praxi vycházejí z toho, že přiznání ušlého zisku nemůže být libovůlí soudu, nýbrž musí jít o vysokou pravděpodobnost, která se blíží podle běžného uvažování již jistotě.

Tento spor je sporem o náhradu škody, který se vede v režimu obchodního zákoníku. Při posuzování právní důvodnosti je tedy nutné posuzovat, zda byly splněny veškeré předpoklady odpovědnosti za škodu, tak jak je konstruuje tento zákoník. Pokud jde o předpoklad protiprávnosti jednání žalované strany, jeho splnění již bylo pravomocně určeno mezitímním rozhodčím nálezem, s nímž se však žalovaná strana neztotožňuje. Ohledně vzniku škody a prokázání její výše žalovaná strana uvedla, že žalující strana věrohodně

neprokázala, že by dosažení ušlého zisku na její straně bylo možné reálně očekávat. Již nárokováný zisk tak lze hodnotit jako výsoce hypotetický, a tedy i právně nevěrohodný. Žalovaná je přesvědčena, že existenci příčinné souvislosti bylo v rozhodčím řízení nutně zkoumat i nadále, a to právě ve vztahu k rozsahu možné škody. Předmětem dokazování by vůbec neměly být skutečnosti, které s uplatněným nárokem nesouvisí. Žalující strana si zjevně nárokuje náhradu škody i z jiných důvodů, a tak zcela nedůvodně i rozšiřuje předmět sporu.

Dále strana žalovaná uvádí přehled klíčových skutečností a vyjadřuje se k provedeným důkazům a z toho vyplývajícím závěrům: o obchodní historii žalující strany k datu údajné škodní události, o smluvně zajištěným dodávkám krevní plazmy do České republiky, o registraci krevních derivátů Novo Nordisk v České republice, o konci fungování plazmové jednotky Novo Nordisk (HemaSure), o tom, že žalující strana nenabízela všechny krevní deriváty, a dalších příčinách neúčasti žalující strany na trhu zpracování plazmy, o povaze a rozsahu následků dopisu ministra MUDr. Bojara a o ocenění nároku žalující strany při převodu akcií z konkurzní podstaty Diag Human AG.

Dále se strana žalovaná podrobně vyjádřila k chybným parametrům výpočtu ušlého zisku, neboť výpočet Znalce podle ní nesměřuje k určení ušlého zisku, který je předmětem řízení, nýbrž k určení zisku, jakého by eventuálně bylo možno dosáhnout, pokud by se žalující strana bývala účastnila na českém trhu zpracování krevní plazmy. Výpočet je nepoužitelný i z důvodu chybných parametrů, a to v nesprávném stanovení rozhodného období, v obchodním modelu stojícím v rozporu s provedenými důkazy, v nepodloženém odhadu podílu klinické a nepoužitelné plazmy, v neprokázané dostatečné kapacitě plazmové jednotky Novo Nordisk, v závěrech vymykajících se reálným hodnotám (nákladovost, ziskovost), v neprokázané výtečnosti české krevní plazmy u Novo Nordisk, v nadhodnocené úrovni „obvyklé průmyslové výtečnosti“, v neprokázané výši nákladů na zpracování české krevní plazmy u Novo Nordisk, v podhodnocené úrovni „obvyklých nákladů na zpracování“, v neprokázané skutečné prodejní ceně derivátů Novo Nordisk v České republice, v nadhodnocené úrovni konečné prodejní ceny „VZP“, v opominutí nákladové položky, v nepodloženém odhadu ustátných nákladů, ve spekulativním odhadu tržního podílu žalující strany, v neprokázaném východisku odhadu tržního podílu.

Podle názoru žalované strany nebylo dosud rozhodnuto o existenci a délce příčinné souvislosti protiprávního jednání žalované strany, a proto existenci příčinné souvislosti včetně doby jejího trvání bylo nutně v tomto řízení i nadále zkoumat, a to ve vztahu k rozsahu tvrzené škody. Břemeno tvrzení a břemeno důkazní v tomto směru leželo na žalující straně a je zřejmé, že tato břemena neunesla. Ve vztahu k příčinné souvislosti mezi jednáním žalovaného, tj. dopisem ministra MUDr. Bojara, které bylo označováno za škodné, a vznikem a výši škody uplatňované žalující stranou, strana žalovaná sdílí přesvědčení, že otázka trvání této souvislosti nebyla žalující stranou v průběhu řízení objasněna a prokázána. Žalující strana k tomu nepředložila žádné relevantní důkazní prostředky. Pouze se omezila na předkládání tvrzení a důkazních návrhů, které ve svém, ne vždy zcela logickém souhrnu závěr o jí údajně způsobené škodě a existenci příčinné souvislosti s protiprávním jednáním nedokládají. Sám fakt existence mezitímního a částečného rozhodčího nálezu žalované straně nikterak nebrání vést seriózní polemiku o údajných skutkových okolnostech, zakládajících závěr o příčinné souvislosti, pokud je skrze tyto okolnosti žalující stranou prezentován názor, že jí vznikla škoda v určité výši. I každá částka žalující straně údajně vzniklé škody totiž musí být pokryta všemi zákonnými předpoklady odpovědnosti za škodu, tedy i příčinnou souvislostí.

Žalovaná strana nesouhlasí s tvrzením strany žalující, že po právní moci mezitímního a částečného rozhodčího nálezu jsou již irelevantní námitky strany žalované týkající se existence a délky trvání příčinné souvislosti. Jednak, přezkumný mezitímní náleze ze dne 27. května 1998 výslovně konstatoval, že v dalším důkazním řízení bude třeba vyjasnit, jak dlouho trvala odpovědnost žalované strany za tvrzený ušlý zisk žalující strany (čímž uznal, že o délce trvání příčinné souvislosti nebylo ještě závazně rozhodnuto), a jednak, pokud už se následně částečné rozhodčí nálezy k otázce doby trvání uvedené souvislosti vyjádřily, stalo se tak pro další řízení (ve kterém jsme nyní) zcela nezávazně (neboť se tak stalo pouze toliko v odůvodnění) a jen ve vztahu k částce, o níž rozhodovaly. V rámci polemiky s důkazy a argumenty žalující strany, a zároveň též s odkazem na důkazní prostředky uplatněné žalovanou stranou, se v průběhu řízení vykrytalizoval jednoznačný závěr, že příčinná souvislost mezi jednáním žalované strany a požadovaným rozsahem náhrady škody neexistuje a objektivně ani existovat nemůže. Žalující strana nepředložila žádné relevantní důkazy, které by ať jednotlivě, či ve svém souhrnu zakládaly závěr o tom, že předmětný dopis ministra MUDr. Bojara, a pouze tento dopis, způsobil žalující straně nějakou škodu.

Podle § 379 obchodního zákoníku nelze přiznat poškozenému subjektu náhradu škody v nepředvídatelné výši, posuzována v okamžiku deliktního závazku. Je na žalující straně, aby prokázala, že jí tvrzenou škodu bylo možné předvídat. Žalující strana se vůbec nesoústředila v průběhu řízení na prokazování toho, jakými znalostmi, pokud jde o trh s krevními deriváty a krevní plazmou, ministr MUDr. Bojar či ministerstvo zdravotnictví v rozhodné době disponovalo, tak aby po jejich vyhodnocení bylo možno s jistotou říci, že s vědomím těchto znalostí uvedené subjekty škodu způsobenou předmětným dopisem a následně žalobou i nárokovanou škodou předvídaly nebo předvídat mohly.

Podle žalované strany žalující strana po zaslání dopisu ministra MUDr. Bojara společnosti Nova Nordisk n učinila žádná opatření ve smyslu § 384 odst. 1 obchodního zákoníku, kterým by jí tvrzenou a žalobou uplatňovanou škodu odvrátila nebo zmírila. Okolnosti případu přitom nebyly takové, aby proti hrozící škodě zakročit nemohla. Pokud žalující strana své zakročovací povinnosti nedostála a neprokázala ani existenci okolností vylučujících jeho odpovědnost za nesplnění uvedené povinnosti, je za škodu jí případně vzniklou odpovědná ona a nikoli strana žalovaná.

Podle názoru strany žalované není nárok důvodný. Žalující strana ve vztahu k němu neunesla ani břemeno tvrzení, ani břemeno důkazní, tedy neprokázala, že jí přednesený žalobní návrh, pokud jde o vznik škody v jí uplatněné výši, je po právu. Svým základním procesním povinností umožňujícím jí prokázat hmotněprávní důvodnost jí žalovaného nároku tedy nedostála. Výsledky dokazování v průběhu řízení ukazují na jednoznačný závěr, že mezi původně určeným protiprávním jednáním (dopis ministra MUDr. Bojara ze dne 9. března 1992) a žalující stranou uplatněnou škodou neexistuje jí tvrzená, a zároveň i nutně předvídaná příčinná souvislost. Žalující strana nárokovanou škodu nedokázala ani věcně popsat, resp. popsat mechanismus jejího vzniku. Logicky tedy nelze dospět ani k závěru o její výši. Pověštinou se soustředila pouze na předkládání tvrzení a důkazů, které ve svém ne vždy zcela logickém souhrnu závěr o jí údajně způsobené škodě nikterak nedokládají (často jimi rozměňovala celou řadu pro prokázání jejího nároku nepodstatných skutečností) a jimiž zároveň nepřipustně rozšiřovala předmět řízení striktně vymezený rozhodčí smlouvou ze dne 18. září 1996 a paradoxně tím však podpořila opakované tvrzení žalované strany, že zde byly jiné důvody, než dopis ministra MUDr. Bojara, které žalující straně objektivně znemožňovaly působit na trhu s českou krevní plazmou. Z opatřených důkazů nelze výši žalované částky stanovit, resp. nelze určit, zda škoda odpovídající této částce žalující straně vznikla či

převýšila již dříve plný nárok ve výši 326.608.334,- Kč a již zde má žalovaná strana již dříve prezentované výhrady k jejímu prokázání s ohledem na způsob, jak k ní rozhodčí senát dospěl). Žalující strana ve vztahu k údajné škodě, kterou žalobou uplatnila, nespĺnila ani svou zakročovací (prevenční) povinnost. Za její vznik v uplatněné výši tak žalovaná strana není z toho důvodu jakkoli odpovědná (pokud žalovaná strana přizná, že straně žalující vůbec nějaká škoda vznikla, což ale odmítá).

S ohledem na všechny uvedené skutečnosti proto strana žalovaná dochází k závěru, že nárok na náhradu škody uplatněný žalobou není po právu, a žádá tedy rozhodce, aby žalobu zamítl. Opačné rozhodnutí by podle jejího přesvědčení nebylo věcně správné, neboť by nereflektovalo výsledky důkazního řízení, které, jak uvedeno, k prokázání nároku žalující strany ve výši jí uplatněné škody podle hmotného práva nemohou vést.

202. Rozhodci při své poradě dne 10. března 2008 konstatovali, že mezi stranami tohoto sporu byla dne 18. září 1996 uzavřena rozhodčí smlouva, na základě které probíhá toto rozhodčí řízení. Předmětem tohoto rozhodčího řízení mělo být původně rozhodování o náhradě škody ve výši 199.319.059,- Kč a úroky z prodlení, k jejímuž zaplacení bylo vyzváno Ministerstvo zdravotnictví České republiky dopisem právního zástupce žalobce ze dne 12. září 1995.

Je všeobecně známo, že rozhodčí řízení se zpoplatňuje. Náklady rozhodčího řízení představují odměny rozhodců, náklady na jejich cestovné apod., administrativní náklady a další. Příslušným českým zákonem, jímž se toto rozhodčí řízení řídí, je ZRR. Ten však nestanoví výši odměn rozhodců ani jiné poplatky, které by měly strany zaplatit za konání rozhodčího řízení a za rozhodnutí předloženého sporu. Stále rozhodčí soudy mají své vlastní sazebníky poplatků, které je povinná po podání žaloby uhradit zpravidla strana žalující či obě strany naplň.

Toto rozhodčí řízení je však rozhodčím řízením ad hoc. V takovém rozhodčím řízení zpravidla o odměnách rozhodců rozhodují na základě dohody sporné strany, nebo je stanoví sami rozhodci. Podle čl. 39 odst. 1 Rozhodčích pravidel UNCITRAL výše odměny rozhodců musí být rozumnou s ohledem na výši hodnoty sporu, složitost předmětu sporu, čas, který rozhodci sporu věnují, a jiným okolnostem, souvisejícím s projednávanou věcí.

Sporné strany určily vzájemnou dohodou ze dne 6. listopadu 1996 rozhodcům odměnu ve výši 500.000,- Kč. Tato odměna byla určena v době, kdy se jednak vycházelo z hodnoty předmětu sporu ve výši 199.319.059,- Kč, a jednak se předpokládalo, že bude v brzké době o žalobě rozhodnuto. Tento předpoklad se však nenaplnil. V mezidobí vydali rozhodci mezitímní a částečný rozhodčí nález. V současné době se předpokládá, že po dvanácti letech již bude ukončeno projednávání sporu a rozhodci budou moci přistoupit k vydání konečného rozhodčího nálezu, tzn. rozhodnout o všech v tomto řízení uplatněných nárocích.

Stávající rozhodčí senát došel k názoru, že stranami dříve stanovená odměna rozhodců není vůbec rozumná zejména s ohledem na čas, který rozhodci projednávání sporu museli věnovat (do 10. března 2008 vydali 57 procesních usnesení), hodnota sporu se zvýšila na částku přesahující 13 miliard Kč (tzn. že se zvýšila 66x), ve sporu se objevil mezinárodní prvek, spor je podstatně právně složitější než se jevil v době, kdy byla rozhodčí smlouva stranami mezi stranami uzavřena.

Rozhodci se proto rozhodli, že sami rozhodnou o zvýšení své odměny za projednání a rozhodnutí tohoto sporu, i když si byli vědomi, že strany s jejich rozhodnutím nemusí souhlasit. Jako podklad pro výpočet své odměny použili Sazebník nákladů rozhodčího řízení, který je přílohou č. 1 k Pravidlům o nákladech rozhodčího řízení, která jsou nedílnou součástí Řádu Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky a stanovili odměnu ve výši 11.092.113,- Kč, z této částky pak odečetli již zaplacenou odměnu ve výši 500.000,- Kč a dospěli tak k částce 10.592.113,- Kč. Tato částka pak byla podle stávající praxe rozhodčího řízení rozdělena v poměru 40% pro předsedajícího rozhodce a po 30% pro oba rozhodce. Rozhodci pak dne 10. března 2008 vydali usnesení č. 53, kterým se rozhodli zvýšit svoji odměnu o částku 10.592.113,- Kč a stranám uložili, aby každá z nich složila stejné konkrétní částky na účty rozhodců.

203. Ministr zdravotnictví MUDr. Tomáš Julínek písemně ze dne 3. dubna 2008, č.j. MZDR 10264/2008 (X438), sdělil rozhodcům, že je „nucen sdělit z hlediska své působnosti“, že nesouhlasí s navýšením odměny rozhodců, protože zvýšená částka odměny je neprokazatelná. Dále rozhodcům sdělil, že stejný názor zastává i Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových.

Naproti tomu strana žalující vyjádřila ochotu navýšení odměny rozhodců akceptovat e-mailovým sdělením ze dne 20. března 2008 (X435).

204. Znalec dne 17. dubna 2008 doručil rozhodcům dvě faktury, jimiž vyúčtoval náklady na vypracování Znaleckého posudku (nyní již se správnými údaji). Fakturou č. CZL0400000200 ze dne 15. dubna 2008 (X442) byly vyúčtovány náklady Ernst & Young související s ověřením Znalce ve výši 641.900,64 Kč a fakturou č. CZL0400000201 ze dne 15. dubna 2008 (X441) byly vyúčtovány veškeré práce provedené Znalcem a náklady vynaložené v souvislosti se znaleckou činností v celkové výši 949.508,14 Kč.

205. Strana žalující se v podání ze dne 25. dubna 2008 (Y99) vyjádřila ke stanovisku ministra zdravotnictví MUDr. Julínka ohledně navýšení odměny rozhodců. Upezornila, že podle zákona č. 201/2002 Sb. po dobu, po kterou je činný Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, jsou jakékoli procesní úkony učiněné ze strany příslušné organizační složky v řízení neúčinné a jakékoli právní úkony, které organizační složka státu učiní mimo řízení a které odporují Úřadu v tomto řízení jsou neplatné. Z veřejných zdrojů je známo, že Česká republika nebyla v tomto sporu nikterak šetrnou, advokátovi JUDr. Zdeňku Nováčkovi vyplatila za několik nepodstatných a zmatečných úkonů právní služby částku 10 mil. Kč a pro případ úspěchu ve sporu se zavázala zaplatit 170 mil. Kč. Za znalecký posudek nevelkého rozsahu zaplatila znalcům Ing. Horskému a Ing. Svobodovi více než 5 mil. Kč.

Podle názoru žalující strany extrémní délka sporu, namísto zamýšleného rychlého rozhodnutí, nezaložená liknavost rozhodců, ale průtahy žalované strany, řádová změna v hodnotě předmětu sporu, skutková složitost a interdisciplinární přesah okolností sporu, asistence zpravodajských a represivních složek, veřejné útoky ústavních představitelů na nezávislost rozhodování, počínaje rokem 2006 přítomnost zahraničního prvku v řízení, jsou průkaznými okolnostmi sporu a současně dostatečně určitými důvody, jež opodstatňují zvýšení odměny rozhodců a jež nebyly přítomny v době sjednání rozhodčí smlouvy. Strana

žalující má zato, že i. Senát odměna rozhodců je přiměřená. Žádá žalovanou stranu, aby uvedené okolnosti zvažila.

206. Rozhodčí senát dne 28. dubna 2008 vzal na vědomí nesouhlas ministra zdravotnictví MUDr. Julínka ze dne 3. dubna 2008 se zvýšením jejich odměny jako neprokazatelné. Pomíne-li rozhodčí senát skutečnost, že v současné době není žalovaná strana již Ministerstvem zdravotnictví zastupována; svědčí podle jeho názoru přípis pana ministra o zvláštním „ocenění“ práce rozhodců za celou dobu trvání tohoto rozhodčího řízení. Rozhodci se domnívají, že dostatečně odůvodnili ve svém usnesení č. 58 všechny skutečnosti, pro které se rozhodli navýšit si svoji odměnu a nevidí důvod se „doprošovat“ stranu žalovanou o zaplacení navýšené odměny předkládáním jakýchkoliv „konkrétních podkladů“, a proto vydali dne 28. dubna 2008 usnesení č. 59, kterým zrušili své usnesení ze dne 10. března 2008 o navýšení odměny rozhodců a o povinnosti stran sporu zaplatit rozhodcům zvýšenou odměnu. Dále rozhodci rozhodli, že v případě, že by po vydání tohoto usnesení byla rozhodcům uhrazena zvýšená odměna některou ze stran sporu, bude tato odměna neprodleně této straně vrácena.

207. Vzhledem k tomu, že vedlejší účastník JUDr. Jiří Oršula doručil dne 17. dubna 2008 rozhodcům svůj závěrečný návrh ze dne 16. dubna 2008 (V24), vydal rozhodčí senát dne 28. dubna 2008 usnesení č. 60, kterým straně žalující i straně žalované uložil, aby se ve stanovené lhůtě vyjádřily k návrhům vedlejšího účastníka obsaženým v jeho závěrečném návrhu ze dne 16. dubna 2008, zejména k části označené jako „Usnesení“; vedlejšímu účastníkovi JUDr. Jiřímu Oršulovi pak rozhodčí senát uložil, aby ve stanovené lhůtě doručil rozhodčímu senátu pravomocné soudní rozhodnutí o tom, že je věžitelem 30% pohledávky projednávané v tomto sporu, resp. pravomocné soudní rozhodnutí o tom, že jím uzavřená smlouva se stranou žalující o postoupení 30% pohledávky je platná. Po doručení podání stran a požadovaném důkazu vedlejšímu účastníkem nebo po marném uplynutí lhůty k jejich doručení rozhodne rozhodčí senát o dalším procesním postupu.

JUDr. Jiří Oršula ve svém závěrečném návrhu ze dne 16. dubna 2008, který byl v písemně formě doručen předsedajícímu rozhodci dne 5. května 2008 (V25), jako vedlejší účastník navrhuje, aby byl vydán tento rozhodčí nález a toto usnesení:

1. Žalovaná je povinna zaplatit ..., Kč, jako náhradu pravděpodobného ušlého zisku.
2. Žalovaná je povinna zaplatit ..., Kč, jako úroky z částky, která je uvedena ve výroku I.
3. Žalovaná je povinna zaplatit 259.251.832,- Kč jako úroky za dobu 31.10.1995-31.12.200 z částky, 326.608.334,- kterou již žalovaná zaplatila podle částečného rozhodčího nálezu, který byl v této věci vydán 25.6.2002.
4. Žalovaná je povinna zaplatit 720.000.000,- Kč, jako finanční zadostiučinění.
5. Žalovaná je povinna z částek, které jsou uvedeny ve výrocih 1., 2., 3. a 4.
 - a) zaplatit 70% žalobci, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozhodčího nálezu.
 - b) složit do soudní úschovy 30%, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodčího nálezu. Toto složení do soudní úschovy má pro Českou republiku účinky zaplacení dotyčných částek.

6. Žalovaná je povinna ze soudní úschovy vydat dotyčnou částku, nebo její část, této osobě nebo těm osobám, které se prokáží žalované pravomočným rozsudkem, pravomočným rozhodčím nálezem nebo soudním smírem ohledně částky v soudní úschově, nebo ohledně kterékoliv její části.

Usnesení:

1. Rozhodčí řízení se v části 30% žalobcem tvrzeného nároku přerušuje na dobu 90 dnů.

2. Rozhodčí senát vyzývá žalovanou, žalobce i vedlejšího účastníka na žalobcově straně, aby se – s ohledem na údajnou četnost věřitelů třiceti procent z nároku, který uplatňuje žalobce ve zdejším řízení – pokusili o takovou dohodu, která by tuto situaci vyjasnila hmotněprávně nebo aspoň procesněprávně např. tak, že by žalobce v dohodě se žalovanou připustili ve zdejším rozhodčím řízení účast těch, kdož tvrdí, že jsou věřiteli částí z původní žalobcovy pohledávky vůči žalované.

3. Po uplynutí lhůty uvedené ve výroku 1. bude rozhodčí řízení pokračovat. Připomíná se žalobci, že je v jeho zájmu, aby – pod rizikem neúspěchu v části jím tvrzeného nároku – uvedl své tvrzení, že je aktivně legitimován pro celý rozsah jím tvrzeného nároku a aby navrhl důkazy na podporu těchto svých tvrzení.

208. Strana žalující v podání ze dne 9. května 2008 (Y100) vyslovuje názor, že JUDr. Oršula vedlejším účastníkem není a jeho podání ze dne 5. května 2008 je irelevantní, a to nezávisle na usnesení rozhodců, jež jej jako vedlejšího účastníka do řízení přibírá. Je opět potvrzeno, že smyslem jeho účasti v řízení není pomoc žalující straně, ale sledování domnělých zájmů vedlejšího účastníka. Tyto zájmy jsou v kontroverzi se zájmy žalující strany. „Závěrečný návrh“ JUDr. Jiřího Oršuly přece obsahuje přímý útok na procesní pozici žalující strany, neboť navrhuje přiznat žalující straně pouze 70% nároku, namítá nedostatek jeho aktivní legitimace v tomto řízení a po skončení dokazování navrhuje přerušit řízení.

Podle žalující strany JUDr. Jiří Oršula vedlejším účastníkem v tomto řízení není, a proto strana žalující navrhuje, aby rozhodci nepřihlédli k obsahu podání vedlejšího účastníka tam, kde jsou v rozporu s jeho procesní pozicí, aby nepřihlédli k jeho procesním návrhům a aby formálně zrušili své rozhodnutí o tom, že JUDr. Jiří Oršula zaujímá pozici vedlejšího účastníka na straně žalující strany a napříště s JUDr. Jiřím Oršulou nezacházejí jako s vedlejším účastníkem řízení na straně žalující.

209. Strana žalovaná v podání ze dne 13. května 2008 (S56) sdělila rozhodcům, že naprosto nesouhlasí se závěrečným návrhem vedlejšího účastníka jako celkem z důvodů zřejmých z jejího závěrečného návrhu. Rovněž také nesouhlasí s částí „Usnesení“. Žalovaná strana konstatuje, že kromě tvrzení vedlejšího účastníka jí není znám žádný relevantní doklad o tom, že by vedlejší účastník byl postupníkem jakékoliv části nároku, který v rozhodčím řízení uplatňuje žalující strana a rozhodně neshledává žádný důvod pro navrhované přerušování řízení na 90 dnů.

210. Strana žalující doručila dne 21. května 2008 (Y. .) a dne 23. května 2008 (s doložkou právní moci - Y102) rozhodčím rozhodčí nález vydaný v rozhodčím řízení pod sp. zn. Adh001/08 ze dne 16. května 2008, vedeném mezi Ing. Zdeňkem Časkou jako žalobcem a společností DIAG HUMAN SE jako žalovanou o zaplacení částky 16.330.417,- Kč. V předmetném rozhodčím řízení byla žalobcem uplatněna pohledávka, kterou měl mít JUDr. Jiří Oršula vůči České republice ze sporu projednávaného v tomto rozhodčím řízení, a která měla být postoupena společnosti Diag Human a.s. JUDr. Jiřímu Oršulovi a kterou pak JUDr. Jiří Oršula dále postoupil žalobci Ing. Zdeňku Časkovi. Zmíněný rozhodčí nález nabyl právní moci dne 19. května 2008. Uvedená žaloba byla zamítnuta proto, že jediná rozhodkyně dospěla k závěru o neplatnosti, resp. neúčinnosti údajných postupných smluv, které měl uzavřít JUDr. Jiří Oršula se společností Diag Human a.s.

211. JUDr. Jiří Oršulovi bylo usnesením rozhodčího senátu č. 60 ze dne 28. dubna 2008, kterým mu byla uložena povinnost doručit rozhodčímu senátu pravomocné soudní rozhodnutí o oprávněnosti jeho pohledávky vůči straně žalující; prokazatelně doručeno dle dodejky dne 2. května 2008. JUDr. Jiří Oršula ve stanovené lhůtě 15 dnů žádné své vyjádření a žádné pravomocné soudní rozhodnutí rozhodčím nedoručil.

Žalující strana se k vedlejšímu účastenství JUDr. Jiřího Oršuly znovu vyjádřila ve svém podání ze dne 20. června 2008 (Y103), ve kterém uvedla, že proti vůli hlavního intervenienta nelze založit vedlejší účastenství na jeho straně. Proto i nadále setrvává na stanovisku, že JUDr. Jiří Oršula není vedlejším účastníkem řízení na jeho straně a dává v úvahu rozhodčím, aby své dobové procesní rozhodnutí uvedli do souladu s právním stavem věci.

Rozhodčí senát se přesto rozhodl a usnesením č. 64 ze dne 26. června 2008 prodloužil JUDr. Jiřímu Oršulovi lhůtu ke splnění povinnosti stanovené usnesením rozhodčího senátu č. 60 ze dne 28. dubna 2008 o 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení. Usnesení č. 64 bylo JUDr. Jiřímu Oršulovi prokazatelně doručeno dle dodejky dne 1. července 2008. JUDr. Jiří Oršula ani v prodloužené lhůtě rozhodčím žádné pravomocné soudní rozhodnutí nedoručil, ani se nevyjádřil.

Rozhodčí senát proto vydal dne 4. srpna 2008 usnesení č. 65, kterým zrušil své usnesení č. 31 ze dne 30. prosince 2005, kterým byla připuštěna účast JUDr. Jiřího Oršuly jako vedlejšího účastníka na straně žalující, protože JUDr. Jiří Oršula ode dne svého vstupu jako vedlejší účastník do tohoto řízení ani jednou stranu žalující nepodpořil v jejím postavení a nepředložil žádné důkazy v její prospěch, naspak postupoval v rozporu s jejími zájmy. Dále rozhodčí senát rozhodl, že nebude přihlížet k jeho závěrečnému návrhu ze dne 16. dubna 2008.

212. Rozhodčí senát několikrát vyzýval stranu žalující, aby specifikovala uplatněné úroky z prodlení. Přestože strana žalující předložila výpočet uplatněných úroků z prodlení, nebyl podle mínění rozhodců tento výpočet dostatečně určitý a přezkoumatelný. Proto rozhodčí vydali dne 13. června 2008 usnesení č. 63, kterým straně žalující uložili, aby ve lhůtě sedmi dnů ode dne doručení tohoto usnesení specifikovala uplatněné úroky z prodlení, a to z jaké částky, v jaké výši a za jaké období jsou uplatňovány, aby rozhodčí senát mohl v případě, že žalobním nárokům vyhovějí, přezkoumat jejich oprávněnost. Straně žalované pak rozhodci poskytli lhůtu k vyjádření se ke specifikaci úroků z prodlení strany žalující.

Strana žalující se k uplatněným úrokům z prodlení podrobně vyjádřila v podání ze dne 20. června 2008 (Y103). V podání žalující strana dále uvedla, že na náhradu škody uplatnila nesprávně částku 5.770.780.000,- Kč, neboť nezhlednila částečné plnění z 16. ledna 2003 a proto částečně omezila svůj nárok na částku 5.444.171.666,- Kč. V rozdílu vzala žalobu zpět. Žalující strana tak požaduje celkem na náhradu škody 5.444.171.666,- Kč a na úrocích z prodlení do dne 30. června 2007 částku 7.487.684.791,- Kč, tedy celkem částku 12.931.856.457,- Kč, a dále na úrocích z prodlení dlemě od 1. července 2007 částku 2.051.053,- Kč do zaplacení.

Žalovaná strana podáním ze dne 8. července 2008 (S57) sděluje, že naprosto nesouhlasí s dovozováním včasnosti uplatněného nároku, protože konec subjektivní promlčené lhůty stanovené k uplatnění nároků na náhradu škody nplynul dnem 19. března 1996. Všechny nároky přesahující částku 197 mil. Kč považuje žalovaná strana za promlčené a znovu vznáší námitku promlčení. Tuto námitku uplatňuje toliko z opatrnosti, když z důvodů, které uplatňovala v celém průběhu řízení, považuje nárok strany žalující po věcné stránce za nedůvodný a neprokázaný.

Rozhodčí senát usnesením č. 66 ze dne 4. srpna 2008 připustil částečné zpětvzetí žalobních nároků podle podání strany žalující ze dne 20. června 2008.

213. Rozhodčí senát na své poradě konané dne 4. srpna 2008 usoudil, že všechny okolnosti spojené s tímto sporem jsou dostatečně vyjasněny, a proto usnesením č. 67 ze dne 4. srpna 2008 prohlásil projednávání sporu za skončené a zároveň rozhodl, že jednak z důvodu procesní ekonomie, jednak také proto, aby obě strany obdržely konečný rozhodčí nález ve stejný časový okamžik, bude stranám předán písemný rozhodčí nález s tím, že termín a místo předání tohoto konečného rozhodčího nálezu budou stranám včas oznámeny předstávajícím rozhodcem.

214. Rozhodčí považovali za potřebné v předchozích bodech odůvodnění tohoto konečného rozhodčího nálezu stručně popsat průběh rozhodčího řízení, který trval po vydání druhého přezkumného rozhodčího nálezu dalších šest let, včetně stručné charakteristiky jednotlivých procesních dokumentů založených ve spise, podání stran a třetích osob (spolu s jejich označením), především pro rychlejší orientaci případného přezkumného rozhodčího senátu, který by mohl podle ustanovení rozhodčí smlouvy tento konečný rozhodčí nález přezkoumat.

215. Rozhodčí senát považuje dále za potřebné konstatovat, že tento spor je atypický nejenom výší uplatňovaných nároků a skutečností, že jednou ze stran sporu byla až do okamžiku přemístění svého sídla do zahraničí česká právnická osoba a druhou stranou Česká republika, ale také jeho značnou medializací a vystoupeními různých představitelů českého státu, tedy představitelů strany žalované, s veřejnými prohlášeními, která mnohdy byla v rozporu se stavem tohoto řízení.

Je třeba též konstatovat, že do řízení zasahovaly i osoby, které nebyly vůbec k jakémukoli právnímu kroku oprávněné v okamžiku, kdy byla strana žalovaná zastoupena ze zákona Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových. Jedná se o výše zmíněné

přípisů ministryně zdravotnictví Doc. MUDr. Emmerové (zbavení předsedajícího rozhodce mlčenlivosti pro policejní vyšetřování) a MUDr. Julínka (nesouhlas s navýšením odměny rozhodců), přičemž právní zástupce žalované strany proti podáním zmíněných ministrů zdravotnictví nic nenamítal, přestože jinak protestoval proti tiskové konferenci a prohlášení strany žalující, která se tak bránila proti předchozím veřejným vystoupením představitelů České republiky. Ministerstvo zdravotnictví v prohlášení ze dne 25. července 2008 prohlásilo, že Diag Human neprokázala, jak jí vznikla škoda, a tedy nelze dospět ani k závěru o její výši. Ministři zdravotnictví MUDr. Julínek v prohlášení uvedl, že kdyby kauzu posuzoval soud, a ne rozhodčí senát, stál by ve sporu úspěšně. Rozhodci takové prohlášení považují za neoprávněný zásah do jejich rozhodování veřejným zpochybňováním jejich odborné erudice a za útok na jejich nezávislost.

Z listin, založených ve spise, zcela nepochybně vyplývá, že a jeho obsah měla zájem Policie České republiky, vyšetřovací komise Poslanecké sněmovny i Obvodní soud pro Prahu 2. Rozhodčí senát byl po celou dobu řízení veden snahou zajistit integritu celého rozhodčího spisu, a proto byl spis po určitou dobu až do vydání tohoto konečného rozhodčího nálezu přemístěn na bezpečné místo v zahraničí, o čemž byly obě strany informovány. Integritu celého spisu se až do vydání tohoto konečného rozhodčího nálezu podařilo rozhodcům zachovat.

V okamžiku, kdy Obvodní soud pro Prahu 2 vyhrožoval předsedajícímu rozhodci odnětím rozhodčího spisu a uložení pokuty až do výše 50.000,- Kč, tzn. bezprecedentním zásahem do probíhajícího rozhodčího řízení, vznesl právní zástupce žalované strany pochybnost o tom, že „... probíhající trestní řízení a žádost jednatelského soudu o část spisu má, či může mít vůbec nějaký dopad na průběh rozhodčího řízení“. Pronesl to tedy v tom stadiu rozhodčího řízení, kdy rozhodci trvali na skončení dokazování a přistoupení k vydání konečného rozhodčího nálezu. Podle uvedeného stanoviska právního zástupce žalované strany JUDr. Jana Herdy tak rozhodci mohli formulovat a odůvodňovat rozhodčí nálezy, aniž by museli mít k dispozici listiny založené v rozhodčím spise.

V odůvodnění částečného rozhodčího nálezu ze dne 25. června 2006 je ostatně konstatováno podání strany žalované, které „... obsahuje i zjevnou pohrůžku rozhodcům, když poukazuje na to, že ve způsobu, jakým byl posudek zmíněným znalecům zadán, je dnes spatřován trestný čin a celá záležitost je dle informací žalované strany předmětem setření orgánů činných v trestním řízení.“

216. Jednou ze základních výhod a důvodem, pro které je dáвана přednost rozhodčímu řízení v mezinárodních i vnitrostátních obchodních a podobných vztazích před řízením u obecných soudů, je jeho rychlost. To však nelze konstatovat o tomto řízení. Strana žalovaná se bránila proti konstatování rozhodčího senátu, že v řízení činila obstrukce, a řízení se tak neodůvodněně protahovalo. Nutno poznamenat, že přístup strany žalované nebyl v mnoha stadiích řízení konstruktivní, ba naopak. Ve spise jsou založeny dokumenty, potvrzující správnost tohoto názoru rozhodců. Strana žalovaná, jak vyplývá z jejích podání, chtěla znovu prokazovat skutečnosti, o kterých bylo již pravomocně rozhodnuto rozhodčím senátem ve vydaných rozhodčích nálezech, požadovala obnovu rozhodčího řízení, což je institut, který je v rozhodčím řízení zcela nepřipustný, odmítala na několikerou výzvu

¹ Citováno podle Práva ze dne 26. července 2008, str. 8.

rozhodčího senátu se dohodnout se stranou žalující na osobě revizního znalce, chtěla přezkoumat přezkumný rozhodčí nález.

O prodlužování doby řízení svědčí též skutečnost, že Ministerstvo zdravotnictví po nabytí účinnosti zákona č. 201/2002 Sb. odmítalo předat spisové dokumenty tohoto sporu Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových. Sám právní zástupce strany žalované, který se nyní ohrazuje proti tvrzení, že Česká republika jako strana žalovaná činila v řízení obstrukce a řízení prodlužovala, konstatuje v zápise ze dne 3. prosince 2003, „že s tím v podstatě Úřad nemůže nic dělat a ponechává na rozhodcích, aby procesní zástoupení státu uvedli do souladu s právem“. Přitom rozhodcům vůbec nepřísluší rozhodovat o tom, kdo má v tomto řízení zastupovat Českou republiku, jestliže to výslovně stanoví platný zákon, z něhož jednoznačně vyplývá, že je to Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových. To, že se ustanoveními platného zákona Ministerstvo zdravotnictví neřídilo, nelze přičítat rozhodcům, přičemž to však neznamená, že by rozhodci měli pravomoc rozhodnout a uložit Ministerstvu zdravotnictví, že se citovaným zákonem musí řídit.

Ve spise je založen dopis JUDr. Pavla Rychetského, místopředsedy vlády České republiky, ze dne 30. srpna 2001, č.j. 36966/01 – LRV, kterým informuje PhDr. Vladimíra Špidlu, I. místopředsedu vlády a ministra sociálních věcí, že Ministerstvo zdravotnictví kladním různými podmínkami oddaluje splnění usnesení vlády č. 1186/V, týkajícího se řešení sporu se společností DIAO HUMAN a.s., a žádá, aby pan místopředseda vlády Špidla se uvedeným problémem zabýval a přijal ve spolupráci s ministrem zdravotnictví opatření, která povedou k rychlému a právně neopadnutelnému vyřešení uvedené záležitosti. I když pak mezi Ministerstvem zdravotnictví a stranou žalující byla dne 7. prosince 2001 podepsána Smlouva o společném postupu ve sporu o náhradu škody, k urychlení řízení to stejně nevedlo.

217. Smírné vyřešení jakéhokoliv soukromoprávního sporu jeho samotnými stranami bez účasti třetí osoby (orgánu) je považováno za nejefektivnější, nejrychlejší a nejméně nákladný způsob jeho vyřešení. Z dokumentů založených ve spise vyplývá, že strana žalující chtěla i po podání žaloby v roce 1996 vyřešit své nároky smířením. V bodě X. mezitímního rozhodčího nálezu byla stranám poskytnuta lhůta v trvání tří měsíců od doručení mezitímního nálezu k tomu, aby dosáhly smírného řešení sporu. Na žádost stran mohl být poté smír jimi uzavřený potvrzen rozhodčím nálezem.

Rozhodci se snažili v tomto směru i v dalším průběhu řízení na strany působit tak, aby spor vyřešily smířem nebo jinou podobnou dohodou. Nemohli však, jak to požadovala strana žalující, stranám nařídít, aby o smíru jednaly a poskytnout jim k tomu určitou lhůtu. Z usnesení rozhodčího senátu i ze zápisů z porad rozhodců lze jednoznačně dovodit, že smírné řešení bylo rozhodci preferováno a stranám neustále doporučováno; nenašlo však kladnou odezvu ze strany žalované, neboť ta vycházela od počátku řízení z premise, že nároky uplatněné stranou žalující jsou neodůvodněné, protože nebyla prokázána existence příčinné souvislosti, a straně žalující tudíž žádná škoda vzniknout ani nemohla.

O přístupu České republiky k možnosti uzavření smíru svědčí také dopis MUDr. Michala Pohanky, I. náměstka ministra zdravotnictví, straně žalující ze dne 7. srpna 2000, který je založen ve spise, že „ČR preferuje rychlé a definitivní ukončení sporu, ovšem jen za podmínky, že bude pro ČR výhodné“. Podstatou smíru ovšem je, že je výhodný pro obě sporné strany. V této souvislosti rozhodci pouze konstatují, že v době podání žaloby činil

nárok uplatňovaný stranou žalující necelých 200 mil. Kč. Nyní, v době konečného rozhodování ve věci, je uplatněný nárok 66x vyšší.

218. Mezi stranami je nesporné to, že se jejich vztah hmotněprávně řídí českým obchodním zákoníkem a toto řízení procesně podléhá ZRR. Skutečnost, že do tohoto sporu se v průběhu řízení dostal přemístěním sídla žalující strany do zahraničí tzv. mezinárodní prvek, je podle názoru rozhodců z hlediska hmotného práva irelevantní. Podle jejich právního názoru nelze šlepit obligační statut, podle kterého se rozhoduje, ale celý spor musí podléhat jednomu právnímu řádu od jeho vzniku až do okamžiku konečného rozhodnutí o něm.

I když by rozhodčí senát připustil, což však nečiní, že je třeba vyhledat rozhodné právo podle příslušné kolizní normy, tak stejně by se dostal na základě kolizního kritéria obsaženého v § 15 zákona č. 97/1963 Sb. o mezinárodním právu soukromém a procesním, ve znění pozdějších předpisů, k právu českému – protože uvedený paragraf stanoví: „Nároky na náhradu škody, nejde-li o porušení povinností vyplývajících ze smluv a jiných úkonů, řídí se právem místa, kde škoda vznikla, nebo místa, kde došlo ke skutečnosti, která zakládá nárok na náhradu škody.“

Rozhodčí senát se v řízení s ohledem na návrhy strany žalované (návrh na obnovu řízení), JUDr. Oršuly a Ing. Casky, kteří se pokoušeli dostat do tohoto řízení jako strana nebo jako vedlejší účastníci, zabýval i otázkou použití občanského soudního řádu v rozhodčím řízení. V § 30 ZRR je stanoveno, že nestanoví-li ZRR jinak, užívá se na řízení před rozhodci přiměřeně ustanovení OSŘ. Nejde tedy o žádnou subsidiární aplikaci konkrétního ustanovení občanského soudního řádu, ale bude vždy záviset na úvaze rozhodců, kdy budou ustanovení občanského soudního řádu v tomto řízení aplikovat a kdy nikoliv. Nejvyšší soud České republiky se v rozsudku ze dne 25. dubna 2007, sp.zn. 32 Odo 1528/2005 dovodil, že jednotlivá ustanovení OSŘ nelze použít v rozhodčím řízení automaticky. Přiměřené použití OSŘ podle § 30 ZRR je třeba vykládat jako „... zohlednění obecných zásad, na nichž stojí česká rozhodčí řízení, to znamená použití norem občanského soudního řádu pod obecným názvem zásad českého rozhodčího řízení.“

Ustanovení § 25 odst. 3 ZRR připouští při rozhodování v rozhodčím řízení, aby byl spor rozhodnut podle zásad spravedlnosti avšak jen tehdy, jestliže rozhodce k tomu strany sporu výslovně pověřily. Při ústním jednání konaném dne 20. října 2007 byly strany na takovou možnost rozhodčím senátem upozomeny. Strana žalovaná ve svém podání ze dne 12. listopadu 2007 sdělila rozhodčím, že takový postup je pro ni neakceptovatelný, tzn. že neschválila s rozhodnutím tohoto sporu podle zásad spravedlnosti.

Rozhodci proto tento spor striktně rozhodovali podle příslušných českých právních předpisů.

219. Strana žalovaná po ustavení rozhodčího senátu ve stávajícím složení podáním ze dne 6. května 2003 navrhla, aby se rozhodčí senát zabýval legalitou celého rozhodčího řízení, včetně legality rozhodčí smlouvy i zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé. I v následných podáních žalovaná strana uplatňovala námitku, že rozhodci nerozhodují v intencích rozhodčí smlouvy.

Z uvedeného je zřejmé, že strana žalovaná, přestože se pustila do projednávání sporu, tak po vydání čtyř rozhodčích nálezů napadla samotnou podstatu rozhodčího řízení, a to arbitrabilitu sporu, který je předmětem tohoto řízení. Arbitrabilitou sporu je míněno splnění podmínky, aby mohl spor být vůbec projednán v rozhodčím řízení. Na arbitrabilitu lze nahlížet z hlediska procesního (připustnost řešení sporu před rozhodci) nebo z hlediska smluvního práva (zde se jedná o dovolenost předmětu smlouvy). Arbitrabilitu je dále možné členit na objektivní nebo subjektivní. Arbitrabilitou objektivní je míněno vymezení okruhu otázek, které mohou být dle příslušného právního řádu řešeny v řízení před rozhodci. Subjektivní arbitrabilitou je míněno vymezení sporu z pohledu způsobilosti subjektů právních vztahů řešit své spory v rozhodčím řízení.

Nedostatkem arbitrability se rozhodci musejí zabývat v průběhu celého rozhodčího řízení i bez návrhu, a to proto, že arbitrabilita je jednou z podmínek řízení, jejíž nesplnění nemůže být dodatečně zhojeno. Proto se rozhodci touto otázkou podrobně zabývali v průběhu celého řízení, tzn. i poté, co byly vydány čtyři rozhodčí nálezy.

Abyste mohl být podle ZRR určitý spor projednán v rozhodčím řízení, musí být splněny určité zákonné podmínky: musí se jednat o majetkový spor, musí se jednat o spor, k jehož projednání a rozhodnutí je dána pravomoc obecného soudu, nesmí se jednat o spor vzniklý v souvislosti s výkonem rozhodnutí nebo spor vyvolaný prováděním konkursu nebo vyrovnání (od nabytí účinnosti zákona č. 296/2007 Sb. jsou vyloučeny incidenční spory) a o předmětu sporu je možné uzavřít smír. Všechny tyto zákonné podmínky byly podle názoru rozhodců v tomto rozhodčím řízení splněny po celou dobu jeho trvání, tzn. ode dne podání žaloby až do dne vydání tohoto konečného rozhodčího nálezu.

Česká republika (Československo) je vázána od 11. února 1964 Evropskou úmluvou o mezinárodní obchodní arbitráži ze dne 21. dubna 1961 (vyhl. č. 176/1964 Sb.), podle které mohl každý smluvní stát při podpisu, ratifikaci nebo přistoupení k ní prohlásit, že omezuje možnost uzavírání rozhodčích smluv „právními osobami veřejného práva“. Československo a ani Česká republika nikterak při ratifikaci Úmluvy ani později neomezily možnost uzavírání rozhodčích smluv samotným státem nebo jeho orgány. Změnu v tomto směru přinesl až zákon č. 245/2006 Sb., kterým byl vložen do ZRR § 1 odst. 2 s ustanovením, že „toto zákoná nelze užit k řešení sporů veřejných mezinárodních ústavních zdravotnických zařízení zřízených podle zvláštního předpisu.“

Jestliže tedy ustanovení § 2 odst. 1 ZRR hovoří o „stranách“, tak za strany je třeba považovat fyzické osoby, právnické osoby, ostatní entity s právní subjektivitou i stát, tzn. i Českou republiku. Snahy poslance Koudelky o vyloučení státu z rozhodčího řízení nedošly legislativního naplnění.

Podle § 15 odst. 1 a 2 ZRR jsou rozhodci oprávněni rozhodovat o své pravomoci. Námitku nedostatku pravomoci, zakládající se na nexistenci, neplatnosti nebo zániku rozhodčí smlouvy, nejde-li o neplatnost z důvodu, že ve věci nebylo možno rozhodčí smlouvu uzavřít, může strana vznést nejpozději při prvním úkonu v řízení, týkajícího se věci samé. Ze žalobní odpovědi strany žalované ze dne 29. listopadu 1996 vyplývá, že se strana žalovaná pustila do projednávání sporu ve věci samé, navrhla zamítnutí žaloby a žádnou námitku ohledně neplatnosti rozhodčí smlouvy či námitku, že uzavřená rozhodčí smlouva se na tento spor nevztahuje, nevznesla.

Mezi stranami tohoto sporu je nesporné, že dne 18. září 1996 byla uzavřena rozhodčí smlouva, ve které je vymezen v čl. I. předmět rozhodčího řízení takto: „Smluvní strany se dohodly, že spor mezi nimi o náhradu škody, která měla být způsobena v souvislosti s dopisem MUDr. Martina Bojara, CSc., tehdejšího ministra zdravotnictví České republiky, K. Elstrup – Jørgensenovi, viceprezidentu A/S NovoNordisk Kopenhavn z 9. března 1992, bude rozhodnuta v rozhodčím řízení podle zákona č. 214/1994 Sb. o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, nezávislými a nestrannými rozhodci.“ Čl. IV. pak obsahuje toto ustanovení: „Řízení se koná v místě určeném rozhodci. Smluvní strany se odchýlí od § 19 odst. 2 zák. č. 216/1994 Sb. dohody, že řízení bude vedeno zásadně písemně, ovšem s tím, že k případným výsledkům svědků, znalců a stran svolají rozhodci ústní jednání. Strany zmocňují předsedajícího rozhodce k rozhodování otázek řízení podle § 19 odst. 1 věta druhá zák. č. 216/1994 Sb.“

Z textu rozhodčí smlouvy lze učinit jednoznačný závěr, že strany omezily rozhodcům pravomoc pouze k rozhodování o nároku na náhradu škody, která měla údajně vzniknout v souvislosti s konkrétním dopisem tehdejšího ministra zdravotnictví MUDr. Bojara. Pochopitelně, že pravomoc rozhodců se vztahuje i na příslušenství související s uvedeným nárokem a na náhradu nákladů řízení, tedy včetně nákladů na právní zastoupení obou stran.

Rozhodci rozhodli, že rozhodčí řízení bude probíhat na území Prahy 6, kde také bude vydán konečný rozhodčí náleze.

Strana žalovaná se sice pokusila v řízení před obecnými soudy dosáhnout neplatnosti rozhodčí smlouvy, avšak ani u jedné soudní instancce neuspěla a do dnešního dne nepředložila rozhodnutí, a ani to netvrdila, že by existoval pravomocný soudní rozsudek, který by rozhodčí smlouvu prohlásil za neplatnou. Naopak je ve spise založen rozsudek Krajského obchodního soudu v Praze ze dne 6. prosince 2000, sp.zn. 5 Cm 191/99-56, který nahyl právní moci dne 15. února 2001, a kterým bylo rozhodnuto že „Žaloba na určení, že rozhodčí smlouva ze dne 18.9.1996 je neplatná, se zamítá.“

Rozhodčí senát ve svém původním složení pravomocně rozhodl o své pravomoci k rozhodování tohoto sporu již mezitímním rozhodčím nálezem, což ostatně vyplývá i z bodu VI. jeho odůvodnění. Rozhodčí senát ve stávajícím složení nevidí důvodu toto rozhodnutí jakkoliv měnit. Rozhodci zastávají právní názor, že v tomto řízení je dána jak aktivní legitimace na straně žalující, tak i pasivní legitimace na straně žalované. Podle právního názoru rozhodců ani strana žalovaná, ani JUDr. Oršula nebo Ing. Caska nepředložili žádné relevantní důkazy o tom, že by v tomto sporu nebyla dána aktivní legitimace strany žalující ohledně zažalovaného nároku, či jeho části.

220. Rozhodci zastávají názor, že obě strany měly v průběhu celého rozhodčího řízení ve smyslu § 18 ZŘŘ rovné postavení, protože jim byly poskytnuty stejné příležitosti k uplatnění práv, aby byl zjištěn skutkový stav věci potřebný pro rozhodnutí sporu. Rozhodci provedli veškeré listinné důkazy, které byly stranami předloženy, provedli důkaz Znaleckým posudkem a jeho dodatky, provedli na základě žádosti strany žalované výslech Znalce. Provedení dalších důkazů již strany nenavrhly. Jednotlivé důkazy, které byly v řízení provedeny, jsou popsány v jednotlivých zápisech z porad rozhodců a založeny ve spise.

Ohledně provedených důkazů lze konstatovat zvláštní přístup strany žalované, která mnohdy zpochybňovala důkazy předložené jí samotnou v předchozím stadiu řízení, tzn.

některým z jejich předchozích právních zástupců. Tuto skutečnost je možné dokumentovat například na jejím vztahu k materiálu vypracovanému Ministerstvem zdravotnictví - materiálu FAR 151-4 ze dne 3. května 2001 a žalovanou stranou předloženému přímo znalcům, což potvrdil zástupce Znalce nejenom při jeho výsledku konaného dne 20. října 2007, ale je výslovně uveden v Příloze 4 „Kopie podkladů Posudku poskytnutých stranou žalovanou“ pod pořadovým č. 17. „Dopis odboru farmacie a regulace léčiv Ministerstva zdravotnictví ze dne 3. května 2001 č.j. FAR-151-4“, a který strana žalovaná po podání Znaleckého posudku odmítá uznat jako procesně nesporné a věcně správné podklady Ministerstva zdravotnictví k velikosti tlu, které jsou navíc označeny jako „podklady pro soudního znalce“. Tzn. že odmítá uznat závěry Znalce, který z jejich vlastních podkladů, které mu sama předložila, vycházel. Jedna z veličin, obsažená ve zmíněném materiálu, vymezující současně velikost tlu, je objem krevní plazmy, vyrobené v rozhodné době. Tuto veličinu v řízení uvedla a prokazovala strana žalovaná - Česká republika, která jí vede z úřední povinnosti. Žalující strana tvrzení žalované strany ohledně jí uvedených veličin akceptovala, a proto se tato skutková okolnost ve smyslu § 120 odst. 4 OSŘ stala nespornou. Jestliže strana žalovaná s vlastními údaji nesohlasila, dalo se logicky předpokládat, že nabídne rozhodnutí údaje jiné (opět logicky menší, což by vedlo ke snížení škody), avšak žádné nové údaje strana žalovaná v řízení netvrdila.

Pouze pro úplnost se uvádí, že na str. 3 znaleckého posudku Doc. Ing. Luňáka a Ing. Kochánka ve výčtu podkladů předaných Ministerstvem zdravotnictví České republiky je pod č. 1.3.1.9 uvedeno „Stanovisko odboru farmacie a regulace léčiv Ministerstva zdravotnictví pro obor právní Ministerstva zdravotnictví na základě požadavků specifikovaných materiálem Vstupní údaje k výpočtu tlů zpracování krevní plazmy č.j. FAR-151-4 ze dne 3.5.2002 (příloha 4)“.

Ze spisu je zřejmé, že před vydáním částečného rozhodního nálezu strana žalující při uplatnění náhrady škody vycházela ze znaleckého posudku Doc. Ing. Luňáka a Ing. Kochánka, tzn. z částky ve výši cca 3,814 mil. Kč, zatímco strana žalovaná tvrdila škodu podle znaleckého posudku Ing. Horského a Ing. Svobody, tedy cca 227 mil. Kč. Rozhodčí senát v původním složení dospěl k právnímu názoru, že nejmenší nesporná škoda je zmíněná nižší částka. Jak je opět zřejmé z vyjádření a tvrzení strany žalované, v dalším stadiu řízení se distancuje od vlastního procesního tvrzení, vlastně od vlastního předloženého důkazu, tj. od znaleckého posudku Ing. Horského a Ing. Svobody, které si strana žalovaná sama vybrala a znalecký posudek sama zaplatila, což zcela nesporně vyplývá z listin, založených ve spise.

Z podání strany žalované rozhodci dovodili, že její zamítavý postoj po podání Znaleckého posudku ustanoveným Znalcem je založen na třech základních procesních tvrzeních:

a) v řízení nebylo prokázáno vůbec nic, co by odůvodňovalo přiznat žalující straně náhradu škody;

b) Znalecký posudek ustanoveného Znalce (mimo jiné navrženého stranou žalovanou) je založen pouze na "virtuální realitě" nebo na tvrzeních strany žalující a nebylo prokázáno ani jedno tvrzení Znalce, na kterých Znalec založil své znalecké závěry obsažené ve Znaleckém posudku a jeho dodatcích;

c) popírání vlastních důkazů a vlastních tvrzení.

Podle právního názoru rozhodců je strana žalovaná vázána svými procesními úkony bez ohledu na to, který její právní zástupce tyto procesní úkony v řízení učinil. Pokud jde o Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, stanoví to zákon o jeho zřízení výslovně. Odmitání již provedených důkazů je podle názoru rozhodců procesně neúčinné. V této souvislosti poukazuje rozhodčí senát na rozsudek Nejvyššího soudu ČR Jc 232/2002; 21 Cdo 426/2002, podle kterého: „Navrhne-li účastník soudu, aby provedl určitý důkaz, může tento svůj procesní úkon odvolat jen za podmínek uvedených v ustanovení § 41a odst. 3 o.s.f.; dojde-li odvolání soudu nejspozději současně s návrhem na provedení důkazu, postupuje soud stejně, jako kdyby účastník takový návrh nikdy ne učinil.“

221. Rozhodci provedli v průběhu řízení veškeré důkazy, které byly stranami předloženy. Podle § 20 odst. 1 ZŘŘ mohli totiž provést jen ty důkazy, které jim byly stranami poskytnuty dobrovolně a pochopitelně se musí jednat o důkazy, jejichž provedení jinak neobporuje základním zásadám českého právního řádu. Rozhodčí senát nepovažoval za potřebné s ohledem na stav řízení po vydání čtyř rozhodčích nálezů požádat o součinnost ve smyslu § 20 odst. 2 ZŘŘ obecný soud, tak jak to navrhovala strana žalující. Považoval totiž předložené listinné důkazy a Znalecký posudek s jeho dodatky za dostatečný podklad ke konečnému rozhodnutí ve věci.

Vzhledem k tomu, že ZŘŘ ve svých ustanoveních neupravuje otázku hodnocení důkazů, byly provedené důkazy rozhodci hodnoceny s přiměřeným použitím ustanovení § 132 OSŘ.

V této souvislosti rozhodci konstatovali, že sice provedli důkaz listinami předloženými dne 23. prosince 2004 stranou žalovanou a označenými v překladu do českého jazyka jako „Úřední záznam z jednání Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových s panem Larsenem /bývalý zaměstnanec plazmové jednotky Novo Nordisk, a.s./ konaného dne 2. července 2004 v Kodani /velvyslanectví České republiky“ (S24b) a „Úřední záznam z jednání Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových s Andersem Jensenem /bývalý zaměstnanec plazmové jednotky Novo Nordisk, a.s./ konaného dne 28. června 2004 v Kodani /velvyslanectví České republiky“ (S24c), avšak jejich obsah nevyzval při hodnocení důkazů vůbec v potaz, protože tyto důkazy byly získány nezákonným způsobem, a to za součinnosti vyšetřovací komise Poslanecké sněmovny, o čemž svědčí jak seznam účastníků přítomných výslechu, tak i podpisy účastníků na poslední straně listin. Výslechu obou svědků byla totiž přítomna tajemnice vyšetřovací komise Poslanecké sněmovny PhDr. Martina Tulešková.

Přitom podle Zprávy vyšetřovací komise Poslanecké sněmovny „Úkolem vyšetřovací komise bylo objasnění skutečností v souvislosti s vedením rozhodčího řízení mezi Českou republikou a společností DIAG HUMAN, objasnění postupu státu, jednotlivých konkrétních osob a subjektů.“ Místo toho však vyšetřovací komise Poslanecké sněmovny zajišťovala pro stranu žalovanou uvedené důkazy, což je ostatně ve Zprávě samotné konstatováno na str. 11 a 12.

222. Strana žalovaná požadovala po rozhodcích spravedlivý proces. Z jejího podání ze dne 21. února 2006 lze dovodit, že když nebude splněn její požadavek a nebude vyslechnut znalec, pak nepůjde o spravedlivý proces. Znalec byl dne 20. října 2007 vyslechnut, strana žalovaná měla možnost klást Znalci otázky týkající se Znaleckého posudku a jeho doplnění.

S požadavkem strany žalované však vyvstává otázka, zda sama strana žalovaná zajistila podmínky pro spravedlivý proces.

Rozhodci zastávají právní názor, že po celou dobu řízení vytvořili oběma stranám stejné podmínky, a proto lze toto rozhodčí řízení nepochybně označit za spravedlivé.

Ve „Zprávě o zjištěních vyšetřovací komise Poslanecké sněmovny ve věci vyrovnání České republiky se společností DIAG HUMAN“ ze dne 23. února 2005 (založené ve spise) se mimo jiné konstatuje: „Nelze pominout ani skutečnost, že, jak ostatně celý průběh sporu potvrzuje, zcela zbytečně vydala (Ministerstvo zdravotnictví České republiky – pozn. rozhodců) desítky milionů Kč na již zmíněné znalecké a odborné posudky, které se lišily jak do stanovení výše nároku na náhradu škody tak i co do období, za kterou byla vyčíslována. Jediné, v čem se právní analýzy a stanoviska většinou shodovaly, bylo konstatování, že při existenci takových důkazů, které MZ dosud předložilo, nemá ČR ve sporu nádej“ (str. 10). „V souhrnu lze říci, že činnost MZ v probíhajícímu sporu až do poloviny měsíce června 2004, byť byla motivována snahou omezit hrozící škodu na minimum, měla v určitých obdobích znaky chaotičnosti a nekoncepčnosti, které v konečném výsledku vyzněly jako kontraproduktivní. Nelze pochopit a ani se smířit s efektivitou ochrany zájmů ČR, která zdaleka neodpovídala početnému státnímu aparátu, který byl reprezentován právníky právního odboru MZ, případně, zastoupen či podporován smluvně najatými renomovanými právníky advokátních kanceláří, navíc MZ dobře honorovaných.“ (str. 11).

223. Rozhodci z písemných podání stran, z provedených důkazů předloženými listinami a Znaleckým posudkem včetně jeho dodatků, z výsledku Znalece a z tvrzení obou stran sporu zjistili následující skutkový stav a na základě těchto skutkových zjištění dospěli k následujícím právním názorům:

224. Strana žalovaná ve svých podáních, zejména v období, kdy byla zastoupena advokáty JUDr. Blázkem a JUDr. Nováčkem, a v podstatě i v době, kdy byla zastoupena Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, vznášela pochybnosti o závaznosti a pravomocnosti rozhodnutí rozhodců, které byly obsaženy v rozhodčích nálezech, vydaných v předchozím stadiu řízení, zvláště pak ohledně mezitímního rozhodčího nálezu ze dne 19. března 1997.

V praxi rozhodčího řízení lze nalézt dělení rozhodčích nálezů na nálezy předběžné (preliminary award), mezitímní (interim award), částečné (partial award), konečné (final award), doplňující (additional award), souhlasné (consent award) a deklaratorní (declaratory award). Podle některých názorů je ještě třeba rozlišovat mezi konečným a celkovým rozhodčím nálezem (global award), protože jenom celkovým rozhodčím nálezem se rozhoduje o všech uplatněných nárocích.² Rozhodčí nálezy můžeme dále dělit na rozhodčí nálezy vydávané v průběhu rozhodčího řízení, tzn. do vydání konečného rozhodčího nálezu, a vydávané po skončení rozhodčího řízení, tzn. v době, kdy již existuje konečný rozhodčí náleze. Po skončení rozhodčího řízení přicházejí v úvahu jen dva druhy rozhodčího nálezu, doplňující a přezkumný.

² Srov. např. Rozehnalová, N., Rozhodčí řízení v mezinárodním a vnitrostátním obchodním styku. ASPI Praha 2002, s. 163.

Mezitímní rozhodčí nález se vydává v případě, kdy pro rozhodce i strany je účelné vyřešit nejprve otázku, zda uplatněný nárok je vůbec opodstatněný, zpravidla na základě návrhu stran, kdy není mezi stranami jisté, zda uplatněný nárok existuje nebo ne. Mezitímním rozhodčím nálezem může být rozhodnuto pouze o základu projednávané věci, nemůže jím být rozhodnuto o části uplatněného nároku nebo o některém z uplatněných nároků a v podstatě ani o některé dílčí právní otázce, která se týká zažalovaného nároku.

Podle názoru A. Bělohlávků *„mezitímní ani částečný rozhodčí nález neslouží ani k rozhodnutí o prejudiciální otázce, jejíž posouzení nemůže být vyjádřeno ve výroku ... na posouzení prejudiciální otázky však může být závislé rozhodnutí o základu nároku uplatněného v návrhu, které pak samo o sobě může nalézt své vyjádření ve výroku mezitímního rozhodčího nálezu“*.³ Vydáním mezitímního rozhodčího nálezu nezaniká rozhodcům jejich mandát ani nezaniká rozhodčí smlouva a rozhodci zpravidla v rozhodčím řízení pokračují a následně rozhodují o všech uplatněných nárocích v konečném rozhodčím nález, popř. vydáním částečného rozhodčího nálezu o části uplatněných nároků.

Částečný rozhodčí nález, jak ostatně z jeho názvu vyplývá, se vydává tehdy, je-li dostatečně vyjasněna pouze část projednávaného předmětu sporu. Je jím rozhodnuto o části uplatněného nároku nebo o jednom z uplatněných nároků. Vydáním částečného rozhodčího nálezu nezaniká rozhodcům jejich mandát, ani nezaniká rozhodčí smlouva, rozhodci zpravidla v rozhodčím řízení pokračují a následně rozhodují o všech uplatněných nárocích v konečném rozhodčím nález, popř. vydáním dalšího částečného rozhodčího nálezu.

Ve spise je založena kopie žaloby tehdejšího právního zástupce žalované strany JUDr. Přemysla Rabana, CSc., ze dne 18. června 1998, kterou se domáhal zrušení rozhodčích nálezů ze dne 19. března 1997 a 27. května 1998, adresované Krajskému obchodnímu soudu v Praze. Ve spise není založena žádná listina, a strana žalovaná to ani nikdy netvrdila, že by mezitímní nebo částečný rozhodčí nález byl obecným soudem zrušen.

Z uvedeného lze bezesvých pochybností dospět k jedinému možnému právnímu názoru, že jak mezitímní, tak i částečný rozhodčí nález, byly stranám doručeny, žádný z nich nebyl zrušen ani přezkoumán senátem, ani obecným soudem ve smyslu § 31 a § 34 ZRR. Oba rozhodčí nálezy jsou proto ve smyslu § 28 odst. 2 ZRR pravomocnými rozhodčími nálezy.

Rozhodčí nález je konečným rozhodnutím rozhodce (rozhodců) ve věci samé (jde tedy o autoritativní výrok nestátního orgánu – soukromé osoby – oprávněné věc rozhodnout) a jsou mu přiznávány stejné právní účinky jako pravomocnému soudnímu rozhodnutí. V tomto případě jde o pravomocné rozhodnutí v mezitímním rozhodčím nález o základu uplatněného nároku a v částečném rozhodčím nález o části uplatněného nároku. Zmíněné právní účinky můžeme dělit na formální (rozhodčí nález není napadnutelný odvoláním) a materiální (je závazný pro sporné strany, státní a jiné orgány, věc, o které bylo rozhodčím nálezem rozhodnuto, nelze znovu projednat, je vykonatelný po uplynutí lhůty v něm stanovené). Strany si v rozhodčí smlouvě sjednaly možnost přezkoumání rozhodčího nálezu. Strana žalovaná této možnosti využila a požádala o přezkoumání jak mezitímního, tak i částečného rozhodčího nálezu. Oba rozhodčí nálezy byly poté přezkoumány přezkoumáným rozhodčím senátem a jím i potvrzeny.

³ Bělohlávek, A., Zákon o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů. Komentář. C.H.Beck Praha 2004, str. 183.

Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem a bez ohledu na to, že o zbývajících částech dosud nerozhodnutého žalobního nároku rozhoduje rozhodčí senát v jiném složení, než který vydal mezitímní a částečný rozhodčí nález, a bez ohledu na tvrzení strany žalované, že nic nebylo rozhodnuto, že s mezitímním rozhodčím nálezcem nesouhlasí apod., je zcela nepochybné, že již bylo o určitých právních skutečnostech v tomto řízení pravomocně rozhodnuto a stávající rozhodčí senát je těmito rozhodnutími vázán a je povinen při konečném rozhodování ve věci z nich vycházet. V případě obou rozhodčích nálezů se jedná s ohledem na jejich předmět o *res iudicata* – věc soudně rozhodnutou.

225. Mezitímním rozhodčím nálezcem ze dne 19. března 1997 bylo pravomocně rozhodnuto, že 1. žalobní nárok vyplývající z požadované náhrady škody ve výši 67.500.000 Kč za poškození žalobceva obchodního jména se zamítá, a 2. žalobní nároky na náhradu škody a nehmotné zadostiučinění – omluvný dopis, jsou, pokud jde o základ nároků, po právu. O nároku na finanční zadostiučinění nebylo rozhodnuto.

Vzhledem k tomu, že žalovaná strana podáním ze dne 15. dubna 1997 požádala o přezkoumání mezitímního rozhodčího nálezu, bylo přezkumným rozhodčím nálezcem ze dne 27. května 1998 pravomocně rozhodnuto, že 1. žalobní nárok na náhradu škody, uvedený v první větě bodu 2. mezitímního rozhodčího nálezu uplatněný žalobou ze dne 15. října 1996 k rozhodčímu soudu, je, pokud jde o základ nároku, po právu a námitka promlčení není důvodná, a 2. žalobní nárok na nehmotné zadostiučinění – omluvný dopis, uvedený v bodu 2. mezitímního rozhodčího nálezu uplatněný žalobou ze dne 15. října 1996, je po právu.

Z výroků obou uvedených rozhodčích nálezů tak lze učinit jediný právní závěr, že bylo pravomocně rozhodnuto o základu nároku týkajícího se žalobního nároku na náhradu škody a nehmotné zadostiučinění – omluvným dopisem. Navíc bylo přezkumným rozhodčím nálezcem rozhodnuto, že námitka promlčení není důvodná.

Rozhodci v bodě VIII. odůvodnění mezitímního rozhodčího nálezu dospěli k právnímu názoru, že „je zřejmé, že žalovaný tím, že jako orgán státní správy svým písemem ze dne 9.3.1992 omezil hospodářskou soutěž, porušil ustanovení § 18 ZHS. Dále jde o porušení ustanovení § 42 obchodního zákoníku, který za zneužití účasti v hospodářské soutěži považuje nekalosoutěžní jednání a nedovolené omezování hospodářské soutěže.“ Následně v bodě IX. dospěli rozhodci k dalšímu právnímu názoru: „To že žalobci vznikla v přímé souvislosti s popsaným protiprávním jednáním ministerstva zdravotnictví ČR újma, je zřejmé. Souvislost mezi vznikem újmy a tímto jednáním je prokázána především již citovanou faxovou zprávou ze dne 18.3.1992, z níž je zřejmé, že Novo Nordisk a.s. přerušuje spolupráci s žalobcem v důsledku informace obsažené v inkriminovaném dopisu ministra zdravotnictví ze dne 9.3.1992. Podle ust. § 53 obchodního zákoníku (shodně s § 17 zákona na ochranu hospodářské soutěže) se mohou osoby, jejichž práva byla porušena nebo ohrožena, domáhat na narušitel, aby se tohoto jednání zdržel, a odstranil závadný stav. Dále mohou požadovat přiměřené zadostiučinění, které může být poskytnuto i peněžitě, náhradu škody a vydání bezdůvodného obohacení.“

Na základě citovaného nelze proto dospět k jinému právnímu názoru, než k takovému, že o existenci příčinné souvislosti mezi dopisem tehdejšího ministra zdravotnictví MUDr. Martina Bojara, CSc., ze dne 9. března 1992, a žalující straně vzniklou škodou bylo

rozhodnuto. A protože mezitím rozhodčí nález nebyl zrušen ani přezkumným rozhodčím senátem podle § 27 ZRR, ani obecným soudem podle § 31 ZRR, což je také skutečnost mezi stranami nesporná, bylo o existenci příčinné souvislosti mezi dopisem ministra zdravotnictví MUDr. Martina Bojara, CSc., ze dne 9. března 1993 a škodou vzniklou straně žalující rozhodnuto pravomocně a pro stávající rozhodčí senát je toto rozhodnutí závazné. Žádný použitelný právní předpis neposkytuje rozhodcům právo jakkoliv toto rozhodnutí měnit či nebrát v úvahu jeho právní důsledky při konečném rozhodování ve věci. Jestliže rozhodli rozhodci o tom, že uplatněný nárok je co do důvodu oprávněný, rozhodli zároveň také o tom, že příčinná souvislost existuje.

Ohledně závaznosti rozhodnutí o existenci příčinné souvislosti nepadá mezi stranami shoda. Strana žalující vychází ze závaznosti tohoto rozhodnutí a ve svých podáních tvrdí, že o existenci příčinné souvislosti bylo pravomocně rozhodnuto, strana žalovaná zastává opačný názor a požaduje na rozhodcích, aby se vedlo dokazování ohledně její samotné existence s ohledem na výši uplatňované škody.

Strana žalovaná ve svém podání ze dne 6. května 2003 uvedla, že setrvává na stanovisku, že ze strany žádného k tomu příslušného orgánu veřejné moci nebyla nikdy uznána příčinná souvislost mezi tzv. protiprávním jednáním státu (dopisem ministra MUDr. Bojara) a vznikem tzv. škody, kterou uplatňuje vůči státu strana žalující. Odůvodnění částečného rozhodčího nálezu proto žalovaná strana považuje v tomto ohledu za nepřijatelné, chybné a potřebnou argumentaci zcela postrádající. V podání ze dne 13. června 2003 strana žalovaná znovu uvádí, že nikdy neuznala příčinnou souvislost mezi případným protiprávním jednáním a případnou škodou, a proto požaduje, aby se rozhodčí senát i přes existenci částečného rozhodčího nálezu touto stěžejní otázkou zabýval.

Strana žalovaná v dalším průběhu řízení zastávala názor, že strana žalující ničím příčinnou souvislost mezi dopisem ministra MUDr. Bojara a tvrzenou újmou nedokládá nebo neprokazuje (např. ve svém podání ze dne 21. listopadu 2005), nebo, že existenci příčinné souvislosti je nezbytné v řízení i nadále zkoumat, a to ve vztahu k rozsahu a výši možné škody a strana žalovaná věří, že předložila rozhodčímu senátu dostatek důkazů k tomu, aby mohl být učiněn závěr, že příčinná souvislost mezi jednáním žalované strany a požadovaným rozsahem a výší náhrady škody neexistuje a existovat objektivně nemůže (v podání ze dne 6. září 2005).

Strana žalovaná v podání ze dne 30. srpna 2004 sděluje rozhodcům, že k otázce příčinné souvislosti mezi dopisem ministra MUDr. Bojara a vznikem a výší škody předloží rozhodčímu senátu doplňující materiál. Z tvrzení strany žalované je zřejmé, že by chtěla vrátit dokazování do dřívější fáze řízení, tzn. ještě před rozhodnutím o základu sporu. V podání ze dne 6. prosince 2006 vznáší strana žalovaná znovu pochybnosti o závaznosti vydaných rozhodčích nálezů pro další fázi řízení.

Podle právního názoru rozhodců je nepřijatelné chtít rozhodovat a dokazovat stav, o kterém již bylo pravomocně rozhodnuto. Jde k tíži žalované strany, že důkazy, které předkládá rozhodcům a Znalci až v roce 2004, nepředložila rozhodcům již v roce 1996, kdy se o existenci příčinné souvislosti rozhodovalo.

Strana žalovaná i ve svém závěrečném návrhu trvá na svém jednoznačném závěru, že příčinná souvislost mezi jednáním žalované strany a požadovaným rozsahem škody neexistuje a objektivně ani existovat nemůže. Podle jejího názoru nepředložila žalující strana žádné

relevantní důkazy, které až již jednotlivě, či ve svém souhrnu, neakládaly závěr o tom, že předmětný dopis ministra MUDr. Bojara, a pouze tento dopis, způsobil žalující straně nějakou škodu.

Členové stávajícího rozhodčího senátu zastávají právní názor, že o existenci příčinné souvislosti mezi dopisem tehdejšího ministra MUDr. Martina Bojara, CSc., ze dne 9. března 1992, adresovanému společnosti Novo Nordisk, a vznikem škody straně žalující, bylo již pravomocně rozhodnuto a že tato příčinná souvislost existovala po celou rozhodnou dobu.

226. Částečným rozhodčím nálezem ze dne 25. června 2002 bylo rozhodnuto, že strana žalovaná je povinna zaplatit straně žalující částku 326.608.334,- Kč do pěti dnů od právní moci tohoto částečného rozhodčího nálezu a že o dalších částech projednávané věci včetně příslušenství, jakož i o nákladech řízení bude rozhodnuto v konečném rozhodčím nálezem. Protože žalovaná strana podáním ze dne 23. července 2002 požádala o přezkoumání částečného rozhodčího nálezu, bylo následně přezkumným rozhodčím nálezem ze dne 16. prosince 2002 rozhodnuto, že částečný rozhodčí nález ze dne 25. června 2002 ve sporu o úhrnnou částku 1.873.874.500,- Kč, kterým bylo rozhodnuto, že strana žalovaná je povinna zaplatit straně žalující částku 326.608.334,- Kč a že o dalších částech projednávané věci včetně příslušenství, jakož i o nákladech řízení bude rozhodnuto v konečném rozhodčím nálezem, se potvrzuje.

I k tomuto částečnému rozhodčímu nálezem v dalším stadiu řízení vznášela strana žalovaná výhrady, zejména k prokázání a způsobu výpočtu ušlého zisku, jak k němu rozhodčí senát dospěl. Pro stávající rozhodčí senát byly výhrady k částečnému rozhodčímu nálezem irrelevantní, neboť o této části žalobního nároku bylo pravomocně rozhodnuto, a sama strana žalovaná informovala rozhodce o tom, že částku přiznanou straně žalující částečným rozhodčím nálezem dobrovolně zaplatila.

Rozhodčí senát v souvislosti s pravomocným částečným rozhodčím nálezem vzal v úvahu skutečnost, že o částce ve výši 326.608.334,- Kč bylo již rozhodnuto, a o tuto částku pak snížil přiznanou náhradu škody.

227. Rozhodci po vydání druhého přezkumného rozhodčího nálezu a následném přístupu stran k řízení si byli vědomi toho, že za stávajícího stavu dokazování nemohou přistoupit ke konečnému rozhodnutí ve věci samé, protože nebyla v tu dobu prokázána výše vzniklé škody, resp. výše ušlého zisku.

S ohledem na předchozí přístup strany žalované k předloženým znaleckým posudkům znalců Doc. Ing. Kochánka a Ing. Luňáka a Ing. Horského a Ing. Svobody, které žalovaná strana neuznávala, přestože se na prvních dvou znalech se stranou žalující dohodla, o čemž svědčí zápis z jednání představitelů Ministerstva zdravotnictví a JUDr. Oršuly ze dne 9. dubna 2001, podepsaný za Českou republikou MUDr. Michalem Pohankou, I. náměstkem ministra zdravotnictví, a druhé dva si sama jako znalce vybrala a za znalecký posudek jim zaplatila odměnu ve výši 5.512.500,- Kč (dle Přílohy k č.j. 22575/2004 – založena ve spise), považovali rozhodci za nejvhodnější způsob jmenování revizního znalce (popř. znalců) – vzájemnou dohodu stran o jeho osobě, aby následně při určování výše ušlého zisku

nedocházelo k jakýmkoli výhradám vůči následně rozhodci ustanovenému znalci, na jehož osobě se obě strany předtím dohodly.

Nelze mít pochybnosti o tom, že tento spor je s ohledem na tvrzení stran složitý jak skutkově, tak i právně. Rozhodci by mohli ve smyslu § 30 ZŘR přiměřeně použít ustanovení § 136 OSŘ a určit autoritativně výši nároku, tzn. vzniklé škody. Toto oprávnění se však rozhodci rozhodli nevyužít a ponechat stanovení výše škody – ušlého zisku – na ustanoveném znalci.

Podle § 125 OSŘ může za důkaz mimo jiné sloužit i znalecký posudek. Znalec se ustanovuje podle § 127 odst. 1 OSŘ v případě, kdy rozhodnutí závisí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí. A taková potřeba po vydání mezitímního a částečného rozhodčího nálezů v tomto řízení nastala. Bylo-li již pravomocně rozhodnuto o uplatněném nároku kladně co do důvodů, zbývalo rozhodčím rozhodnout co do jeho výše. A k tomu jim měl posloužit znalecký posudek.

Proto rozhodci usnesením č. 1 ze dne 28. května 2003 uložili stranám, aby se ve stanovené lhůtě dohodly na osobě (osobách) znalce, který by vypracoval znalecký posudek. Strana žalující vyjádřila ochotu takovým způsobem revizního znalce vybrat, zatímco strana žalovaná v podání ze dne 15. října 2003 uvedla výslovně, „že není ochotna k dohodě o znalci“ a na svém negativním stanovisku setrvala, přestože byla rozhodčím senátem mnohokrát vyzývána k jednání se stranou žalující o osobě znalce (znalců), až do června 2004, kdy alespoň navrhla, aby rozhodčí soud při výběru osoby znalce vycházel ze tří společností: 1) PricewaterhouseCoopers Česká republika, s.r.o., 2) E & Y Valuations s.r.o. a 3) KMPG Česká republika, s.r.o. Strana žalující rezignovala na svůj požadavek, aby revizním znalcem byla ustanovena zahraniční osoba a podáním ze dne 22. července 2004 sdělila rozhodcům, že navrhuje, aby znalcem byla ustavena společnost E & Y Valuations s.r.o. a požadovala, aby znalecký posudek byl opatřen ověřením neuzemněné autority z okruhu znalce o tom, že jím použitá metoda je adekvátní. Jestliže tedy strana žalovaná osobu znalce navrhla, znala jeho odborné předpoklady pro vypracování znaleckého posudku pro toto řízení.

Rozhodčí senát na základě návrhu strany žalované a následného souhlasu strany žalující dne 30. července 2004 ustanovil Znalcem společnost E & Y Valuations, s.r.o.

Z procesní opatrnosti poskytli rozhodci stranám lhůtu k podání návrhu znění otázek, které měly být položeny Znalci. Obě strany svého práva na formulaci otázek využily; strana žalovaná v podání ze dne 30. srpna 2004 navrhla znění devíti otázek a strana žalující v podání ze dne 30. srpna 2004 navrhla znění sedmi otázek. Rozhodčí senát se z důvodu procesní ekonomie rozhodl akceptovat většina znění stranami navržených otázek, aby tak nemusely být tyto otázky následně položeny po vypracování znaleckého posudku, což by vedlo k potřebě doplnění znaleckého posudku, a to i přesto, že některé otázky navržené stranou žalovanou směřovaly do oblastí již pravomocně rozhodnuté. Znalecký úkol byl Znalci stanoven dne 9. září 2004. Některé navržené otázky považoval rozhodčí senát za otázky právní, jejichž hodnocení ustanovenému Znalci nepřislouží, a proto mu nebyly položeny. Proto bylo pro rozhodce překvapivé tvrzení žalované strany, obsažené v jejím podání ze dne 6. září 2005, že Znalecký posudek odpovídá na otázky formulované rozhodčím senátem, to znamená na otázky do jisté míry odlišné od těch, které žalovaná strana považuje za rozhodující pro správné posouzení věci.

Žalovaná strana vnesla proti Znaleckému posudku řadu výhrad. Podle jejího názoru Znalec na celé řadě míst svého posudku zjevně formuluje zjištění, učiněná na základě studia zdrojů, jejichž správnost či autoritativnost není sám schopen přezkoumat. To snižuje jeho odbornou vyhovídací hodnotu. Má též formální vady. Základní příčinou vad posudku jsou podle žalované strany otázky, jejichž formulace vede k tomu, že Znalec dilem doplňuje dokazování vlastním nalézáním, dilem řeší otázky právní a konečně spekuluje nad rámec reálných důkazů, ve spise existujících. Podle žalované strany odpověď na otázku č. 9 - požadavek na znalecké stanovení výše škody ve formě ušlého zisku - je požadavkem na zodpovězení právní otázky. Výsledkem znaleckého zkoumání však nemůže být právní posouzení zadané otázky. To přísluší výlučně a jedině rozhodci. Žalovaná strana rovněž vynesla pochybnosti o tom, zda se zde náhodou nestanovuje nikoli skutečně ušlý zisk, ale zisk abstraktní ve smyslu § 381 obchodního zákoníku.

Vzhledem k výhradám, které obsahuje Analýza vypracovaná v součinnosti se společností Deloitte Czech Republic B.V., má strana žalovaná za to, že do vyjasnění vzniklých rozporů nelze Znalecký posudek považovat za důkaz, který by potvrdzoval důvodnost vzneseného nároku, a to jak co do důvodů, tak co do výše.

Stanovisko zmíněné společnosti není podle rozhodců pro tento spor relevantní, protože se nejedná o ustanoveného znalce. Rozhodci na toto stanovisko pohlíželi jako na jiný listinný důkaz v tomto řízení provedený.

Podle názoru strany žalované Znalecký posudek vykazuje celou řadu věcných a metodologických vad a nesrovnalostí a na některých místech je postaven pouze na hypotetických úvahách. Bez výsledku Znalce a doplnění a upřesnění závěrů jeho Znaleckého posudku nelze podle názoru žalované strany v této věci vydat meritorní rozhodnutí, jež bude dostatečně zdůvodněné. Žalovaná strana vytýkala mimo jiné Znalci, že odpovídá na právní otázky, ačkoliv mu takové otázky sama zadala, nebo naopak, že nestanovil existenci příčinné souvislosti, ačkoliv jde opětovně o otázku právní, kterou jsou v tomto řízení oprávněni rozhodnout pouze rozhodci. Výhrady ke Znaleckému posudku a jeho dodatkům vynesla strana žalovaná i ve svém závěrečném návrhu.

I strana žalující vynesla vůči Znaleckému posudku řadu výhrad. Tyto výhrady však nebyly takového rázu, aby činily Znalecký posudek nepoužitelným pro rozhodování rozhodců o uplatněném nároku na náhradu škody. Nakonec strana žalující za závěrů Znalce vyšla a změnila žalobní petii podle odpovědi Znalce na otázku č. 9.

Strana žalující požadovala, aby metody použité při zpracování Znaleckého posudku ověřila netuzemská autorita z okruhu znalce - Ernst & Young. Tato podmínka byla splněna dokumentem „Representation on the methodological verification of an expert opinion“ ze dne 10. srpna 2005, podepsaným za Ernst & Young Ltd., Bleicherweg 21, CH-Zurich, Louisem Siegristem a Thomásem Stenzem, kteří potvrdili, že použité metody zpracování Znaleckého posudku byly shledány v souladu s mezinárodní praxí v obdobných případech.

Při výslechu Znalce při ústním jednání konaném dne 20. října 2007 na výslovný dotaz rozhodčího senátu, zda Znalec vypracoval Znalecký posudek a dodatky k němu a zda na svých znaleckých závěrech trvá, prohlásil oprávněný zástupce Znalce, že vypracoval Znalecký posudek a dodatky k němu a že na svých znaleckých závěrech trvá.

Vzhledem k tomu, že rozhodčí s ohledem na určitou fázi tohoto řízení, kdy o určitých skutečnostech již bylo pravomocně rozhodnuto, považují Znalecký posudek včetně jeho dodatků za dostatečný podklad pro jejich konečné rozhodování o výši vzniklé škody ve formě ušlého zisku, přičemž konstatují, že znalecké závěry budou hodnoceny jako jiný důkaz předložený v tomto řízení některou ze stran. K námitce strany žalované, že Znalec vždy nepostupoval podle jejich představ, rozhodci pouze konstatují, že rozhodčí řízení je oproti řízení před obecnými soudy méně formální. Podle jejich názoru postup Znalce byl v souladu s příslušnými právními předpisy.

Rozhodci nepovažují závěry Znaleckého posudku a jeho dodatků jako strana žalovaná za „virtuální realitu“, ale za kvalifikované posouzení odborných otázek, zejména pak výše vzniklé škody, ze kterých mohou na základě vlastního přesvědčení o oprávněnosti nároku strany žalující vycházet a rozhodnout o uplatnění náhrady škody.

228. Mezičimním rozhodčím nálezem bylo rozhodnuto o existenci příčinné souvislosti mezi dopisem ministra MUDr. Bojara a vzniklou škodou a rozhodnutí o její výši pak bylo ponecháno na další průběh řízení. V tomto konečném rozhodčím nálezě pak musí rozhodci rozhodnout o tom, zda v řízení po provedení všech stranami navržených důkazů byla výše škody vzniklé straně žalující náležitě prokázána.

Podle právního názoru rozhodců je nutno rozlišovat mezi skutečným vznikem škody a výši vzniklé škody. Skutečnost, že někdo prokáže vznik škody, nemusí ještě znamenat, že tím prokazuje i její výši, což ostatně rozhodci konstatovali již v průběhu tohoto řízení. Protože o tom, že škoda žalující straně vznikla a nárok na její uplatnění nebyl promlčen, bylo již pravomocně rozhodnuto, bylo po vydání předchozích nálezů na stávajícím rozhodčím senátu a splnění výše zmíněného předpokladu, prokázání výše vzniklé škody, aby rozhodl o výši žalující straně vzniklé škody.

Rozhodčí senát po vydání mezičimního a částečného rozhodčího nálezů, které jsou pro něj pravomocnými a závaznými rozhodnutími, rozhoduje již jen o konečné výši uplatnění náhrady škody, což ostatně konstatuje i vyšetřovací komise Poslanecké sněmovny ve své Zprávě ze dne 23. února 2005 na str. 9 „V soudasné fázi sporu stávající rozhodčí senát je vázán pravomocnými rozhodčími nálezů předchozích senátů, a proto je oprávněn jednat již jen o konečné výši náhrady.“

229. Strana žalující své konečné žalobní žádání formulovala ve svém závěrečném návrhu ze dne 6. března 2008 a po částečném zpětvzetí žalobních nároků ze dne 20. června 2008 požadovala:

- na náhradu škody ve formě ušlého zisku za dobu od 1. července 1992 do dne 1. května 2000 částku 5.444.171.666,- Kč; celkem na úrocích z prodlení za dobu do 30.6.2007 částku 7.487.684.791,- Kč, celkem tedy na náhradě škody a úrocích z prodlení do dne 30.6.2007 částku 12.931.856.457,- Kč,

- náklady řízení a další náklady;

- na úrocích z prodlení částku 2.051.053,- Kč denně, počínaje dnem 1. července 2007 do zaplacení;

- zaslání omluvného dopisu žalovanou stranou straně žalující s určeným zněním;
- veřejnou omluvu v určených tuzemských sdělovacích prostředcích, a to vše do jednoho měsíce od právní moci rozhodčího nálezů.

Původně bylo stranou žalující ještě žalováno o zaplacení částky 67.500.000,- Kč jako náhrady poškození žalobceva obchodního jména. Tento nárok byl zamítnut mezitímním rozhodčím nálezem ze dne 19. března 1997.

Dále strana žalující původně uplatnila nárok na náhradu skutečné škody ve výši 21.000.000,- Kč.

Nakonec žalující strana původně uplatnila žalobní nárok na zaplacení částky 91.300.000,- Kč jako finanční satisfakci.

Přestože v závěrečném návrhu strana žalující oba poslední nároky neuplatňuje a v průběhu řízení došlo ke zpětvzetí pouze žalobního nároku na finanční zadostiučinění podáním žalující strany ze dne 7. dubna 2000, musel rozhodčí senát rozhodnout i o těchto původně uplatněných nárocích.

230. Rozhodovaná věc s ohledem na uplatněný nárok na náhradu škody – ušlý zisk – podléhá právnímu režimu ustanovení § 373 a násl. obchodního zákoníku. Podle příslušných ustanovení obchodního zákoníku musí být pro vznik nároku na náhradu škody splněny kumulativně tyto základní podmínky:

- porušení právní povinnosti;
- skutečný vznik škody;
- příčinná souvislost mezi porušením povinnosti a vznikem škody;
- neexistence okolností vylučujících odpovědnost;
- předvídatelnost škody.

V této souvislosti vzniká otázka, o čem všem bylo rozhodnuto mezitímním rozhodčím nálezem, resp. jaké podmínky pro přiznání náhrady škody byly podle mezitímního rozhodčího nálezů splněny. Strana žalující se domáhá, že mezitímním rozhodčím nálezem bylo rozhodnuto o všech podmínkách kromě výše škody. Oproti tomu žalovaná strana ve svých podáních vytrvale tvrdila, že žalující strana vůbec neprokázala, že existovala příčinná souvislost mezi dopisem ministra MUDr. Bojara a žalující straně údajně vzniklou škodou a že by straně žalující nějaká škoda vůbec vznikla. Tyto námítky ohledně neexistence příčinné souvislosti však měla strana žalovaná podle názoru rozhodců uplatnit již v řízení, které předcházelo vydání mezitímního rozhodčího nálezů, a ne v takovém stadiu řízení, kdy již bylo pravomocně rozhodnuto o existenci příčinné souvislosti a o tom, že škoda straně žalující vznikla.

Podle právního názoru rozhodců mezitímním rozhodčím nálezem bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že došlo k porušení právní povinnosti stranou žalovanou, že skutečně škoda straně žalující vznikla a že existovala příčinná souvislost mezi porušením právní povinnosti a vznikem škody. Stávající členové rozhodčího senátu jsou přesvědčeni, že bylo též rozhodnuto o tom, že neexistují okolnosti vylučující odpovědnost strany žalované a že

škoda byla předvídatelná. Přesto se rozhodci těmito posledními dvěma podmínkami budou znovu zabývat v další části tohoto odůvodnění.

231. Podle žalované strany žalující strana po zaslání dopisu ministra MUDr. Bojara společnosti Novo Nordisk neučinila žádná opatření ve smyslu § 384 odst. 1 obchodního zákoníku, kterým by jí tvrzenou a žalobou uplatňovanou škodu odvrátila nebo zmírnila. Okolnosti případu přitom nebyly takové, aby proti hrozbě škodě zakročit nemohla. Pokud žalující strana své zakročovací povinnosti nedostála a neprokázala ani existenci okolností vylučujících její odpovědnost za nesplnění uvedené povinnosti, je za škodu jí případně vzniklou odpovědná ona a nikoli strana žalovaná.

Ustanovení § 384 obchodního zákoníku představuje speciální ustanovení ve vztahu k § 417 občanského zákoníku. Povinnost odvracet hrozící škodu je obchodním zákoníkem uložena osobě, které škoda hrozí. Je povinná učinit opatření potřebné k odvrácení škody nebo k jejímu zmírnění, pokud je hrozba škody zjištělná (např. na základě zprávy strany, která porušuje nebo má vědět, že poruší svoji povinnost). Druh a rozsah potřebných opatření se bude řídit okolnostmi konkrétního případu. Pokud poškozený nesplnil svoji povinnost odvracet hrozící škodu, není povinná osoba povinna nahradit škodu tím způsobenou.

Rozhodci se v této souvislosti neztotožňují s názorem strany žalované, že okolnosti případu nebyly takové, aby strana žalující proti hrozbě škodě nemohla zakročit. Právě naopak, strana žalující proti hrozbě škodě nemohla nikterak zakročit vzhledem k tomu, že k přerušení spolupráce mezi ní a společností Novo Nordisk došlo administrativním zásahem strany žalované. Po odeslání dopisu ministra MUDr. Bojara se společnost Novo Nordisk nikdo z oprávněných osob strany žalované v Praze nejedná, jak vyplývá z provedených důkazů, nejedná také se stranou žalující, přestože ta tímto účelem značnou iniciativu, a to i ve vztahu ke společnosti Novo Nordisk.

Podle právního názoru rozhodců s ohledem na okolnosti tohoto případu učinila strana žalující vše pro splnění zakročovací povinnosti, jak jí obchodní zákoník v tomto směru ukládá.

232. Strana žalovaná dále tvrdila, že podle § 379 obchodního zákoníku nelze přiznat poškozenému subjektu náhradu škody v nepředvídatelné výši, posuzováno v okamžiku deliktního závazku. Je na žalující straně, aby prokázala, že jí tvrzenou škodu bylo možné předvídat. Žalující strana se vůbec nesoustředila v průběhu řízení na prokazování toho, jakými znalostmi, pokud jde o trh s krevními deriváty a krevní plazmou, ministr MUDr. Bojar či Ministerstvo zdravotnictví v rozhodné době disponovalo, tak aby po jejich vyhodnocení byla možná s jistotou říci, že s vědomím těchto znalostí uvedené subjekty škodu způsobenou předmětným dopisem a následně žalobou i nárokovanou škodou předvíдалy nebo předvídat mohly.

Podle obecné úpravy v obchodním zákoníku se poskytuje náhrada veškeré škody s výjimkou škody nepředvídatelné. Veškerá škoda zahrnuje jednak škodu skutečnou, jednak ušlý zisk. Škodou nepředvídatelnou obchodní zákoník rozumí škodu, jež převyšuje škodu, kterou v době závazkového vztahu povinná strana jako možný důsledek porušení své povinnosti předvíдалa nebo kterou bylo možno předvídat s přihlédnutím ke skutečnostem, jež

v uvedeně době povinná strana znala nebo měla znát při obvyklé péči. Tato škoda se nenahrazuje.

Přistoupit na právní názor žalované strany, že žalovaná strana nemohla škodu způsobenou dopisem ministra MUDr. Bojara předvídat, by znamenalo, přiznat všem zaměstnancům Ministerstva zdravotnictví České republiky v čele s ministrem MUDr. Bojarem naprostou nekompetentnost a nedostatek předpokladů pro výkon jejich funkcí.

Přestože zde nejde o závazkový vztah mezi stranami sporu, mohla strana žalovaná podle právního názoru rozhodců v okamžiku, kdy byl odeslán dopis ministra MUDr. Bojara společnosti Novo Nordisk, při obvyklé péči předvídat možný důsledek tohoto dopisu a možný vznik škody na straně žalující. Ministerstvo zdravotnictví mělo svůj právní odbor, který se mohl k právním důsledkům právě tohoto jednoho konkrétního dopisu kvalifikovaně vyjádřit.

Podle právního názoru rozhodců neprokázala strana žalovaná v průběhu řízení existenci tzv. liberačního důvodu, kterým jsou okolnosti vylučující její odpovědnost v této věci ve smyslu § 373 obchodního zákoníku, kdy pro jejich existenci by nebyla povinna nahradit žalující straně nárokovanou náhradu škody.

233. Rozhodci se museli zabývat také otázkou, po jakou dobu trvala odpovědnost strany žalované za týraný ušlý zisk žalující strany, tzn. stanovit „rozhodnou dobu“.

Přezkumný rozhodčí senát v odůvodnění přezkumného rozhodčího nálezu ze dne 27. května 1998 konstatuje, že pokud jde o jednotlivé postupné kroky na úhradu ušlého zisku, bude třeba v dalším důkazním řízení vyjasnit, zda neobnovení spolupráce se stranou žalující a společností Novo Nordisk má stále příčinu v původním dopise ministra MUDr. Bojara, nebo zda definitivní ukončení obchodních vztahů mezi oběma společnostmi je důsledkem vývoje trhu nebo věci podnikatelského rizika.

Strana žalující po vydání mezitímního rozhodčího nálezu a přezkumného rozhodčího nálezu změnila své žalobní návrhy a požadovala vydání částečného rozhodčího nálezu, kterým by byla straně žalované uložena povinnost zaplatit jí částku 199.313.059,- Kč s úrokem z prodlení 13,802% p.a. za dobu od 1. listopadu 1995 do zaplacení a částku 158.786.941,- Kč s úrokem z prodlení 13,538% p.a. za dobu od 12. listopadu 1996 do zaplacení. V částečném rozhodčího nálezu ze dne 25. června 2002 pak bylo rozhodnuto, že strana žalovaná je povinna zaplatit straně žalující částku 326.608.334,- Kč.

V odůvodnění částečného rozhodčího nálezu rozhodci konstatují, že počátek škody je postaven najisto dnem 1. července 1992, neboť do konce června 1992 ještě trvala spolupráce strany žalující se společností Novo Nordisk. V otázce, do kdy je dána příčinná souvislost deliktu a vzniku škody, vycházejí rozhodci ze skutečnosti, že v květnu roku 2000 byl zastaven provoz linky pro zpracování derivátů. Zastavení provozu linky je zřejmě onou skutečností, která kausální řetězec přerušuje. Rozhodci při výpočtu ušlého zisku vyšli ze znaleckého posudku Ing. Horského a Ing. Svobody, kteří vyčíslili ušlý zisk částkou 358.100.000,- Kč, který vlastním výpočtem snížili na částku 326.608.334,- Kč.

Přezkumný rozhodčí senát dospěl v odůvodnění přezkumného rozhodčího nálezu ze dne 16. prosince 2002 ke stejnému právnímu závěru, a to, že počátek vzniku škody je postaven najisto dnem 1. července 1992, neboť do konce června 1992 ještě trvala spolupráce

mezi stranou žalující a společností Novo Nordisk, příčinná souvislost mezi deliktem a postupně narůstající škodou nebyla žádným úkonem účastníků řízení ani jinou skutečností přerušena a je ukončena teprve v květnu roku 2000, kdy došlo k uzavření výrobní linky na zpracování krevní plazmy ve společnosti Novo Nordisk.

Rozhodčí senát ve stávajícím složení dospěl k právnímu názoru, že v řízení bylo prokázáno, že počátek vzniku škody je dán dnem 1. července 1992 (do konce června 1992 trvala spolupráce společnosti Novo Nordisk se stranou žalující) a existence příčinné souvislosti (rozhodné doby) skončila dne 30. května 2000, kdy došlo k uzavření výrobní linky Novo Nordisk na zpracování krevní plazmy. Rozhodci tak dospěli ke stejným právním závěrům ohledně rozhodné doby, jako předchozí rozhodčí senát v částečném rozhodčím nálezů i přezkoumávaný rozhodčí senát, kterým byl částečný rozhodčí nález přezkoumán a potvrzen.

234. Podle právního názoru rozhodců byla v průběhu tohoto rozhodčího řízení prokázáno:

a) Jaký byl stav českého zdravotnictví před rokem 1990 pokud jde o krevní deriváty, jejich nedostupnost a neexistenci výroby přes jejich naléhavou potřebu. S laboratorní výrobou experimentoval pouze státní ústav ÚSOL (později SEVAC). Žalovaná strana sama předložila dostatek listinných důkazů (ve spise založený pod Y59a) pro tento názor rozhodců.

b) Přítomnost firmy Diag Human AG od poloviny 80. let minulého století jak na mezinárodním, tak jako monopolního smluvního frakcionátora v NDR i v jednáních s československou zdravotní správou, což je doloženo parafovanou Rámcovou smlouvou o spolupráci z března 1990, podle které šlo o vyhledování trhu s krevní plazmou a to formou nepřímé smluvní frakcionace, kde Diag Human nesl odpovědnost za investice do transfúzní služby a zpracování plazmy do registrovaných produktů a výškolení personálu strany žalované, což bylo dále mimo jiné prokázáno Besprechungsprotokoly, Minutes of meetings s Novo Nordisk a protokoly bezpečnostních orgánů z té doby.

c) Skutečnost, že obchodní model smluvní frakcionace, založený na kompenzaci nákladů frakcionátora hodnotou krevní plazmy, byl požadován státní zdravotní správou žalované strany v roce 1990, což mimo jiné dokazují podmínky prvního výběrového řízení žalované strany ze září 1990 a závěr hodnotitelské komise; že existoval model nepřímé smluvní frakcionace, že žalující strana tento model českým zdravotnickým zařízením nabídla a že právě takový model byl pro žalovanou stranu nejen nejvýhodnější, ale jediný možný z hlediska financování a pro technologickou zaostalost. V řízení byla vyvrácena námitka žalované strany, že šlo pouze o hypotetický model smluvní frakcionace, a to dokumenty mezinárodních organizací (WFH z roku 1995 a 1998, které výslovně předpokládají smluvního frakcionátora), písemným svědectvím pana Patrika Roberta, generálního ředitele MRH ze dne 16. června 2006 a písemnými svědectvími pana Jürgena Reicha ze dne 15. října 2005 a 15. listopadu 2005. Žalující strana doložila, že byla připravena ke smluvní frakcionaci, její nabídka tomuto modelu odpovídala, splnila podmínku „československé právnické osoby“ a tak byla též žalovanou stranou vyhodnocena (viz zpráva hodnotitelské komise). Právě model smluvní frakcionace byl s ohledem na podfinancované a technologicky zaostalé zdravotnictví bez volně směnitelné měny pro žalovanou stranu nejvýhodnější, protože ta v té době nebyla schopna masivní investice do transfúzní služby a rekvalifikace zdravotnického personálu, což mimo jiné dokazují vyjádření Dr. Kulicha ze dne 18. února 1990, výše zmíněné svědectví

Patřila Roberta a písemná svědectví primářů MUDr. Borise Bubeníka ze dne 22. června 2006, MUDr. Miloše Bohánka ze dne 30. června 2006 a MUDr. Jaroslavy Moláčové ze dne 30. června 2006 a 23. června 2005. Rovněž tak bylo prokázáno, že v modelu smluvní frakcionace je pozice frakcionátora stabilní.

d) Skutečnost, že žalující strana disponovala všemi potřebnými správními povoleními žalované strany k nákupu krevní plazmy, vývozu krevní plazmy, dovozu výrobků z krevní plazmy, zejména i distribučním skladem a osvědčením o správné výrobní praxi v distribučním skladu, a že ea do všech těchto podmínek měla strana žalující na českém trhu prioritu. Všechna potřebná správní povolení či osvědčení žalující strany byla v řízení předložena jako veřejné listiny, které jsou založeny ve spise. V řízení bylo prokázáno, že se strana žalující podílela na primárním trhu od počátku roku 1990, kdy byla založena jako tuzemská právnická osoba, získala potřebná povolení ke všem fázím obchodní činnosti v oboru, zastoupením výrobce Novo Nordisk v registračním řízení a dosažením registrace produktů, zřízením distribučního skladu a dosažením osvědčení o SVP, školením personálu české zdravotní služby, sjednáním smluv o spolupráci s tuzemskými nemocnicemi a na jejich základě dodávkami technologií k výrobě a uchování krevní plazmy, což mimo jiné dokazují správní rozhodnutí o SVP konkurentů, vydaná stranou žalovanou, která fungují splnění podmínek podnikání konkurentů žalující strany na tuzemském trhu.

V řízení bylo vyvráceno tvrzení strany žalované, že žalující strana neuskutečnila v České republice jediný obchodní případ, a to mimo jiné daňovými doklady žalující strany z let 1990, 1991 a 1992, celními dokumenty jeho vývozu plazmy a dovozu produktů a technologií a účetními doklady žalující strany. Rovněž tak bylo vyvráceno tvrzení žalované strany, že strana žalující nevybavila část transfúzní sítě strana žalované potřebnými technologiemi. V řízení bylo prokázáno, že strana žalující vybavila technologiemi 14 transfúzních stanic, což Ministerstvo zdravotnictví učinilo v průběhu nesporným nedatovaným vyjádřením.

e) Skutečnost, že konkurenti žalující strany po podstatnou část rozhodné doby podnikali v oboru, aniž splnili základní administrativní podmínky podnikání, aniž splnili podmínky výběrových řízení žalované strany a na základě fungovaných údajů o produktivitě výroby (jak o výtěžnosti produktů, tak o nákladech na výrobu) a z toho plynoucího fungovaného předpokladu, že dováží do země původu všechny produkty z české plazmy. Sama žalovaná strana předložila důkazy, svědčící proti jejímu tvrzení, že konkurenti vraceli zpět do země původu veškerou produkci z české plazmy. Jde o úřední korespondenci mezi ministerstvy žalované strany, podle které ponechání části produktů v zemi zpracování ve prospěch konkurentů organizovala sama strana žalovaná, a o hlášení konkurentů o vývozu a dovozu suroviny a produktů v rozhodné době.

f) Skutečnost, že žalující strana až do protiprávního vyloučení z trhu stranou žalovanou primární trh s krevní plazmou vybudovala na svůj náklad a v intencích kompenzačního schématu a na primárním trhu, jehož velikost byla dána rozsahem jejich investic do české transfúzní služby, se soutěžní prioritou podnikala a její podnikání bylo legální, protože disponovala všemi potřebnými povoleními, což bylo mimo jiné prokázáno smlouvami o spolupráci při zpracování krevních derivátů s dvaadvaceti tuzemskými nemocnicemi, náklady na jejich technologické vybavení.

g) Skutečnost, že obchodní aranžmá žalující strany bylo významně výhodnější pro české kontrahenty, že konkurenti žalující strany dosahovali po celou rozhodnou dobu vyššího

zisku, než docílovala a než uplatňuje žalující strana, a že na českém primárním trhu v rozhodné době nesoutěžil tuzemský konkurent. V řízení bylo prokázáno, že strana žalující po rozhodnou dobu ve srovnání s konkurenty vykazuje nejnižší prodejní ceny produktů tuzemským nemocnicím, vykazuje nejvyšší výkupní ceny plazmy od nemocnic, vykazuje nejvyšší navrácené množství produktů a hodnoty zpět do České republiky při neplacené variantě a ve všech uvažovaných produktech. Rovněž tak bylo v řízení prokázáno, že její údajný konkurent ÚSOL (nyní SEVAC a.s.) neměl nikdy ani registrované relevantní produkty, téměř po celou rozhodnou dobu nedisponoval osvědčením správné výrobní praxe a jeho údajný podíl na spotřebě krevní plazmy je zcela nevěrohodný. Bylo prokázáno, že SEVAC sloužila jako skladiště suroviny pro konkurenty, avšak po většinu rozhodné doby bez potřebného povolení ke skladování krevní plazmy.

h) Skutečnost, že žalující strana požívala v tuzemskou konkurenční výhody oproti jejím konkurentům, což vyplývá zejména z logiky primárního trhu, již je stabilita pozice smluvního frakcionátora. K tomuto závěru dospěl i Znalec. Je nespornou skutečností, že český primární trh zůstal po celou dobu obsazen dvěma favorizovanými konkurenty, což představuje důkaz této charakteristiky na českém trhu, jednak obdobnými případy v jiných zemích srovnatelných parametrů, kde stabilní pozici frakcionátora potvrzují ve svých analýzách MRB a na jejich základě i Patrik Robert. Závěr o stoprocentním podílu žalující strany na českém primárním trhu v rozhodné době tak není hypotetický, ale je plně podložen provedenými důkazy.

235. Rozhodci při rozhodování o výši škody vyšli ze závěrů znalce v jeho Znaleckém posudku a jeho dodatcích, neboť Znalec byl rozhodčím senátem ustanoven zejména za účelem stanovení výše ušlého zisku, jak ostatně vyplývá ze znění otázky č. 9. Na rozdíl od strany žalované se rozhodci domnívají, že otázka č. 9 není otázkou právní, ale otázkou odbornou, na jejíž zodpovězení byl ustanoven Znalec a byl mu v tomto směru stanoven znalecký úkol.

Vzhledem k tomu, že Znalec, ač mu byl v tomto směru uložen i znalecký úkol, nestanovil konkrétní, resp. nejpravděpodobnější výši ušlého zisku, stanovili rozhodci volnou úvahou výši ušlého zisku sami, opírajíce se přitom o Znalecký posudek a jeho dodatky. Ačkoliv se rozhodci beze vší pochybnosti domnívají, že byly splněny Znalcem stanovené předpoklady pro stanovení výše ušlého zisku podle varianty I.A., stanovili výši ušlého zisku podle varianty II.B., tzn. že použili částku 4.416.325.000,- Kč, ke které Znalec dospěl v „Doplnění odpovědi na jednotlivé otázky znaleckého posudku dle usnesení č. 3 rozhodčího senátu ze dne 19.9.2006“ ze dne 16. května 2007, které je jako dodatek nedílnou součástí Znaleckého posudku.

Podle právního názoru rozhodců nejde o zisk abstraktní, hypotetický nebo virtuální, jak se domnívá a tvrdí strana žalovaná, ale o zisk, který mohla strana žalující dosáhnout, jestliže by nebylo protiprávního zásahu strany žalované. Nárok na náhradu škody v přiznané výši je beze vší pochybnosti příslušnými hmotněprávními předpisy dán.

Při rozhodování sporů z mezinárodních investic v rozhodčím řízení podle dvoustranných dohod o ochraně a podpoře investic nebo podle Úmluvy o řešení sporů z investic mezi státy a občany druhých států z roku 1965 (vyhl. č. 420/1992 Sb.) před Mezinárodním střediskem pro řešení sporů z investic platí zvyklost, že konečná částka, kterou byl měl žalovaný stát zahraničnímu investorovi zaplatit, by neměla být pro tento stát likvidační či narušující jeho státní rozpočet. Přestože nejde, jak bylo výše uvedeno, z hlediska hmotněprávního o spor s mezinárodním prvkem, i tato přiznaná částka ušlého zisku nikterak

nehrožuje rozpočet České republiky a ani její ekonomiku. Sama strana žalovaná tvrdila, že nejde o žádnou významnou částku.

236. V částečném rozhodčím nálezu ze dne 25. června 2002 bylo rozhodnuto, že strana žalovaná je povinna zaplatit straně žalující částku 326.608.334,- Kč. Mezi stranami je nesporné, že tato částka byla stranou žalovanou straně žalující zaplacená. Proto tato přiznaná částka musí být odečtena od konečné výše zjištěné škody a řízení o ní bylo zastaveno.

237. Vzhledem k tomu, že strana žalovaná mimo jiné vznesla několikrát námitku promlčení žalobních nároků uplatněných stranou žalující, musel se rozhodčí senát touto námitkou zabývat.

Jak vyplývá z odůvodnění mezitímního rozhodčího nálezu ze dne 19. března 1997, tak promlčení se řídí příslušnými ustanoveními obchodního zákoníku, přičemž lze konstatovat, že o aplikaci ustanovení obchodního zákoníku, resp. že v řízení jde o obchodněprávní vztah, nepamuje mezi stranami žádný spor, proto je nutné vycházet z ustanovení § 397 a násl. obchodního zákoníku.

V bodě IX. odůvodnění tit. mezitímního rozhodčího nálezu je pak obsaženo konstatování rozhodců „S ohledem na všechny tyto skutečnosti došli rozhodci k nezvratnému závěru, že uplatněné nároky na náhradu škody nejsou promlčeny.“ Strana žalovaná následně požádala o přezkum mezitímního rozhodčího nálezu a mimo jiné důvody pro jeho přezkum uvedla i námitku promlčení. Přezkumný rozhodčí senát dospěl k právnímu názoru, že je nutno aplikovat § 398 obchodního zákoníku, a v daném případě tedy je počátek promlčecí doby den 18. březen 1992, tj. den, kdy se žalující strana dozvěděla o vypovězení spolupráce mezi ní a společností Nova Nordisk. Podle názoru přezkumného rozhodčího senátu byla žaloba v rozhodčím řízení podána před uplynutím promlčecí doby a námitka promlčení, vznesená žalovanou stranou, je nedůvodná (podrobné odůvodnění viz bod. V. odůvodnění přezkumného rozhodčího nálezu ze dne 27. května 1998).

Proto v přezkumném rozhodčím nálezu ze dne 27. května 1998 bylo v bodě 1. výroku rozhodnuto, že „námitka promlčení není důvodná.“

Právo vznést námitku promlčení je subjektivním dlužníkovým právem, jež vzniká okamžikem uplynutím předepsané promlčecí doby. Promlčecí doba přitom běží ode dne, kdy právo mohlo být uplatněno poprvé. Za takový den se všeobecně považuje den, kdy právo mohlo být uplatněno u obecného soudu (příp. stálého rozhodčího soudu nebo rozhodců), tedy kdy mohla být podána žaloba. Proto se také počátek promlčecí doby označuje latinským výrazem *actio nata* (neboli zrozená žaloba). Jde tedy o to, kdy mohla být žaloba podána poprvé. V případě nesplněného dluhu je například možné podat žalobu den po jeho splatnosti.

V případě vztahů upravených obchodním zákoníkem platí, že promlčecí doba je čtyřletá (§ 397), že běží ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o škodě a o tom, kdo je povinen k její náhradě, skončí však nejpozději uplynutím deseti let od porušení právní povinnosti (§ 398).

Běh promlčecí lhůty je tedy závislý na vědomosti poškozeného o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Protože škoda je újma vyčíslitelná v penězích, odvozuje se od vědomosti

poškozeného o vyčíslení škody. K těmto závěrům dospěla soudní praxe již ve stanovisku zveřejněném pod č. 3/1984 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, přičemž na tomto názoru setrvává i nadále. Tak například rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 33 Cdo 79/2002 judikuje, že poškozený se dozvěděl o škodě, pokud se dozvěděl o protiprávním úkonu, o újmě, která mu v jeho důsledku vznikla a o jejím rozsahu. Jednotlivé nároky, jež vznikají a narůstají postupem času (např. ušlý zisk) se promlčují teprve, pokud se o nich poškozený dozvěděl (jak bylo judikováno dokonce již v rozhodnutí zveřejněném pod č. 38/1975 sbora citované Sbírkou). Pouze na okraj, na tento judikát je znovu a znovu odkazováno jako na stále použitelný, posledně zřejmě v rozsudku Nejvyššího soudu sp.zn. 3 Tdo 31/2007: „Při úvaze o tom, kdy se poškozený dozvěděl o škodě, je třeba vycházet z prokázané vědomosti poškozeného o vzniklé škodě, nikoliv jen z jeho předpokládané vědomosti o této škodě. Počátek běhu promlčecí doby zásadně určuje ta skutečnost, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé škodě (nikoliv jen o protiprávním úkonu či škodné události) a kdo za ni odpovídá.“ „Vědomost o škodě přitom nemusí spadat a často nespadá do doby (okamžiku) vzniku škody, ale nastává často později.“ Srov. opět rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 33 Cdo 79/2002).

Protože již bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že nárok na náhradu škody uplatněný žalující stranou není promlčen, rozhodci pouze konstatují, že výše škody byla straně žalující známa (získala o ní vědomost) kromě částky uplatněné v žalobě a následně rozšířené až podle jednotlivých znaleckých posudků, které byly v tomto řízení použity (tzn. Doc. Ing. Luňáka a Ing. Kochánka, Ing. Horského a Ing. Svobody a Znalce).

Vědomost dlužníka (tzn. strany žalované) o výši škody má pak právní důsledky pro uplatnění úroků z prodlení z jednotlivých částek uplatňovaného ušlého zisku (viz dále).

Rozhodci s ohledem na dřívější pravomocné rozhodnutí o tom, že nárok strany žalující na náhradu škody – ušlého zisku – není promlčen, byli tímto rozhodnutím vázáni.

238. Vzhledem ke skutečnosti, že již v minulosti plnila strana žalovaná straně žalující na náhradě škody, musel se rozhodčí senát zabývat i otázkou, jaký byl právní důvod zaplacené částky, tzn. jaká částka a proč byla stranou žalovanou straně žalující zaplacena.

V částečném rozhodčím nález z dne 25. června 2002 bylo rozhodnuto, že strana žalovaná je povinna zaplatit straně žalující částku 326.608.334,- Kč. Rozhodci při stanovení výše ušlého zisku vycházeli ze znaleckého posudku Ing. Horského a Ing. Svobody. Mezi stranami je nesporné, že tato částka byla stranou žalovanou straně žalující zaplacena.

Rozhodčí senát proto musí při stanovení výše náhrady škody – ušlého zisku z této mezi stranami nesporné skutečnosti vycházet a přiznané částky za jednotlivé roky rozhodného období odečíst takto:

Rok	částečný rozhodčí nález	konečný rozhodčí nález	rozdíl
1992	0	119.116.000	119.116.000
1993	30.800.000	488.406.000	457.606.000
1994	46.400.000	626.581.000	580.181.000
1995	64.600.000	755.992.000	691.392.000
1996	61.500.000	733.465.000	671.965.000

1997	58.000.000	675.039.000	617.039.000
1998	29.500.000	513.936.000	486.436.000
1999	27.100.000	385.962.000	358.862.000
2000	12.191.666	115.828.000	103.726.334
Celkem:	326.608.334,- Kč	4.416.325.000,- Kč	4.089.716.334,- Kč

239. Strana žalující uplatnila nárok na zaplacení úroků z prodlení z ušlého zisku. Vzhledem k námitce promlčení, kterou strana žalovaná proti uplatněnému nároku na úroky z prodlení vnesla, musel se rozhodčí senát zabývat i otázkou, zda a popřípadě od kdy je tento nárok uplatněný stranou žalující promlčen. Skutečnost, že bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že nárok na náhradu škody není promlčen, nelze rozšiřovat rovněž na nárok na úroky z prodlení.

Podle § 369 odst. 1 obchodního zákoníku dlužník, který je v prodlení se splněním peněžitého závazku nebo jeho částí, je povinen platit z nezaplacené částky úroky z prodlení. V této věci jde o ušlý zisk. Ten samozřejmě dlužník nemůže znát a nemůže plnit bez součinnosti poškozeného, který mu ho sdělil. Dokud tedy poškozený nezjistil sám výši škody a nesdělil ji dlužníkovi, nemohl dlužník nárok na náhradu škody uspokojit. V zásadě jde o to, že věřitel (tedy poškozený – strana žalující) neposkytl součinnost potřebnou ke splnění (tedy nesdělil dlužníkovi – straně žalované – výši svých nároků, protože ji v určitém stadiu řízení ani sám neznal). To však nic nemění na tom, že ji nesdělil a neposkytl tak součinnost, bez které nemohl být nárok na náhradu škody uspokojen. Neposkytnutí součinnosti potřebné ke splnění však obchodní zákoník v ustanovení § 370 definuje jako prodlení, přičemž v ustanovení § 523 občanského zákoníku se stanoví, že „za dobu věřitelova prodlení není dlužník povinen platit úroky.“

Podle právního názoru rozhodců má tedy strana žalující jako věřitel nárok na úroky z prodlení teprve ode dne následujícího po dni, kdy straně žalované jako dlužníkovi výši svých nároků sdělila (a tím poskytla součinnost nezbytnou ke splnění dluhu).

Při rozšíření žalobního návrhu ze dne 2. července 2007, doručeného rozhodcům dne 13. července 2007, požadovala žalující strana na úrocích za dobu do 31. července 2007 částku 7.487.684.791,- Kč a dále na úrocích z prodlení částku 2.051.053,- Kč denně, počínaje dnem 1. srpna 2007, přičemž nespecifikovala, jak k uplatněné výši úroků z prodlení dospěla.

Žalující strana se vyjádřila k uplatněným úrokům z prodlení v podání ze dne 8. prosince 2007 a k prokázání jejich specifikace přiložila tabulku „Výpočet úroků z prodlení ČR vůči DIAG HUMAN a.s.“. Z Výpočtu zcela jednoznačně vyplývá, že strana žalující vycházela z výše zisku stanovené Značem ve variantě I.A. Zároveň strana žalující opravila písařskou chybu z podání ze dne 2. července 2007, která se týkala právě úroků z prodlení, pevnou částku úroků z prodlení požadovala do 30. srpna 2007 a denní částku od 1. července 2007 do zaplacení. Rozhodčí senát změnu žalobního návrhu ve znění opravy připustil.

Rozhodčí senát se musel zabývat nejprve otázkou, zda úroky z prodlení byly žalující stranou v řízení uplatněny a především ve kterém stadiu řízení. Z výše konstatovaného je zřejmé, že strana žalující po zahájení rozhodčího řízení i po vydání mezitímního rozhodčího nálezu několikrát měnila svůj žalobní petit.

V žalobě ze dne 15. října 1996 (doručené rozhodčím dne 21. října 1996) o zaplacení náhrad škod v úhrmné výši 1.873.874.500,- Kč žalující strana žádné úroky z prodlení nepožadovala.

V žalobě ze dne 15. října 1996 (doručené rozhodčím dne 31. října 1996) o zaplacení částek v úhrmné výši 1.965.175.500,- Kč žalující strana rovněž žádné úroky z prodlení nepožadovala.

V podání ze dne 17. prosince 1996, kterým strana žalující změnila žalobní petit, žádné úroky z prodlení nepožadovala.

V podání ze dne 10. února 1997 strana žalující rozšiřuje žalobu na 2.073.938.880,- Kč s příslušenstvím a neuplatňuje úroky z prodlení.

V podání ze dne 10. září 1997 rozšířila strana žalující žalobní nároky o úroky z prodlení ve výši 18% ročně z dlužné částky od požádání do zaplacení podle § 369, § 735 a § 502 obchodního zákoníku.

V podání ze dne 17. února 2002 strana žalující požadovala úrok z prodlení 15,333% ročně za dobu od 1. listopadu 1995 do zaplacení z částky 199.313.059,- Kč a 14,876% ročně za dobu od 12. listopadu 1996 do zaplacení z částky 23.231.361,- Kč.

V nedatovaném podání doručeném rozhodčím dne ze dne 17. dubna 2002 strana žalující požadovala úrok z prodlení 15,333% ročně za dobu od 1. listopadu 1995 do zaplacení z částky 198.523.059,- Kč a 14,876% ročně za dobu od 12. listopadu 1996 do zaplacení z částky 23.231.361,- Kč.

V podání ze dne 7. června 2002 strana žalující požadovala úrok z prodlení 15,333% ročně za dobu od 1. listopadu 1995 do zaplacení z částky 199.313.059,- Kč a 14,876% ročně za dobu od 12. listopadu 1996 do zaplacení z částky 23.231.361,- Kč.

V podání ze dne 11. června 2002 požadovala strana žalující úrok z prodlení 13,802% ročně za dobu od 1. listopadu 1995 do zaplacení z částky 199.313.059,- Kč a 13,538% ročně za dobu od 12. listopadu 1996 do zaplacení z částky 158.786.941,- Kč.

V bodu 3. výroku částečného rozhodčího nálezu rozhodci rozhodli, že o dalších částech projednávané věci včetně příslušenství bude rozhodnuto v konečném rozhodčím nálezu. Straně žalující byla tímto nálezem přiznána pouze částka ušlého zisku bez úroků z prodlení, o těch má být rozhodnuto v tomto konečném rozhodčím nález. V odst. 2 bodu IV. odůvodnění částečného rozhodčího nálezu totiž rozhodci konstatují: „Vzhledem k tomu, že nyní je rozhodováno pouze o části uplatňovaného nároku, nepovažují rozhodci přiznání úroků z prodlení již tímto částečným rozhodčím nálezem za účelné. O zákonných úrocích z prodlení bude rozhodnuto v konečném rozhodčím nález, stejně tak jako o nákladech řízení.“

Žalující strana v podání ze dne 20. června 2008 dovozuje, že počínaje dnem uplatnění příslušenství žalovaného nároku, a poté při rozšíření žalobního petitu tak činila konformně zákonu a určitě a srozumitelně. K tomu odkazuje na ucelený právní názor na tuto problematiku, podaný Nejvyšším soudem České republiky pod č.j. Cpuj 202/2005 (rozhodování soudů ve věcech úroků z prodlení); zejména k části ad IV, níže:

- I. Úroky z prodlení, které se stanou splatnými teprve v budoucnu po vyhlášení (vydání) soudního rozhodnutí, jsou svou povahou opětující se dávkou ve smyslu ustanovení § 154 odst.2 o.s.ř.
- II. Úroky z prodlení splatné za dobu do vyhlášení (vydání) rozhodnutí soud přizná ve výroku svého rozhodnutí tak, že buď jejich výši přesně vyčíslí, nebo že uvede jejich výši (sazbu) v procentech a dobu, za kterou musí být v této výši zaplacený.
- III. Úroky z prodlení určované podle ustanovení § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb. ve znění čl. I nařízení vlády č. 163/2005 Sb., které se stanou splatnými teprve v budoucnu, soud přizná ve výroku svého rozhodnutí tak, že počínaje dnem následujícím po vyhlášení (vydání) rozhodnutí až do "zaplacení" uloží jejich zaplacení ve výši, která odpovídá v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvání prodlení v procentech součtu čísla 7 a repa sazby (limitní sazby pro dvouměsíční repo operace) vyhlášené ve Věstníku České národní banky ve výši platné vždy k prvnímu dni příslušného kalendářního pololetí.
- IV. Žaloba není v části týkající se úroků z prodlení neúplná, neurčitá nebo nesrozumitelná, je-li z ní patrné, že se žalobce domáhá práva (nároku) na úroky z prodlení za jaké období mu mají být úroky z prodlení přisouzeny a zda mu mají být úroky z prodlení požadované podle prováděcího předpisu přisouzeny v plné výši nebo jen zčásti, a zda jde - je-li předmětem řízení obchodní závazkový vztah - o úroky sjednané mezi účastníky nebo určené prováděcím předpisem vydaným na základě zmocnění obsaženého v ustanovení § 517 odst.2, částí věty za středníkem obč. zák.
- V prodlení je dlužník, který řádně a včas nesplnil svůj dluh (závazek), nebo účastník, který kádně a včas neuspokojil nárok druhého účastníka. Jde-li o prodlení s plněním (uspokojením) peněžitého dluhu (závazku, nároku), je dlužník (povinný účastník) povinen zaplatit z nezaplacené částky - s výjimkou případů, v nichž je dlužník povinen podle zákona platit poplatek z prodlení - úroky z prodlení; tuto povinnost mu ukládá v občanskoprávních vztazích ustanovení § 517 odst.2 obč. zák., v rodinných vztazích ustanovení § 104 zák. o rodině a § 517 odst.2 obč. zák., v pracovněprávních vztazích ustanovení § 256 odst.2 zák. práce a v obchodních závazkových vztazích ustanovení § 369 odst.1 obč. zák.

Podle názoru žalující strany samo uplatnění nároku na úrok z prodlení ze dne 10. září 1997 splňuje kritéria, uvedená shora ad IV.; především obsahuje uplatnění tohoto nároku a žádání přiznání celého příslušenství (v plné výši), jakož i to, že jde o úroky z prodlení nikoli sjednané; tedy že jde o příslušenství ve výši, stanovené právním předpisem.

K výši náhrady škody ve formě ušlého zisku za dobu od 1.července 1992 do dne 1. května 2000 žalující strana upřesňuje:

- a) ušlý zisk žalující strana vyčísluje částkou 5.770.780.000,- Kč;
- b) na základě částečného rozhodčího nálezu ze dne 25. června 2002 plnila žalovaná strana částku 326.608.334,- Kč, a to dne 16. ledna 2003;
- c) aktuální výše ušlého zisku po odečtení částečného plnění tak činí částku 5.444.171.666,- Kč;

S ohledem na skutečnost, že nebyla sjednána mezi účastníky konkrétní úroková sazba, je výše úroků z prodlení definována v tehdy platném ustanovení § 369 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 502 obchodního zákoníku tak, že dlužník je dlužník povinen platit z nezaplacené částky úroky z prodlení určené ve smlouvě, jinak o 1 % vyšší, než činí úroková sazba z komerčních úvěrů.

Vzhledem k částečnému plnění se měnila úroková základna, když základnou pro výpočet úroků z prodlení od data částečného plnění do data 30. června 2007 byly ušlý zisk z jednotlivých let snížený o částečné plnění připadající na jednotlivé roky. V tomto směru žalující strana vyšla z výroku i odůvodnění částečného rozhodčího nálezů. Ten přiznal částečné plnění na základě shody stran o minimální výši škody za období od 1. července 1992 do 30. května 2000 tak, že za jednotlivá období přiznal určitou výši škody (jejich sumou je částka, uvedená ve výroku částečného rozhodčího nálezů). Co do jednotlivých částek, resp. náhrad a jednotlivá období, rozhodl vyšší z těchž, jimiž je vyčíslena znalecký posudek předložený žalovanou a jejichž souhrn vzali rozhodci jako minimální a částečným nálezem žalobci přiznali.

Adekvátně tomu se pro tatáž období tedy pro účely úročení snižuje nárok o souhrn těchto částek ve výši 326.608.334,- Kč. Částka 199.313.095,- Kč se nesnižuje, úrok z prodlení je počítán od dne 1. listopadu 1995, neboť tato částka je původně částkou žalovanou. Tato (původně) žalovaná částka je od celkové výše škody 5.770.780.000,- Kč pro účely zjištění příslušenství odečtena.

- a) ode dne 1. listopadu 1995 činila dlužná částka 199.313.095,- Kč
- částečně plněno nebylo ničeho, dlužná částka 199.313.095,- Kč
 - úroková sazba určená způsobem shora činila 12,49%
 - doba úročení od 1. listopadu 1995 do 16. ledna 2003 činila 2633 dní
 - úrok z prodlení z částky 199.313.095,- Kč, za období od 1.11.1995 do 16.1.2003, při sazbě 12,49% tak činí 179.579.297,- Kč
- b) ode dne 1. července 1992 do 30. června 1997 činila dlužná částka 3.762.008.905,- Kč (suma výše ušlého zisku za léta 1992 až první polovinu roku 1997)
- částečně (proporčně) plněno bylo 232.300.000,- Kč dne 16. ledna 2003
 - zbývající dlužná částka činila 3.529.708.905,- Kč
 - úroková sazba určená způsobem shora činila 15,24 %
 - doba úročení od 1. července 1992 do 16. ledna 2003 činila 2026 dní
 - úrok z prodlení z částky 3.762.008.905,- Kč, za období od 1. července 1992 do 16. ledna 2003, při sazbě 15,24% tak činí 3.182.37.064,- Kč
- c) ode dne 1. července 1997 do 31. prosince 1997 činila dlužná částka 417.583.000,- Kč (suma výše ušlého zisku za druhou polovinu roku 1997)
- částečně (proporčně) plněno bylo 29.000.000,- Kč dne 16. ledna 2003
 - zbývající dlužná částka činila 388.583.000,- Kč
 - úroková sazba určená způsobem shora činila 13,98 %
 - doba úročení od 1. července 1997 do 16. ledna 2003 činila 1842 dní
 - úrok z prodlení z částky 417.583.000,- Kč, za období od 1. července 1997 do 16. ledna 2003, při sazbě 13,98% tak činí 294.609.497,- Kč

d) ode dne 1. ledna 1998 do 31. prosince 1998 činila dlužná částka 707.394.000,- Kč (suma výše ušlého zisku za rok 1998)

- částečně (proporčně) plněno bylo 29.500.000,- Kč dne 16. ledna 2003
- zbývající dlužná částka činila 677.849.000,- Kč
- úroková sazba určená způsobem shora činila 11,29 %
- doba úročení od 1. ledna 1998 do 16. ledna 2003 činila 1477 dnů
- úrok z prodlení z částky 707.394.000,- Kč, za období od 1. ledna 1998 do 16. ledna 2003, při sazbě 11,29% tak činí 323.158.301,- Kč

e) ode dne 1. ledna 1999 do 31. prosince 1999 činila dlužná částka 546.083.000,- Kč (suma výše ušlého zisku za rok 1999)

- částečně (proporčně) plněno bylo 27.100.000,- Kč dne 16. ledna 2003
- zbývající dlužná částka činila 518.983.000,- Kč
- úroková sazba určená způsobem shora činila 8,59 %
- doba úročení od 1. ledna 1999 do 16. ledna 2003 činila 1112 dnů
- úrok z prodlení z částky 546.083.000,- Kč, za období od 1. ledna 1999 do 16. ledna 2003, při sazbě 8,59% tak činí 142.910.370,- Kč

f) ode dne 1. ledna 2000 do 1. května 2000 činila dlužná částka 138.443.000,- Kč (suma výše ušlého zisku za rok 2000)

- částečně (proporčně) plněno bylo 8.708.334,- Kč dne 16. ledna 2003
- zbývající dlužná částka činila 129.734.666,- Kč
- úroková sazba určená způsobem shora činila 8,00 %
- doba úročení od 1. ledna 2000 do 16. ledna 2003 činila 990 dnů
- úrok z prodlení z částky 138.443.000,- Kč, za období od 1. ledna 2000 do 16. ledna 2003, při sazbě 8,00% tak činí 30.040.255,- Kč

Suma úroků z prodlení z dlužných částek do okamžiku částečného plnění, tj. do dne 16. ledna 2003, písm. a) až f) shora činí částku 4.152.672.763,- Kč

Dále je nezbytné úročit stejnými sazbami i dlužnou částku, která po částečném plnění popsaném ad a) až f) zůstává k zaplacení, a to stejnými sazbami. Takto žalobce úročí zbývající dlužné částky vypočtené shora písm. a) až f) od 16. ledna 2003 do 30. června 2007. Počet dnů prodlení je tudíž stejný – 1626 dnů:

- a) ode dne 1. listopadu 1995 činí dlužná částka 199.313.095,- Kč
- částečně plněno nebylo ničeho, dlužná částka 199.313.095,- Kč
- úroková sazba určená způsobem shora činila 12,49%
- doba úročení od 16. ledna 2003 do 30. června 2007, celkem 1626 dnů
- úrok z prodlení z částky 199.313.095,- Kč, za období od 16. ledna 2003 do 30. června 2007, při sazbě 12,49% tak činí 110.898.571,- Kč
- trvalý denní úrok z prodlení ode dne 1. července 2007 činí 68.203,30 Kč

- b) ode dne 16. ledna 2003 činí dlužná částka 3.529.708.905,- Kč
- úroková sazba určená způsobem shora činila 15,24 %
- doba úročení od 16. ledna 2003 do 30. června 2007, celkem 1626 dnů
- úrok z prodlení z částky 3.529.708.905,- Kč, za období od 16. ledna 2003 do 30. června 2007, při sazbě 15,24% tak činí 2.396.357.090,- Kč
- trvalý denní úrok z prodlení ode dne 1. července 2007 činí 1.473.774,35 Kč

- c) ode dne 16. ledna 2003 činí dlužná částka 388.583.000,- Kč
 - úroková sazba určená způsobem shora činila 13,98 %
 - doba úročení od 16. ledna 2003 do 30. července 2007, celkem 1626 dnů
 - úrok z prodlení z částky 388.583.000,- Kč, za období od 16. ledna 2003 do 30. června 2007, při sazbě 13,98% tak činí 242.001.827,- Kč
 - trvajících denní úrok z prodlení ode dne 1. července 2007 činí 148.832,61 Kč
- d) ode dne 16. ledna 2003 činí dlužná částka 677.849.000,- Kč
 - úroková sazba určená způsobem shora činila 11,29 %
 - doba úročení od 16. ledna 2003 do 30. června 2007, celkem 1626 dnů
 - úrok z prodlení z částky 677.849.000,- Kč, za období od 16. ledna 2003 do 30. června 2007, při sazbě 11,29% tak činí 340.921.647,- Kč
 - trvajících denní úrok z prodlení ode dne 1. července 2007 činí 209.668,91 Kč
- e) ode dne 16. ledna 2003 činí dlužná částka 518.983.000,- Kč
 - úroková sazba určená způsobem shora činila 8,59 %
 - doba úročení od 16. ledna 2003 do 30. června 2007, celkem 1626 dnů
 - úrok z prodlení z částky 518.983.000,- Kč, za období od 16. ledna 2003 do 30. června 2007, při sazbě 8,59% tak činí 198.597.589,- Kč
 - trvajících denní úrok z prodlení ode dne 1. července 2007 činí 122.138,74 Kč
- f) ode dne 16. ledna 2003 činí dlužná částka 129.734.665,- Kč
 - úroková sazba určená způsobem shora činila 8,00 %
 - doba úročení od 16. ledna 2003 do 30. června 2007, celkem 1626 dnů
 - úrok z prodlení z částky 129.734.665,- Kč, za období od 16. ledna 2003 do 30. června 2007, při sazbě 8,00% tak činí 46.235.302,- Kč
 - trvajících denní úrok z prodlení ode dne 1. července 2007 činí 28.435,00 Kč

Výše úroků ze zbývajících dlužných částek, uvedených pod písm. a) až f) shora činí ke dni 30. června 2007 částku 3.335.012.027,- Kč

Při shora uvedených sazbách a výši dlužných částek od a) až f), činí denní úrok z prodlení z dosud dlužných částek v souhrnu 2.051.053,- Kč, které žádá žalující strana také přiznat, a to počínaje dnem 1. července 2007.

Výše úroků z prodlení z dlužných částek tak v součtu činí za období od 1. července 1992 do 30. června 2007 celkem částku 7.487.684.791,- Kč.

Rozhodci se s výpočtem úroků strany žalující s ohledem na jejich výše uvedený právní názor a na námítku jejich promlčení, vyznesenou stranou žalovanou, neztotožnili. Proto museli sami úroky z prodlení přepočítat, protože je lze počítat až ode dne, který následoval po dni, kdy byla straně žalované sdělena výše úroků stranou žalující (tzn. ode dne, kdy žalovaná strana získala „vědomost“ o jejich výši).

Při výpočtu úroků z prodlení je třeba podle právního názoru rozhodců vycházet ze tří základních předpokladů, jednak ze zjištěného ušlého zisku a jeho výše (v tomto případě vycházejí rozhodci z jeho výpočtu Znalcem v jeho „Doplnění odpovědí na jednotlivé otázky znaleckého posudku dle usnesení č. 3 rozhodčího senátu ze dne 19.9.2006“ ze dne 16. května 2007), kdy byla tato výše sdělena straně žalované a kdy strana žalovaná částečně plnila (dne 16. ledna 2003).

Rozhodci proto vycházeli z následujících jednotlivých částek ušlého zisku a jejich částečné úhrady stranou žalovanou dne 16. ledna 2003 za základě částečného rozhodčího nálezů.

Rok	Výše ušlého zisku podle Znalce	Dlužná částka po částečné úhradě dne 16. ledna 2003, prodlení do 16. ledna 2003
1992	119.116.000	119.116.000
1993	488.406.000	457.606.000
1994	626.581.000	580.181.000
1995	755.992.000	691.392.000
1996	733.465.000	671.965.000
1997	675.039.000	617.039.000
1998	515.936.000	486.436.000
1999	385.962.000	358.862.000
2000	115.828.000	103.726.334

Další otázkou, kterou se museli rozhodci zabývat, je otázka, kdy strana žalující sdělila straně žalované výši požadovaného ušlého zisku.

Dne 13. září 1995 doručila strana žalující straně žalované dopis ze dne 12. září 1995, týkající se náhrady škody ve výši 0,5 mld. Kč, přičemž jistina podle výpočtu strany žalující činila 199.319.059,- Kč. Tato částka byla následně i žalována.

V žalobě ze dne 15. října 1996, která byla doručena rozhodcům dne 21. října 1996, požadovala strana žalující náhradu ušlého zisku ve výši 152.785.000,- Kč za období od 1. dubna 1992 do 31. prosince 1997 a ve výši 1.630.642.500,- Kč za období od 1. ledna 1993 do dne, kdy žalující straně bude doručena písemná omluva žalované strany uvedená v petitu částečného rozhodčího nálezů. Žaloba byla doručena Ministerstvu zdravotnictví České republiky dle jeho tvrzení dne 11. listopadu 1996.

Žalující strana v podání ze dne 17. prosince 1996, které bylo doručeno rozhodcům dne 6. ledna 1997 (rozhodci považují toto datum za den doručení podání i straně žalované), požaduje strana žalující na ušlém zisku 1.965.175.500,- Kč.

Žalující strana podáním ze dne 10. února 1997, které bylo doručeno rozhodcům dne 18. února 1997 (rozhodci považují toto datum za den doručení podání i straně žalované), žalobní nárok rozšířila na částku 2.073.938.880,- Kč.

Ze „Souhrnného zápisu z jednání Ministerstva zdravotnictví ČR a Diag Human, a.s.“ ze dne 8. června 2001 rozhodci zjistili, že nejpozději tohoto dne byla straně žalované sdělena nová výše požadovaného ušlého zisku, a to částka 3.813.667.000,- Kč.

Strana žalující podáním ze dne 17. března 2005, které bylo doručeno rozhodcům dne 24. března 2005 (rozhodci považují toto datum za den doručení podání i straně žalované) rozšířila žalobu a uplatnila nárok na ušlý zisk ve výši 4.358.194.787,- Kč.

Strana žalující podáním ze dne 2. července 2007, které bylo doručeno rozhodcům dne 13. července 2007 (rozhodci považují toto datum za den doručení podání i straně žalované), rozšířila žalobu a uplatnila nárok na ušlý zisk ve výši 5.770.780.000,- Kč.

Na základě uvedených zjištění dospěl rozhodci k právnímu názoru, že žalující strana je oprávněna nárokovat úroky z prodlení z jednotlivých částek od následujících dnů:

Částka	První den prodlení žalované strany
199.319.059,- Kč	14. září 1995
1.783.427.500,- Kč	12. listopadu 1996
1.965.175.500,- Kč	7. ledna 1997
2.073.938.880,- Kč	19. února 1997
3.813.667.000,- Kč	9. června 2001
4.358.194.787,- Kč	25. března 2005
5.770.780.000,- Kč	14. července 2007

Z uvedené tabulky lze jednoznačně dovodit, že první den, od kterého je možné přiznat žalující straně nárok na zaplacení úroků z prodlení, je 14. září 1995, přestože byl straně žalující přiznán ušlý zisk již od roku 1992.

Výše úroků z prodlení se řídí ustanoveními § 369 ve spojitosti s § 502 obchodního zákoníku ve znění platném v době vzniku prodlení žalované strany. To se však netýká všech částí přiznaných úroků z prodlení, jak bude odůvodněno níže:

A. Za období do 16. ledna 2003 činí úroky z prodlení z uvedených částek:

- a) z částky 199.319.059,- Kč od 14. září 1995 do 16. ledna 2003 za 2316 dnů prodlení při sazbě 12,49% p.a. činí úrok z prodlení částku 157.962.780,- Kč;
- b) z částky 1.584.108.441,- Kč od 12. listopadu 1996 do 16. ledna 2003 za 2257 dnů prodlení při sazbě 14,876% p.a. činí úrok z prodlení částku 1.457.168.854,- Kč;
- c) z částky 1.965.175.500,- Kč od 7. ledna 1997 do 16. ledna 2003 za 2200 dnů prodlení při sazbě 14,883% p.a. činí úrok z prodlení částku 163.037.600,- Kč;
- d) z částky 1.08.763.380,- Kč od 19. února 1997 do 16. ledna 2003 za 2150 dnů prodlení při sazbě 14,883% p.a. činí úrok z prodlení částku 93.350.350,- Kč;
- e) z částky 1.739.728.120,- Kč od 9. června 2001 do 16. ledna 2003 za 737 dnů prodlení při sazbě 8,776% p.a. činí úrok z prodlení částku 308.284.889,- Kč.

Úrok z prodlení do dne 16. ledna 2003 tak činí celkem 2.181.804.473,- Kč.

B. Za období od 17. ledna 2003 do 30. června 2007 činí úroky z prodlení:

- a) z částky 199.319.059,- Kč od 17. ledna 2003 do 30. června 2007 za 1625 dnů prodlení při sazbě 12,49% p.a. činí úrok z prodlení částku 110.833.125,- Kč;

b) z částky 1.584.108.441,- Kč od 17. ledna 2003 do 30. června 2007 za 1625 dnů prodlení při sazbě 14,876% p.a. činí úrok z prodlení částku 1.049.135.750,- Kč;

c) z částky 181.748.000,- Kč od 17. ledna 2003 do 30. června 2007 za 1625 dnů prodlení při sazbě 14,883% p.a. činí úrok z prodlení částku 120.425.500,- Kč;

d) z částky 108.763.380,- Kč od 17. ledna 2003 do 30. června 2007 za 1625 dnů prodlení při sazbě 14,883% p.a. činí úrok z prodlení částku 72.067.125,- Kč;

e) z částky 1.739.728.120,- Kč od 17. ledna 2003 do 30. června 2007 za 1625 dnů prodlení při sazbě 8,776% p.a. činí úrok z prodlení částku 679.732.625,- Kč;

f) U částky 544.527.787,- Kč nastalo prodlení se splacením této částky až od 25. března 2005. Proto se výše úroku z prodlení musí určit podle této době platných právních předpisů. Obchodní zákoník již odkazoval v § 309 odst. 1 na předpisy občanského práva, tzn. na nařízení vlády č. 142/1994 Sb.,⁴ podle jehož § 1 výše úroků z prodlení činí ročně dvojnásobek diskontní sazby, stanovené Českou národní bankou a platné k prvnímu dni prodlení a plněním peněžitého dluhu. Diskontní sazba ke dni 25. března 2005 činila 1,25%.

Proto úrok z prodlení z částky 544.527.787,- Kč od 25. března 2005 do 30. června 2007 za 828 dnů prodlení při sazbě 2,50% p.a. činí úrok z prodlení 30.881.088,- Kč.

Úrok z prodlení od 17. ledna 2003 do 30. června 2007 tak činí celkem 2.063.075.213,- Kč.

Úrok z prodlení do 30. června 2007 tak po sečtení částek A. a B. činí celkem 4.244.879.686,- Kč. Ve zbyvajících částech byl proto uplatněn nárok na úroky z prodlení ve výši 3.242.805.105,- Kč zamítnut.

C. Za období od 1. července 2007 do zaplacení činí denní úrok z prodlení:

a) z částky 199.319.039,- Kč při sazbě 12,49% p.a. činí úrok z prodlení denně 68.205,- Kč;

b) z částky 1.584.108.441,- Kč při sazbě 14,876% p.a. činí úrok z prodlení denně 645.622,- Kč;

c) z částky 181.748.000,- Kč při sazbě 14,883% p.a. činí úrok z prodlení denně 74.108,- Kč;

d) z částky 108.763.380,- Kč při sazbě 14,883% p.a. činí úrok z prodlení denně 44.349,- Kč;

e) z částky 1.739.728.120,- Kč při sazbě 8,776% p.a. činí úrok z prodlení denně 418.297,- Kč;

f) z částky 544.527.787,- Kč při sazbě 2,5% p.a. činí úrok z prodlení denně 37.296,- Kč;

Denní úrok z prodlení z částek uvedených pod písm. a) až f) činí 1.287.877,- Kč.

g) U částky 58.130.213,- Kč právo na úrok z prodlení vzniklo straně žalující až dne 14. července 2007. V té době bylo již účinné nařízení vlády č. 163/2005 Sb., podle kterého výše

⁴ Sice v té době již existovalo nařízení vlády č. 163/2005 Sb., ze dne 23. března 2005, které novelizovalo citované vládní nařízení, ale to však nabylo účinnosti až dne 28. dubna 2005.

úroků odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o sedm procentních bodů. V každém kalendářním pololetí, ve němž trvá prodlení dlužníka, je výše úroků z prodlení závislá na výši repo sazby stanovené Českou národní bankou a platná pro první den příslušného kalendářního pololetí. Je tedy zřejmé, že rozhodčím senátem nemůže být stanovena konkrétní denní částka úroků z prodlení, protože je proměnlivá v jednotlivých kalendářních pololetích.

240. Žalující strana uplatnila žalobou nárok na finanční a nefinanční zadostiučinění.

Žalující strana podáním ze dne 7. dubna 2000 podala návrh na zpětvzetí žaloby v té části, která se týká finančního a nefinančního zadostiučinění a navrhla, aby rozhodčí senát usnesením povolí toto zpětvzetí a rozhodčí řízení v této části zastavil.

Rozhodčí senát v zápisech o poradě rozhodců několikrát konstatoval, že tento návrh podán byl, ale ve spise se nenachází žádná rozhodnutí o tom, že by takový návrh strany žalující byl rozhodčím senátem připuštěn. Vzhledem k tomu, že rozhodčí senát o návrhu žalobce nerozhodl, urgovala strana žalující podáním ze dne 29. května 2001 rozhodčí senát, aby o jejím návrhu rozhodl. Ani v dalším průběhu řízení nebylo o návrhu žalující strany rozhodnuto.

Strana žalující podáním ze dne 17. dubna 2002 vzala zpět svůj návrh na zpětvzetí žaloby v části hmotného a nehmotného zadostiučinění. Ani o tomto návrhu žalující strany nebylo rozhodnuto. Strana žalovaná se k žádnému z uvedených návrhů strany žalující nevyjádřila.

Proto o návrzích musel rozhodnout stávající rozhodčí senát. Rozhodci vycházeli při svém rozhodování o návrzích žalující strany na zpětvzetí části žalobních nároků a zpětvzetí zpětvzetí z judikatury Ústavního soudu. Dle judikátu HLUŠ 1342/07 je zpětvzetí žalobních nároků (v tomto případě části žalobních nároků) nevratným fikcím. Podle nálezu Ústavního soudu IV.ÚS 295/97 *vzal-li účastník procesní úkon tam, kde zákon takové zpětvzetí připouští, zpět, nelze toto zpětvzetí vať dalším úkonem zpět, a navrátit tak řízení do původního stavu“*.

Rozhodci nemohli proto rozhodnout jinak, i když opožděně, než připustit navržené zpětvzetí části žalobních nároků ohledně zadostiučinění a proto vydali dne 13. června 2008 usnesení č. 62 a návrh strany žalující ze dne 7. dubna 2000 na částečné zpětvzetí žalobních nároků na finanční a nefinanční zadostiučinění připustili.

241. Žalující strana už ve své první žalobě požadovala, aby strana žalovaná byla povinna doručit straně žalující dopis požadovaného znění, podepsaný současným ministrem zdravotnictví. O tomto nároku nebylo mezitímním rozhodčím nálezem ani částečným rozhodčím nálezem rozhodnuto.

Ohledně omluvného dopisu bylo mezitímním rozhodčím nálezem ze dne 19. března 1997 pravomocně rozhodnuto, že žalobní nárok na nehmotné zadostiučinění – omluvný dopis je po právu. O znění omluvného dopisu mělo být rozhodnuto v konečném rozhodčím nálezem.

Strana žalující ve svém závěrečném návrhu navrhuje, aby žalovaná strana byla povinna adresovat žalující straně doporučený dopis, obsahující text: „Česká republika – Ministerstvo zdravotnictví se omlouvá za své protiprávní jednání vůči společnosti Diag Human SE, jímž neoprávněně a bezdůvodně zasáhla do její dobré pověsti a vyloučila ji z podnikání. Svého protiprávního jednání, jakož i následků, lituje.“, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodčího nálezu.

Vzhledem ke zpětvzeti návrhu na nefinanční zadostiučinění stranou žalující dne 7. dubna 2000 bylo řízení o této části žalobního nároku zastaveno.

242. Žalující strana požadovala v podání ze dne 10. února 1997 publikaci omluvného dopisu v tisku. Navrhla vydání dvou částečných rozhodčích nálezů, přičemž podle druhého měla strana žalovaná uveřejnit požadovanou omluvu na první stránce deníku Mladá fronta Dnes. Rozhodčí senát v odůvodnění mezitímního rozhodčího nálezu ze dne 19. března 1997 konstatoval, že návrhu žalující strany v tomto směru nebude možno vyhovět, neboť k porušení právního stavu došlo formou dopisu adresovaného společnosti Novo Nordisk a omluva zveřejněná v denním tisku by byla svým podstatou zjevně nepřiměřená povaze porušení právního stavu. Za přiměřenou považují rozhodci pouze formu omluvného dopisu, o jehož znění bude rozhodnuto v konečném rozhodčím nálezu.

Strana žalující ve svém závěrečném návrhu navrhuje, aby byla strana žalovaná povinna zveřejnit na svůj náklad text omluvy v tom znění, jaké měl mít omluvný dopis strany žalované straně žalující, ve formě nejméně půlstránkové inzerce v deníku Mladá fronta Dnes, Právo, Lidové noviny a Hospodářské noviny a ve vysílacím čase mezi 19.00 a 21.00 hodinou v televizním vysílání České televize, televize Nova a televize Prima.

Podle názoru strany žalující jsou průkazné a notoricky známé skutečnosti, že dlouhodobě a setrvale byla veřejně atakována její integrita. Na tom se podílely osoby v úředních a ústavních funkcích žalované, požívající obecně vysoký stupeň věrohodnosti. A to buď jako anonymní „informační zdroj ze státní správy“, ale také osobními vystoupeními ve veřejných sdělovacích prostředcích. Tyto případy byly též v řízení prokázány, nakořím se vůči nim žalující strana ohrazovala jako vůči ataku do nezávislého rozhodování ve své věci. Veřejní činitelé podávali veřejně zprávy o koordinaci represivních složek žalované strany a ústavního orgánu veřejné žaloby (ve sporu je dokumentována taková zpráva z úst Nejvyšší státní zástupkyně Benešové, ministra vnitra Grosse a ředitele protikorupční policie na půdě Poslanecké sněmovny). Ve spise je též dokumentováno nepravdivé vystoupení ministryně zdravotnictví MUDr. Součkové, dezinformující veřejnost a popírající pravomocný stav věci. Žalující strana má zato, že bylo prokázáno prohlubování zásahů žalované strany do jeho osobní integrity a zvýšení jeho účinnosti. Je přiléhavé okolností věci, aby žalovaná strana byla uznána povinnou zveřejnit omluvu tamtéž, kde se dopouštěla uvedených útoků.

Vzhledem ke zpětvzeti návrhu na nefinanční zadostiučinění stranou žalující dne 7. dubna 2000 bylo řízení o této části žalobního nároku zastaveno.

243. Strana žalující požadovala na straně žalované finanční zadostiučinění v částce 91.300.000,- Kč. Ve výroku mezitímního rozhodčího nálezu se výslovně konstatuje, že o nároku na finanční zadostiučinění nebylo rozhodnuto.

V dalším stadiu řízení po vydání mezitímního rozhodčího nálezů dne 19. března 1997 se nevedlo žádné dokazování o tomto nároku, protože strana žalující nenavrhlala žádné důkazy pro jeho prokázání, ani netvrdila, že by tato část žalobního nároku byla prokázána. V závěrečném návrhu strany žalující žádný takový nárok nebyl neuplatněn.

Vzhledem ke zpětvzetí návrhu na finanční zadostiučinění stranou žalující dne 7. dubna 2000 bylo řízení o této části žalobního nároku zastaveno.

244. Strana žalující uplatnila také nárok na zaplacení skutečné škody ve výši 21.000.000,- Kč. Dle tvrzení žalující strany v žalobě ze dne 15. října 1996 tato škoda vznikla z důvodu nezaplacení zboží, které žalující strana dodala českým zdravotnickým zařízením na základě uzavřených smluv, které s tímto sjednala, a od kterých pak žalující strana musela odstoupit, protože nemohla vůči zdravotnickým zařízením splnit své povinnosti vlastní spolupráce se společností Novo Nordisk. V dalším průběhu tohoto řízení se nevedlo žádné dokazování o tomto nároku, protože strana žalující nenavrhlala žádné důkazy pro jeho prokázání, ani netvrdila, že by tato část žalobního nároku byla prokázána. Dokazování se vedlo výhradně jen ohledně ušlého zisku. V závěrečném návrhu strany žalující žádný takový nárok nebyl neuplatněn.

S ohledem na uvedené skutečnosti se rozhodci rozhodli nárok strany žalující na zaplacení částky 21.000.000,- Kč jako skutečné škody z důvodu jeho neprokázání zamítnout.

245. Žalující strana také uplatnila žalobní nárok na zaplacení částky 67.500.000,- Kč jako náhrady škody za poškození žalobceva obchodního jména.

O tomto nároku bylo pravomocně rozhodnuto mezitímním rozhodčím nálezem ze dne 19. března 1997. Tento žalobní nárok byl zamítnut.

246. Podle názoru rozhodců tak bylo rozhodnuto o všech nárocích, které strana žalující uplatnila v tomto rozhodčím řízení.

Strana žalovaná v průběhu celého rozhodčího řízení žádný majetkový či jiný nárok neuplatnila, a to ani ve formě námitky započtení, ani ve formě protižaloby.

247. Podle názoru rozhodců vycházela strategie strany žalované v tomto rozhodčím řízení ze zpochybňování a ignorace pravomocných rozhodčích nálezů, ale i obecného zpochybňování listinných důkazů předložených stranou žalující, o kterých strana žalovaná tvrdila, že je-li jejich důkazní hodnota vůbec nějaká, je velmi problematická a nejednoznačná a vůbec nic nedokazují (např. podání žalované strany ze dne 3. května 2007). Nároky uplatněné stranou žalující v tomto sporu byly podle názoru strany žalované pouze virtuální, hypotetické, žádnými důkazy neprokázané.

Rozhodci se s právním názorem strany žalované nemohli ztotožnit, neboť po provedeném dokazování dospěli k opačnému právnímu názoru, a to, že strana žalující v tomto rozhodčím řízení unesla důkazní břemeno, a proto rozhodli tak, jak je uvedeno

ve výroku tohoto konečného rozhodčího nálezů. V řízení byly jednoznačně prokázány skutkové i právní okolnosti uplatněného nároku týkajícího se náhrady škody a částečné úroků z prodlení.

248. Strana žalující ve svém závěrečném návrhu uplatnila na nákladech řízení náklady právního zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve výši 805.239,- Kč za 416 hodin právní služby a 415 paušálů, zaplacenou zálohu znalci ve výši 1.200.000,- Kč, odměnu zaplacenou rozhodčím a náklady na pořízení znaleckého posudku společnosti Novota, a.s. v částce 300.000,- Kč.

Strana žalovaná žádné náklady na své právní zastoupení či jiné náklady v závěrečném návrhu neuplatnila.

ZRR ve svých ustanoveních úpravu ohledně rozhodování o nákladech řízení výslovně neobsahuje. Tuto otázku si však strany tohoto sporu upravily v rozhodčí smlouvě ze dne 18. září 1996 v čl. III. poslední věta: „Náklady případného právního zastoupení si každá strana hraďe ze svého.“

Rozhodčí s ohledem na ustanovení rozhodčí smlouvy, přestože strana žalující měla ve sporu úspěch, jí náhradu nákladů právního zastoupení nepřiznal. Stejný názor zastávají rozhodčí ohledně úhrady nákladů na znalecký posudek Novota, a.s., které strana žalující požadovala, tzn. že si je nese strana žalující ze svého.

249. Ustanovený Znalec E & Y Valuations s.r.o. vyúčtoval rozhodčím senátu náklady na vypracování Znaleckého posudku fakturou č. CZL0400000200 ze dne 15. dubna 2008 - náklady Ernst & Young související s ověřením znalce ve výši 641.000,64 Kč a fakturou č. CZL0400000201 ze dne 15. dubna 2008 - veškeré práce provedené Znalcem a náklady vynaložené v souvislosti se znaleckou činností v celkové výši 949.508,14 Kč. Obě částky jsou včetně DPH. Celkem tedy požadoval znalec částku 1.590.508,78 Kč.

Jak již bylo konstatováno výše, rozhodčí použili Znalecký posudek jako základ pro své rozhodnutí o výši ušlého zisku a vzhledem k tomu, že považují Znalcem vyúčtované náklady na Znalecký posudek za oprávněné, přiznali mu náhradu všech nákladů, které vyúčtoval předmětnými fakturami, tzn. že mu přiznali úhradu nákladů v celkové výši 1.590.508,78 Kč.

Rozhodčí smlouva neobsahuje žádné ustanovení o úhradě jiných nákladů, než odměn rozhodčím a nákladů právního zastoupení stran, kdy odměny zaplacené rozhodčím nese každá strana z poloviny a náklady právního zastoupení nesou strany ze svého. Rozhodčí se rozhodli vyjít při úvaze o rozdělení nákladů na Znalecký posudek z čl. III. rozhodčí smlouvy a stanovit, že bez ohledu na úspěch ve sporu nese každá strana polovinu těchto nákladů. Proto rozhodli, že strana žalující i strana žalovaná jsou povinny zaplatit znalci na nákladech na vypracování znaleckého posudku částku ve výši 795.254,39 Kč.

Strana žalující i strana žalovaná prokazatelně složily na účet Znalce každá zálohu na vypracování Znaleckého posudku ve výši 1.200.000,- Kč. Rozdíl mezi složenou zálohou a Znalci přiznanými náklady činí 809.491,22 Kč. Znalec je proto povinen vrátit ve stanovené lhůtě straně žalující i straně žalované část složené zálohy, každé ve výši 404.745,61 Kč.

250. Strany si v rozhodčí smlouvě ze dne 18. září 1996 sjednaly v souladu s § 27 ZRK možnost přezkoumání tohoto konečného rozhodčího nálezů. Žádost o přezkoumání rozhodčího nálezů může být doručena druhé straně do 30 dnů ode dne, kdy byl straně zadájet o přezkum tento konečný rozhodčí nález doručen.

V Praze 6 dne 4. srpna 2008

Prof. JUDr. Kvetoslav Ruzicka, CSa.
předsedající rozhodce

Prof. JUDr. Monika Pauknerová, CSc.
rozhodce

JUDr. Zdeněk Rusek
rozhodce

OVĚROVACÍ DOLOŽKA PRO VIDMÁCI

Podle ověřovací knihy Úřadu městské části Praha 6
poř. č. vidmace: 23/B/87

Tato úplná kopie obsahující 111 stran
souladí doslovně s předloženou listinou,
z níž byla pořízena a tato listina je
ověřenou vidmouvanou listinou obsahující 111 stran.

V Praze 6, dne 24. 8. 2011

Mgr. Pavel Krahov

